

ת"פ 55271/09/11 - מדינת ישראל נגד זלמן כהן

בית המשפט המחוזי בירושלים

ת"פ 55271-09-11 מדינת ישראל נ' כהן

בפני: כבוד השופט הבכיר אמנון כהן

המאשימה	מדינת ישראל באמצעות פרקליטות מחוז ירושלים (פלילי) ע"י ב"כ עו"ד זוהר גיאת
נגד	
הנאשם	זלמן כהן ע"י ב"כ עו"ד גלי גלעד
הכרעת דין	

1. ביום 27.9.11 הוגש נגד הנאשם, זלמן כהן, כתב אישום המייחס לו ביצוע של מעשים מגונים בקטינים, בשכונת נחלאות בירושלים (להלן - השכונה), בה התגורר בתקופה הרלבנטית לכתב האישום, ברחוב...
2. על פי המתואר בכתב האישום, במהלך שנת 2009, היה הנאשם שותף בביצוע מעשים מגונים על ידי אחר בביתו של האחר בשכונה. נטען, כי בעודו עירום בפלג גופו העליון, הורה האחר לד', **קטינה ילידת 2003**, ולילדים נוספים, לשכב ערומים ולפסק רגליהם, שוב ושוב. נטען, כי הנאשם עמד וצפה באחר כשהלה ביצע מעשים מגונים, וזאת לצורך גירוי, סיפוק או ביזוי מיני.
3. במהלך שנת 2010 או בסמוך לכך, הורה הנאשם לי', **קטין יליד 2001**, ולאחיו של י', להגיע לביתו. הנאשם התפשט והתהלך בבית עירום והורה לי' לפשוט את בגדיו. י' סרב והנאשם סטר לו. בעקבות זאת, התפשט י'. בנוסף, הורה הנאשם לי' לגעת באיבר מינו של הנאשם וי' עשה כדבריו. לאחר מכן, צבט הנאשם את איבר מינו של י' במשך כחצי דקה. נטען, כי י' ניסה להימלט מביתו של הנאשם, אך הנאשם תפס אותו והורה לו לשכב על המיטה, כשפניו כלפי מטה. י' שכב כך במשך דקות ארוכות, עד שהורה לו הנאשם להתלבש, ואז, ברח מהבית.
4. במהלך שנת 2010 או בסמוך לכך, הגיע י' לבית בשכונה בו התגורר אדם בשם בנציון פרי משלנו. הנאשם, בנציון ואחרים שהו בבית וכן היו במקום ילדים נוספים - בנים ובנות. נטען, כי הנאשם ואחרים הורו לילדים להסתדר

בזוגות, כאשר י' היה בן זוג של הקטינה שר'. הנאשם אמר לי' ולשר' כי עליהם לעשות כדבריו, ואם לא, יכה אותם. הנאשם הורה לי' ולשר' להתפשט ולגעת זה באיבר מינה של זו ולשכב זה על זו. השניים עשו כדבריו. במהלך הדברים, אחז הנאשם במצלמה שכוונה לעבר הילדים ואסר עליהם לדבר זה עם זו. לאחר מכן, איים הנאשם על י' ושר', באמצעות אקדח צעצוע, כי לא כדאי שיספרו להוריהם על שאירע, שכן ילדים אחרים שעשו כאמור - נהרגו. הנאשם הורה לי' ולשר' להתלבש ולעזוב את המקום, והשניים עשו כדבריו.

5. במהלך שנת 2010 או בסמוך לכך, הגיעה ש', קטינה ילידת 2002, לביתו של הנאשם, מלווה בחברותיה. הנאשם הורה לש' להיכנס לחדר האמבטיה והורה לה להתפשט. לאחר מכן, התפשט בעצמו. הנאשם דרש מש' להניח את רגליה משני צדי האמבטיה ואז, הניח מקל עץ באורך של כחצי מטר בין רגליה, נשען עליו ונגע באיבר מינה, תוך שהוא מכאיב לה ומורה לה לא לזוז. אז, הורה לש' לגעת באיבר מינו. ש' עשתה כדבריו ונגעה באיבר מינו במשך כדקה. לאחר מכן, הוציא הנאשם את ש' מחדר האמבטיה והכניס את חברתה. כעבור זמן מה, יצאה החברה והנאשם ביקש מש' להיכנס שוב לחדר האמבטיה. ש' נכנסה, והנאשם אמר לה לשכב על בטנה ולפסק את רגליה, בהוסיפו, כי אל לה לצעוק בעת שיניח עליה את המקל. הנאשם הניח על גופה של ש' את המקל ובעת שנשען עליו, הדבר גרם לה לשריטה מדממת. לאחר מכן, אמר הנאשם לש' ולחברותיה, כי עליהן להיזהר על מנת שאיש לא יראה אותן יוצאות מביתו.

6. בגין המעשים המתוארים לעיל, יוחסו לנאשם שלוש עבירות של ביצוע מעשים מגונים בקטינים שטרם מלאו להם 16 שנה, שלא בהסכמתם החופשית, לפי סעיף 348(ב) ובנסיבות סעיף 345(ב)(1) ובנסיבות סעיף 345(א)(1) לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן - החוק). בנוסף, יוחסה לנאשם עבירה של הדחה בחקירה בדרך של אימים, לפי סעיף 245(ב) לחוק, בגין ניסיונו להניע את י', בדרך של הפחדה ואימים, שלא ימסור הודעה בחקירה על פי דין.

7. בנוסף, על פי כתב האישום, במהלך שנת 2007 או בסמוך לכך, הבחין מ', קטין יליד 1999, בכמה מילדי השכונה עולים לדירתו של בנימין סך, הנמצאת ברחוב... בשכונה. מ' הצטרף לילדים ונכנס לדירה. בחדר פנימי בדירה, פגש הנאשם בילדים ושוחח עימם. לאחר מכן, הורה לילדים להתפשט והם עשו כן, לרבות מ', והתיישבו על הרצפה. הנאשם פשט אף הוא את כל בגדיו, פרט לגרבי ונעליו, ואז הציג בפני הילדים באמצעות מחשב, סרט "לא צנוע" (תוכנו המדויק אינו ידוע למאשימה), בעודו יושב מאחורי הילדים. במהלך הקרנת הסרט, חילק הנאשם לכל ילד שקית ובתוכה סוכריות. בסיום הסרט, אמר הנאשם לילדים שהם יכולים להתלבש והתלבש גם הוא. בזמן שהתלבשו, הורה הנאשם לילדים שלא יספרו את אשר ראו בסרט וכך גם שלא יספרו כי קיבלו ממנו ממתקים. כשסיים מ' להתלבש, יצא מהדירה.

8. בגין המעשה המתואר לעיל, יוחסה לנאשם עבירה של ביצוע מעשה מגונה בקטין שטרם מלאו לו 14 שנה, לפי סעיף 348(א) ובנסיבות סעיף 345(א)(3) לחוק.

9. כרקע כללי, אומר, כי כתב האישום דן הוא אחד מבין שלושה כתבי אישום שהוגשו לבית משפט זה, בגין פגיעות מיניות בקטינים שהתרחשו בשכונה (פרשה אשר ידועה בכינוי "פרשת נחלאות"). חקירת המשטרה בנידון החלה בחודש אוקטובר 2010, אז נחקר חשד לפגיעה בקטין אחד ע"י חשוד אחד (בנימין סך). בסביבות יוני-יולי 2011 חלק מהקטינים שנחקרו בעניינו של סך, החלו לספר על פוגעים נוספים והחל "הגל השני" של החקירה בנושא. התברר, כי מדובר בפגיעה יוצאת דופן - הן מבחינת המספר הגדול של ילדים שנפגעו והן מבחינת אופי הפגיעה, אשר לא נעשתה

"אחד על אחד" אלא "כמה מול כמה": מספר פוגעים יחדיו במספר נפגעים יחדיו. נחקרו כ-15 חשודים נוספים, ביניהם הנאשם, ובתום החקירה הוחלט להגיש כתבי אישום כנגד שלושה: בנימין סך, בן ציון פרי משלנו והנאשם בתיק זה.

10. במוקד התשתית הראייתית שהניחה המאשימה לביסוס הנטען בכתב האישום, עומדות חקירותיהם של ארבעת הקטינים - ד', י', ש' ו- מ' - ועדותם של חוקרי הילדים מתי בראון (אשר חקר את י' ומ') והדס נמיר (אשר חקרה את ד' ו-ש'). חוקרי הילדים מצאו, כי אין להעיד את הקטינים בבית המשפט, לנוכח מצבם הנפשי הנוכחי והחשש שייגרם להם נזק נפשי כתוצאה מהמעמד ומתהליך ההעדה (ר' במוצג ת/8 לגבי י'; במוצג ת/13 לגבי מ'; במוצג ת/19 לגבי ד' ובמוצג ת/20 לגבי ש'). משכך, ביקשה המאשימה לאמץ את התרשמותם של החוקרים ולקבוע, כי הגרסה שמסרו להם הקטינים, הינה מהימנה. לענין דרישת הסיוע, טענה המאשימה, כי גרסאותיהם של הקטינים מסייעות האחת לשנייה, כמו גם התנהגותם בזמן האירועים ולאחר גילוי הפרשה, כפי שעלתה מעדויות הוריהם, מהדברים שמסרו הקטינים עצמם ומעדויות המטפלות ר ס ול ח.

11. הנאשם, מצידו, כפר באופן גורף במיוחס לו: **"לא היו דברים מעולם"** (בע' 1,046 ש' 12), בטוענו, כי כל חייו הוא מטפל ומרפא אנשים, בכלל זה אנשים שעברו הטרדות מיניות: **"מאשימים אותי בדברים לא רק שלא עשיתי אלא שאני לא מסוגל לסבול שמישהו אחר יעשה"** (בע' 1,058 ש' 8-9). לדבריו, הוא נפל קורבן ל"ציד מכשפות", על רקע אווירה של פחד, היסטריה ופרנויה, שפשטה בשכונה לאחר תחילת החקירה והובילה לחרושת של שמועות בנושא. תושבי השכונה, כך טען הנאשם, חיפשו שעיר לעזאזל והאשימו את כל מי שהיה חריג בנוף השכונה: **"לא מצא חן בעיניהם אנשים שהם לא כמותם"** (בע' 1,063 ש' 7-8). חריגותו שלו, התבטאה בכך שהיה גרוש והתגורר בגפו. בנוסף, טען הנאשם, כי עיסוקו בארגון סיורי סליחות בשכונה לקבוצות חילוניות, עורר תרעומת רבה בקרב התושבים ויצר גם הוא אווירה של **"הרעלה כללית"** נגדו, **"קודם כל אצל המבוגרים ולכן גם אצל הילדים"**: **"יש הרבה אנשים שמדברים עלי בתור סוג של מפלצת בגלל העיסוקים שלי עם התיירים"** (בע' 1,084 ש' 13-18). מעבר לכך, טען הנאשם, כי גרושתו רודפת אותו והיא אחראית לעלילה שנרקמה נגדו בשכונה, זאת באמצעות חברתה מזה שנים ארוכות (כך לטענתו), אימה של הקטינה ש': **"גרושתי מצאה לעצמה יד מבצעת"** (בע' 1,058 ש' 19). באת כוחו הוסיפה וטענה בענין זה, כי אימה של ש' הינה דמות מוכרת ודומיננטית בשכונה, אשר הובילה את מסע ההכפשות נגדו: **"בכפר ערבי היא היתה נחשבת למוכתר"** (בע' 1,394 ש' 4).

12. בהמשך לכך, טענה ב"כ הנאשם, כי המבנה הייחודי של השכונה (שהינה שכונה צפופה בה הבתים בנויים סביב חצרות משותפות) והקשרים ההדוקים בין תושביה (המשתייכים לקהילה חרדית סגורה), ליבו את אווירת ההיסטריה והפאניקה והובילו לזיהום עדויותיהם של הילדים, בעוצמה גבוהה: הילדים, כך טענה, "לא חיו בוואקום". הם הושפעו מהאווירה ששררה ונחשפו לחרושת השמועות בנוגע לזהות הפוגעים, ובפרט, לשליחת האצבע המאשימה כלפי הנאשם ולהצגתו כאדם שלילי ומסוכן. כן נחשפו לחילופי הדברים הרבים בין תושבי השכונה בנושא הפגיעות המיניות (חלקן אף במסגרת אספות הורים רבות משתתפים), ובכלל זה, לתיאורים מיניים, שאינם אופייניים לגילם ולחברה אליה הם משתייכים. נוסף על כך, שוחחו הילדים על המתרחש גם בינם לבין עצמם. ב"כ הנאשם הוסיפה וטענה, כי בניסיון לברר האם ילדיהן נפגעו, תחקרו אותם האימהות באופן לא מקצועי, תוך העברת מידע לא מבוקר. הן הפעילו לחץ על הילדים לספר על אירועים בהם נפגעו, עשו שימוש במניפולציות כדי לדובב אותם לדבר ושאלו שאלות סוגסטיביות, שהפעילו את הדמיון של הילדים (כך למשל, אמרו לילדים "ראינו אותך בסרט", "שמענו שהיית אצל..."). לעיתים, תחקרו ההורים גם ילדים של אחרים, ואחת מהאימהות, אף לקחה קבוצת ילדים יחדיו לסיבוב בשכונה וביקשה מהם להצביע על בתים בהם

התרחשו אירועים. מלבד חקירתם ע"י האימהות, נחקרו חלק מהילדים גם על ידי האחיות הגדולות שלהם וע"י המטפלות הסוציאליות, חקירות, אשר לדידה של ב"כ הנאשם, היו גם הן מכוונות ולא מקצועיות.

13. לטענת ב"כ הנאשם, כל אלה מקימים סבירות גבוהה, שהאירועים עליהם סיפרו הילדים כלל לא התרחשו במציאות אלא מדובר בזיכרונות שווא שלהם: **"אין זה נכון לומר, אין עשן בלי אש, יש גם יש"** (בע' 1,448 ש' 28-29). היא טענה, כי הלחץ שהופעל על הילדים מצד הוריהם לספר כי נפגעו, יצר בקרב הילדים מוטיבציה לרצות אותם. מצב דברים זה, בשילוב עם חשיפתם של הילדים לתיאורי הפגיעות המיניות, השאלות הסוגסטיביות שנשאלו ע"י הגורמים הלא מקצועיים שתחקרו אותם והדברים השליליים ששמעו על הנאשם, הולידו אצל הילדים זיכרונות שווא, כי הנאשם פגע בהם.

14. בעניין זה, הגישה ב"כ הנאשם שתי חוות דעת. האחת, מטעם **פרופ' יונתן גושן**, פסיכולוג העוסק בחקר הזיכרון ותהליכי סוגסטיה (זיהום עדות) (במוצג נ/31). פרופ' גושן הציג את התיאוריה, לפיה, במצב בו ילד שומע או רואה מידע הגורם לו לחשוב, להרהר או לדמיין תכנים הקשורים לאירוע מסוים, אפילו אם האירוע כלל לא התרחש, הוא עובר תהליך של שכנוע עצמי שהאירוע התרחש (תהליך סוגסטיה). הסוגסטיה מובילה לבלבול בין מציאות לדמיון עד כדי כך, שהילד אינו יכול להבדיל ביניהם ולבסוף הוא "זוכר" אירועים אשר לא היו ולא נבראו - נוצר אצלו זיכרון שווא. לדעתו של פרופ' גושן, במקרה שלפנינו נחשפו ארבעת הקטינים לכמויות ולסוג מידע **"בצורה המוגזמת ביותר שניתן להעלות על הדעת, הן בשל כמותן והן בשל משקלן"** (בע' 10 לחוות הדעת). הוא אף הגדיל לומר, כי **"יש פה תהליכי סוגסטיה שלא נראו כדוגמתם במדינת ישראל"** (בע' 1,291 ש' 4-5 לחקירתו הנגדית ע"י המאשימה), בהוסיפו, כי כשמדובר בילדים, תהליך הסוגסטיה הוא **"מאוד מאוד קל"** ויכול להתרחש אף באמירות **"מאוד פשוטות"** (בע' 1,206 ש' 20-21). בשים לב לחשיפה ה**"גדולה מהרגיל"** ובאיכות **"יוצאת הדופן"** במקרה שלפנינו, טען פרופ' גושן, כי ההסתברות שהזיכרונות עליהם דיווחו הקטינים הינם זיכרונות שווא, הינה גבוהה ביותר (בע' 1,220 ש' 25 ובע' 1,221 ש' 18).

15. לדידו של פרופ' גושן, עדותם של ילדים שעברו הליך סוגסטיה מתאפיינות, לכאורה, במהימנות מלאה. שכן, האירועים נחווים מבחינתם הסובייקטיבית של הילדים כזיכרונות אמת ולכן הם גם מדווחים על האירועים באותו אופן בו היו מדווחים אילו באמת חוו אותם. הקושי במצב דברים זה, כך גרס פרופ' גושן, הוא שאין דרך להתחקות אחר האמת העובדתית ולדעת, האם המידע שמספק הילד בחקירתו משקף אירוע אמיתי או זיכרון שווא, שכלל לא התרחש. אין בכוחם של מבחני המהימנות הקלאסיים, אשר נועדו להבחין בין אמת ושקר, להפריד בין זיכרונות שווא לבין זיכרונות אמת (בע' 4 לחוות דעתו). לכן, לדעתו של פרופ' גושן, כאשר עסקינן בזיכרון שווא שנוצר כתוצאה מהליך סוגסטיה, מהימנות העדות עצמה נפגעת.

16. דברים ברוח דומה נשמעו גם מפי המומחה הנוסף מטעמה של ההגנה, **ד"ר דניאל גוטליב**, פסיכולוג קליני ומטפל משפחתי. בהתייחסו לכלי האבחון בו עשו חוקרי הילדים שימוש לצורך הערכת מהימנות הקטינים - ה-CBCA (Criteria-based Content Analysis) - הפנה ד"ר גוטליב למספר מאמרים בהם נאמר, כי יעילותה של השיטה מוגבלת **"כאשר ה'משקרים' באמת מאמינים כי הם דוברי אמת"** (במוצג נ/29). לדבריו, נמצאו מקרים, בהם אנשים, שהאמינו באמונה שלמה כי עברו אירוע, קיבלו ציון גבוה לפי הקריטריונים של ה-CBCA ודבריהם נתפסו

כמהימנים - אף שהאירוע כלל לא התרחש. כן טען, כי נמצא, שככל שחזר הילד יותר פעמים על פרטי האירוע בטרם חקירתו ע"י חוקר הילדים (ולטענת ההגנה, כך היה בענייננו), ניתן לו ציון CBCA גבוה יותר.

17. על סמך כל אלה, טענה ב"כ הנאשם, כי גם אם ה- CBCA יעיל באופן עקרוני, הרי שבנסיבות המיוחדות המאפיינות את התיק שלפנינו - ריבוי פוגעים, ריבוי נפגעים, פגיעות מיניות מתמשכות וזיהום בעוצמה גבוהה - הוא אינו אפקטיבי. הוא אינו יכול לנקות את גרסתם של ארבעת הקטינים מהזיהום ולהבחין האם דיווחו על זיכרונות שווא או על זיכרונות אמת. המשמעות היא, כי לא ניתן היה לקבוע בתיק זה ממצא מהימנות לגבי גרסאותיהם של כל הקטינים. ב"כ הנאשם הוסיפה וטענה, כי למרות שבנסיבות המקרה היה על חוקרי הילדים לנקוט ביתר זהירות בעת החקירה, הרי שבפועל, לא כך היה. לדידה, החוקרים לקו בהזדהות יתר והושפעו מכל הפרשה באופן שפגע בשיקול דעתם. הם לא התייחסו במידה הנדרשת להשפעת הזיהום על עדויות הילדים ולא העמיקו בחקירתם על מנת לחשוף האם היה זיהום. בפרט, טענה, כי החוקרת הדס לא קיימה ריאיון פתוח, שאלה את הקטינות שאלות סוגסטיביות ואף הזכירה בפני הקטינה ד' את שמו של הנאשם כאחד הפוגעים, לפני שהקטינה אמרה זאת בעצמה.

18. לבסוף, בהתייחסה לדרישת הסיוע, טענה ב"כ הנאשם, כי אם עדות אחת מזוהמת, הרי שהיא אינה יכולה גם לסייע לעדות אחרת. כן טענה, כי המאשימה לא הציגה ראיות חיצוניות אובייקטיביות לתמיכה בגרסת הקטינים.

כל אלה מובילים, לטענת ב"כ הנאשם, לזיכוי של הנאשם, ולו מחמת הספק.

19. לנוכח הטענות שהועלו, מוצא אני לעמוד על שתי נקודות כלליות, בטרם אפנה לדון באירועים השונים נשוא כתב האישום. האחת, מהותו של הזיהום הסביבתי בתיק זה והשנייה, האם בכוחן של טכניקות החקירה המקובלות, להבחין בין אירוע אמיתי לזיכרון שווא, גם בנסיבות של זיהום בעוצמה גבוהה.

הזיהום הסביבתי

20. אין חולק, כי בשכונה שררה אווירה של היסטריה ופאניקה, בעקבות הדיווחים על היקף הפגיעות המיניות בילדי השכונה. המבנה הייחודי של השכונה, בה הבתים בנויים בצפיפות סביב חצרות משותפות, כמו גם העובדה, שמדובר בקהילה חרדית סגורה בה כולם מכירים את כולם, תרמו תרומה לא מבוטלת למצב דברים זה ולליבוי אותה אווירת פאניקה. במילותיו של החוקר שלמה קדוש: "**השכונה געשה**" (בע' 535 ש' 10). לדבריו, לאחר "**שהתחיל כל הסיפור**" אף התנכלו לאחד החשודים, בכך ששברו עציצים והרסו את הגינה שלו (בע' 543 ש' 23-25). גם לדבריה של אימה של ש', היסטואציה היתה, ש"**כל האנשים בשכונה מדברים על זה**" (במוצג נ/24 ש' 15). המטפלת ל ח מהאגודה להגנת הילד, סיפרה גם היא, כי בתחילת שנת 2011 פנתה אליה אימה של ש', בבקשה להיפגש עם ההורים בשכונה, משום שהם מצויים בלחץ ובסערת רגשות ואינם יודעים כיצד לדבר עם ילדיהם. היא נענתה לבקשתה וקיימה אסיפת הורים, בה נכחו כ- 30 אימהות (בע' 840 ש' 22 ובע' 841 ש' 17). לדבריה, האימהות אכן היו נסערות מאוד והמפגש נועד "**להנמיך את הלהבות**" ולהסביר להורים בכלליות על הנושא של פגיעות מיניות ולעודדם, כי ניתן להשתקם מכך.

21. על הלחץ בשכונה ניתן גם ללמוד משני מכתבים שנכתבו ע"י עו"ד סדובניק בשם חלק מההורים (ביום 2.8.11 וביום 3.8.11), בהם ביקשה מהמשטרה לפעול להארכת מעצרו של שלושת החשודים עד לתום ההליכים, שכן ישנו חשש גדול בקרב הילדים מהאפשרות שהם ישוחררו למעצר בית ויחזרו לשכונה. עו"ד סדובניק אף ביקשה מהמשטרה להמציא תמונה של החשודים במעצר, שכן הילדים מבוהלים ו"ממש בהיסטריה" שהחשודים ינקמו בהם (במוצגים נ/10 ו-נ/11).

22. בהמשך לכך, אין מחלוקת של ממש, כי אותה אווירה לחוצה והיסטרית, הובילה לחילופי דברים בין תושבי השכונה, הן באשר לזהות הפוגעים, הן באשר לזהות הילדים שנפגעו והן לגבי תוכן הפגיעות. שמות שונים עלו בפורומים קבוצתיים: במהלך אספות הורים (ר' דברי המטפלת ח, כי במהלך אסיפת ההורים שקיימה, עלו שמות של הפוגעים הבאים: בנימין, סקיפי ונפתלי, בע' 847 ש' 19 ובע' 848 ש' 2-5) ובמהלך הפגישה עם עו"ד סדובניק (אימה של ש' אישרה, כי במהלך הפגישה הוזכרו שמות של ילדים שנפגעו והניחה, שהוזכרו גם שמות של חשודים, בע' 918 ש' 5). בנוסף, היו חילופי מידע רבים בין האימהות עצמן, בהן נטלו חלק גם האימהות של הקטינים נשוא כתב האישום. כך, למשל, מסרה אחת מתושבות השכונה, כי אימה של ש' "ואחרים סיפרו לי הכל מה היה ומה הוא [בנימין] עשה שם ואיך הוא קרא לילדים" (במוצג נ/21 ש' 33). בדומה, אמרה תושבת אחרת, כי "שמעתי משכנים שבנימין ביצע מעשים מגונים בילדים", בהוסיפה, שאימה של ש' "אמרה לי שצריך להיזהר ממנו ואני אמרתי לילדים שלי שאסור להיכנס לבית שלו כי הוא לא נשוי" (במוצג נ/20 ש' 2-3). היא הוסיפה, כי נאמר לה, שראו את בנה יוצא מביתו של בנימין.

23. אימה של ש' עצמה, לא חלקה על כך, שהיא החליפה מידע עם אימהות אחרות (בע' 942 ש' 21-23). כן מסרה, כי אחת האימהות העבירה לה רשימה של שמות ילדים שהיו אצל בנימין וכן ציון, על מנת שתיידע את ההורים שהילדים שלהם מופיעים ברשימה (בע' 833 ש' 3-14). היא עצמה ערכה רשימה משלה, אשר מנתה 22 חשודים. בעניין זה, אמרה אחת מתושבות השכונה, כי אימה של ש' מסרה לה שלושה דפים בהם מפורטים המקומות בהם בוצעו המעשים בילדי השכונה, בציינה, כי התיקונים בכתב יד על הדפים, הם תוספות של הורים (במוצג נ/15 ש' 10-13). היא שוחחה עם אימה של ש' על הבתים בהם בוצעו המעשים וזו סיפרה לה, בין היתר, על דירה "שהילדים סיפרו לה שהיה שם אדם עם רובה" (בש' 7-8). גם אמו של מ' אישרה, כי שמעה "לפעמים" תכנים של הפגיעות עצמן (בע' 763 ש' 28) וכי היא סיפרה לאחת האימהות ולאימה של ש', את מה שסיפרה לה בתה, על שהתרחש בביתו של בן ציון (במוצג נ/16 ש' 29-32).

24. בצד הדיבורים הללו, נעשו גם מעשים אקטיביים מצד התושבים, שנועדו לברר את שהתרחש. חלק מהאימהות לקחו בעצמן את הילדים לסיור בשכונה וביקשו מהם להצביע על בתים בהם התרחשו אירועים, זאת כאשר הילדים נמצאים יחדיו (כך, למשל, אמרה אחת התושבות, כי בהצביעם על בית מסוים, "הילדים מסרו לי שצילמו אותם ויש שם סרטים", ר' במוצג נ/15 ש' 10-9 ונ' 21-22). בדומה, הורים רבים לא תשאלו את ילדיהם בנפרד אלא כשהם יחדיו (ראו למשל את דבריה של תושבת השכונה, כי הציעה לילדיה לכתוב ביחד מה היה שם, אם זה יקל עליהם, במוצג נ/33 בש' 7). יצוין, כי ב"כ הנאשם טענה, שדוד אנסבכר, פעיל שכונה, סיפר שהתושבים ביקשו ממנו לחקור את העניין בעצמו, אך עיון בהודעתו במשטרה, מלמד כי לא כך. אנסבכר מסר, כי התבקש לרכז את הנושא מבחינת קשר עם אנשי הרווחה ויצירת קשר עם המשטרה (במוצג נ/7 ש' 6-16).

25. גם חוקרי המשטרה אינם חולקים על קיומו של זיהום סביבתי בתיק זה. החוקר שלמה קדוש אמר, כי הוא יכול לומר "בפה מלא", שהיה "במידה כזו או אחרת גם זיהום של החקירה" (בע' 472 ש' 11-12). לדבריו, ההורים הוזהרו שלא לדבר האחד עם השני ולא לדבר עם ילדיהם: "ביקשתי וחזרתי וביקשתי ומפקד התחנה ביקש וקצין החקירות ביקשו וכולם ביקשו שלא יהיה שיחות" (בע' 494 ש' 1-3). ברם, בשים לב לכך שמדובר במתחם מאוד קטן בו ההורים מכירים, היה ברור לו, שלא ניתן למנוע את הזיהום, "אלא אם כן אני שם שוטר על כל בן אדם שקשור לפרשה" (בע' 493 ש' 22-30). לכן, לדבריו, "נלקחו מקדמי ביטחון מאוד מאוד גדולים לפני שבוצעו מעצרים ולפני שנכנסו לחקירות של חשודים" (בע' 472 ש' 11-13). במקום אחר, הסביר, כי בשל מורכבות המקרה והחשש מזיהום, נחקרו הילדים "ממש בפינצטה" וכל עדות בה היה חשש לזיהום "הזנו מה שנקרא הצידה ולקחנו את העדויות רק שהיו נקיות מכל זיהום" (בע' 550 ש' 562 וש' 568-569). לראיה, הפנה לכך שמתוך 86 ילדים שנחקרו, נקבעה מהימנות רק ל-16 עדויות ומתוך כ-12-15 חשודים, הוגשו כתבי אישום רק נגד שלושה (בע' 551 ש' 551-555).

26. מן האמור עולה, כי בפרשה שלפנינו ישנו חשש לא מבוטל של זיהום עדויות של ילדי השכונה ובכלל זה, של ארבעת הקטינים במוקד כתב האישום. בצד זה, ברור, כי אף שהאווירה והדינאמיקה שנוצרו בשכונה משותפים לפרשה כולה, הרי שעוצמתם עשויה להשתנות ביחס לכל קטין ולכל תלונה ספציפית, בהתחשב, בין היתר, בלוחות הזמנים ובנתונים נוספים. המומחה מטעם ההגנה, פרופ' גושן, הסכים גם הוא, כי השאלה היא לאיזה מידע נחשף כל אחד מהקטינים בהן עסקין (בע' 1,323 ש' 9). לכן, בבואנו לבחון את עדויות ארבעת הילדים נשוא אישום זה, נבדוק, האם וכיצד השפיעה אותה אווירה בשכונה על כל אחד ואחד מהם, ופרט, האם היא השפיעה על התלונות הספציפיות שלהם כלפי הנאשם.

טכניקת החקירה של חוקרי הילדים

27. כאמור, במסגרת הגנתו העלה הנאשם את הטענה העקרונית, כי גם אם האבחון על פי הקריטריונים של ה-C.B.C.A הינו יעיל באופן עקרוני, הרי שבנסיבות המיוחדות המאפיינות את התיק שלפנינו - פגיעות של מספר פוגעים במספר ילדים בו זמנית, פגיעות מתמשכות, התרחשותן בשכונה אחת, בקהילה סגורה בה המגורים צפופים והתקיימו שיחות רבות על הנושא בין התושבים - הוא אינו אפקטיבי. שכן, אין בכוחו של כלי אבחון זה לנקות את גרסתם של ארבעת הקטינים מהזיהום ולהבחין האם דיווחו על זיכרונות אמת או על זיכרונות שווא, אפשרות שלהשקפתו, היא גבוהה למדי בתיק זה.

28. אכן, מלאכתם של חוקרי הילדים, אשר ברגיל אינה קלה, היתה קשה ומורכבת במיוחד בפרשת נחלאות, לנוכח מאפייניה הייחודיים, כפי שתוארו זה עתה. ואולם, איני סבור, כי בשל מורכבות הדברים, לא היה ניתן מלכתחילה לקבוע ממצא מהימנות לגבי גרסאותיהם של הקטינים. התרשמותי שלי היא, כי כלי העבודה המקצועיים בהם עשו החוקרים שימוש, נועדו בדיוק ליתן מענה לסיטואציות מורכבות כאמור ולקשיים הצומחים מהן. בכלל זה, לחשש המרכזי שעלה בענייננו שלנו, כי הילד מספר על זיכרון שווא. אסביר.

29. כפי שפורט במאמר שהגיש ב"כ המאשימה, ישנם שלושה כלים המסייעים לחוקר הילדים במשימת הערכת המהימנות: (א) ניתוח איכות הריאיון, דהיינו, כיצד נתקבל המידע שמסר הילד: האם תשובותיו ניתנו בתגובה לשאלות

פתוחות שמניבות פרטים רבים ומדויקים יותר או בתגובה לשאלות סגורות. ככל שהריאיון יותר פתוח ומזמין, המידע שיתקבל יהיה יותר אותנטי, עשיר ומדויק וכפועל יוצא, היכולת להעריכו גבוהה יותר (**ב**) ניתוח התנהגויות המאפיינות ילדים נפגעים, חשודים תוקפים מינית וילד בזמן שהוא מעיד בפני חוקר ילדים. עצם הופעתם של אותם אפיונים ספציפיים בדברי הילד והעובדה שהוא מתאר אותם מבלי שהוא מודע למשמעותם, יכולה לחזק את מהימנות עדותו (**ג**) ניתוח תוכן העדות על פי הקריטריונים של ה-C.B.C.A., אשר מחולקים לארבע קבוצות (מאפיינים כלליים, תכנים ספציפיים, מאפייני תוכן ייחודיים ותכנים הקשורים למניעים). ככל שמתקיימים יותר קריטריונים, גדלה הסבירות שהתיאור של הילד נגזר מהתנסות ישירה באירועים, ובמקביל, קטנה האפשרות, שהאירוע הומצא או פוברק (ר' בע' 929-932 למאמרו של מיכל חמודות ומיכל בריטמן, חקירת ילדים נפגעי עבירה: תפקיד חוקר הילדים, אשר הוגש ע"י ב"כ המאשימה במהלך חקירתו את ד"ר גוטליב).

30. עולה, כי כאשר ניגש חוקר הילדים להעריך מהימנות, הוא לא מסתמך רק על הקריטריונים של ה-C.B.C.A., אלא עושה שימוש בשלושה תבחינים, המורכבים מתתי תבחינים רבים. בין כל אלה מתקיים קשר גומלין: **"הערכת המהימנות תכיל תמיד מכלול מרכיבים ולא תישען על מרכיב אחד בלבד. רק שקלול של כל המרכיבים שהוצגו יאפשר לחוקר הילדים לגבש את הערכתו למהימנות העדות"** (ההדגשות שלי - א' כ') (שם, בע' 932). גם החקירה עצמה, מתבצעת על פי מדריך מובנה ושיטתי לחקירת ילד נפגע עבירה, המספק מגוון אסטרטגיות להתמודדות עם הקשיים שבחקירתו של ילד רך בשנים, ביניהם, החשש שיבלבל בין דמיון למציאות או שלא יתבסס רק על זיכרונו האותנטי ויערב מקורות מידע חיצוניים (שם, בע' 920). יש באמור, כדי להחליש את טענת ההגנה בדבר חוסר היכולת לקבוע מהימנות בתיק זה, שכן עינינו הרואות, כי האבחון אינו נשען רק על ה-C.B.C.A. (על האפקטיביות שלו ערערה ההגנה) אלא זהו רק אחד מיני כלים רבים בהם עושה החוקר שימוש. גם לגופם של דברים, נחה דעתי, כי בכוחם של המגוון הרחב של המאפיינים עליהם עמדתי לעיל, ובכלל זה ה-C.B.C.A., להוביל את החוקרים להתחקות אחר האמת העובדתית. הם כלים שכל תכליתם היא, להבחין בין סיפור מועתק או מומצא לבין סיפור אמיתי - וזאת, גם בתנאים של זיהום כבד.

31. ואכן, ניתן לראות, כי אף שבמוקד התיזה של פרופ' גושן עומדת הדעה, כי **"זיכרונות שווא יש להם את כל המאפיינים של זיכרונות אמת"** (בע' 1,210 ש' 28-29), הרי שבאותה נשימה הוא גם הצביע על מאפיינים ייחודיים, לפיהם ניתן לדעת שמדובר בזיכרון שווא. כך, למשל, כתב בחוות דעתו, כי **"ככל שמדובר בזיכרון שווא, הדמיון חייב להשלים פרטים אותם י' אינו מכיר, ולפיכך להגיע לתיאורים בלתי אפשריים"** (בע' 23 למוצג נ/31). כן כתב, כי זיכרון שווא מאופיין בבלבול בסיפורים או בדמויות ובתהליך של היזכרות איטית באירוע (בע' 24 ובע' 27). למעשה, אלה הם בדיוק חלק מהמאפיינים שחוקרי הילדים בודקים. המשמעות היא, כי גם לשיטתו של פרופ' גושן, ישנם סממנים המעידים אם מדובר בזיכרון אמת או בזיכרון שווא. תשובתו של פרופ' גושן כאשר נשאל על כך, **"אצל ילדים אין מאפיינים הכרחיים או מספיקים"** (בע' 1,233 ש' 10), אינה משכנעת, משנראה, כי דווקא אצל ילדים, אף ייתכן ערך מוסף שאינו מופיע אצל מבוגרים. כך, למשל, תיאור של דברים מבלי לדעת את משמעותם או ידיעה של דברים שאינם אמורים להיות מוכרים להם אם לא חוו פגיעה (כפי שנראה בהמשך, כך היה תיאורו של י' את זקפת הנאשם).

32. בהקשר זה, אין גם להתעלם מכך, שפרופ' גושן אינו עוסק בהערכת מהימנות של ילדים והמומחיות שלו היא בנושא הכללי של יצירת זיכרונות שווא (בע' 1,210 ש' 17). כן אישר, כי לא עמד בפניו כל החומר הרלבנטי אלא רק אותם חלקים מעדויות האימהות, שהציגה בפניו ב"כ הנאשם: **"החקירות של האימהות היה באופן סלקטיבי, בפירוש**

לא קראתי את כולן" (בע' 1,309 ש' 5-6 ובע' 1,280). בדומה, גם לד"ר גוטליב אין ניסיון קודם בנושא של הערכת מהימנות ילדים במישור הפלילי (בע' 1,145 ש' 5). למעלה מן הצורך, אומר, כי בית המשפט העליון קבע לא מכבר, שדוקטרינת הזיכרון השגוי טרם קיבלה הכרה בקרב הקהילה או הגיעה למעמד של אסכולה מדעית (ר' דברי כבוד השופט י' עמית בע"פ 5582/09 פלוני נ' מדינת ישראל, ניתן ביום 20.10.10, בפסקה 125).

33. לפיכך, שוכנעתי, כי כלי העבודה המקצועיים בהם נעשה שימוש על ידי חוקרי הילדים, יכולים להתחקות אחר האמת העובדתית, גם בנסיבות מיוחדות דוגמת הנסיבות הקיימות בתיק זה.

נפנה להלן לדון בכל אחד מהאירועים נשוא כתב האישום.

האישום לגבי הקטינה ד'

34. לאחר שצפיתי בקפידה בקלטות החקירה של ד' ושמעתי את עדותה של החוקרת הדס, אני מוצא לאמץ את התרשמותה של החוקרת ולקבוע, כי גרסתה מהימנה וכי ד' סיפרה על אירוע שחוותה בעצמה. אין המדובר בזיכרון שווא או בהעתקה של דברים ששמעה מפי אחרים.

35. כאמור, ד' נחקרה בגיל שמונה וסיפרה על אירועים שהתרחשו שלוש שנים קודם לכן, כשהיתה בת 5. דבריה כפי שתועדו נראים מעוררי אמון וניכרים בהם סימני אמת רבים. מצאתי בהם קו עקבי, המצייר תמונה ברורה באשר לפרטי האירוע במוקד כתב האישום. היא מסרה לגביו תיאור מפורט וקוהרנטי, אשר לווה בפרטים על האופן בו קרו הדברים ועל הנסיבות שקדמו לאירוע, כי בנימין אמר להם **"בואו לבית שלי ואז אני אראה לכם סרט יפה ואז אם אתם לא באים אז אני ארביץ לכם"** (במוצג ת/21, בע' 8 ש' 8-7 ובע' 9 ש' 19 לתמלול הקלטת השנייה). במהלך התיאור, גם הדגימה בספונטניות את תרגיל ההתעמלות שנאמר לילדים לבצע (במוצג ת/22, בע' 6 ש' 32). אומר, כי אף שיש להצטער על כך, שההדגמה שביצעה ד' היתה מחוץ לטווח המצלמה, עדיין, ניתן היה לשמוע ברקע את תיאורה של ד' **"לפתוח רגליים ... לפתוח ידיים"** ולהבין ממנו את כוונתה. בנוסף, לוו דבריה של ד' בתיאורים הנוגעים לתחושותיה בזמן אמת, כי נכנסו לביתו של בנימין משום ש**"פחדנו אז עלינו את המדרגות ואז הגענו אליו"**, כי שכבו על המזרון משום שפחדו (במוצג ת/21, בע' 8 ש' 10 וש' 22 ובע' 9 ש' 6 וש' 19 לתמלול הקלטת השנייה) וכי עלו לבית גם משום ש**"היה שמה גם איש עם קוקו לבן שהוא חזק"** ו**"פחדנו שהוא ירביץ לנו"** (בע' 11 ש' 7). בחקירה אחרת הוסיפה, כי קיימו אחר הוראתו של בנימין לפגוש אותו ליד ביתו של בן ציון, משום ש**"היינו קטנים אז האמנו לו שהוא יהרוג אותנו"** (במוצג ת/22, בע' 4 ש' 13). בכלליות, ניכר משפת גופה של ד' ומהתנהגותה במהלך החקירה, קושי נפשי לדבר על הדברים, ובמיוחד כאשר תיארה תיאורים מיניים, אז דיברה בלחש ואף התקשתה לעיתים להתבטא. יש בכל אלה לחזק את המסקנה, שסיפרה על אירוע אשר חוותה אותו.

36. תמך נוסף למהימנות דבריה של ד' אני מוצא גם בכך, שלאורך כל חקירותיה היא הקפידה להפריד, בפירוט רב, בין חלקם של הפוגעים. ד' הפרידה בין מי שנטל חלק אקטיבי (בנימין, האיש עם הקוקו הלבן, האיש עם הקוקו השחור וכן ציון), לבין מי שהיה פאסיבי וצפה בנעשה מהצד (נוח, וייספיש והנאשם). גם כאשר תיארה את המעשים של הפוגעים האקטיביים, היא תיארה באופן עקבי, ספונטאני ועשיר בפרטים את חלוקת התפקידים ביניהם ומה ספציפית

אמר ועשה כל אחד ואחד. העובדה, שעשתה זאת באופן מדויק במהלך כל אחת מחקירותיה וכך גם חזרה בחקירה השנייה על דברים שאמרה בחקירה הראשונה, מחזקת במידה רבה את הרושם, כי ד' מסרה את אשר חוותה ולא בדתה דברים מדמיונה. אם היה מדובר בדמיונות, ספק האם היתה מצליחה לשמור על גרסה כה מורכבת ומפורטת. וזאת במיוחד בשים לב לגילה הצעיר ולעובדה, שהחקירות התקיימו בהפרש של כמעט שבועיים האחת מהשנייה, דבר שיש בו להגדיל את ההסתברות להופעתן של סתירות ואי דיוקים (החקירה הראשונה היתה ביום 10.8.11 והשנייה ביום 22.8.11). בפרט, ניתן לראות, כי בהתייחסה לחלקו של הנאשם, חזרה ד' פעם אחר פעם על כך, שהיה לו תפקיד שולי באירוע נשוא כתב האישום והוא רק ישב והסתכל על המתרחש, אף לא דיבר - לא עם הילדים ולא עם בנימין (במוצג ת/22, בע' 8 ש' 11-17). כך היה גם במסדר הזיהוי שנערך לד' ביום 19.9.11. לאחר שהוצגה בפניה תמונה של הנאשם, אמרה ד', כי **"נראה לי זלמן" ... "שאני הולכת אליהם, זה בני דודים שלי שהם גרים שמה, אז אני רואה אותו המון פעמים והוא נראה ממש חרדי"**. היא נתבקשה לספר על היכרותה עם הנאשם, והשיבה, כי הנאשם **"מסתכל מה אנחנו עושים"**. לשאלה המפורשת האם הנאשם עשה דברים מלבד להסתכל, הנידה ראשה בשלילה ואחר כך אמרה: **"כל מה שעשינו הסתכל רק"** (במוצג ת/24א).

37. כאן המקום לומר, כי לא נעלמו ממני דבריה של ד' בחקירתה השנייה, שם אמרה, כי הנאשם **"ישב והסתכל ולפעמים עשה דברים"** (במוצג ת/22, בע' 14 ש' 13). ב"כ הנאשם טענה, כי דבריה של ד' במסדר הזיהוי סותרים את דבריה אלה בחקירתה השנייה, ופוגמים במהימנותה. ואולם, סבורני, כי ההיפך הוא הנכון. שכן, יש לשים לב, כי מיד לאחר שאמרה ד', כי הנאשם **"לפעמים עשה דברים"**, היא נתבקשה ע"י החוקרת הדס **"בואי תספרי לי בפעם הזאת על הדברים שזלמן עשה"**. אז, השיבה ד': **"כלום, הוא ישב והסתכל"** (במוצג ת/22, בע' 14 ש' 15-12). לאחר הפוגה קצרה, נתבקשה ד' ע"י החוקרת לספר **"עכשיו על הפעם שאת זוכרת שזלמן עשה דברים ולא רק ישב והסתכל"** (בש' 26-27), ואז סיפרה על מקרה, בו הקרין הנאשם סרט, אמר לילדים להוריד את הבגדים ולעשות כמו בסרט ואף איים עליהם, כי אם לא יעשו זאת הוא יכה אותם (במוצג ת/22, בע' 14 ש' 28 עד ע' 15 ש' 10). בהמשך, לאחר שסיפרה ד', שהאיש עם הקוקו הלבן הראה את הסרט, הורה לילדים להוריד את הבגדים ולעשות כמו בסרט, אמרה לה החוקרת **"אני חושבת שאת סיפרת לי על זה"** וביקשה מד' לספר על **"הפעם הזאת"**. ד' השיבה, כי **"זה היה גם בפעם הזאת"**. החוקרת אמרה, **"בפעם הזאת זלמן עשה משהו, בואי תספרי לי כל מה שזלמן עשה באותה פעם"** וד' השיבה: **"הוא הסתכל על הסרט וגם הוא אמר לנו את זה לעשות ... הם אמרו את זה כולם ביחד, חוץ מנוח, נוח אף פעם לא עשה כלום"** (בע' 16 ש' 34 עד ע' 17 ש' 14).

38. מן האמור עולה, כי ד' ידעה להבדיל היטב בין האירועים השונים ומה עשה כל אחד מהפוגעים (ובכלל זה הנאשם), בכל אירוע ואירוע. אשר לאירוע נשוא כתב האישום, היא הבהירה ואף עמדה על כך, שהנאשם לא עשה דבר מלבד להסתכל וכי היה זה אירוע אחר, בו נטל חלק אקטיבי. סבורני, כי יש לייחס חשיבות רבה להבחנה זו שביצעה ד' ולהימנעותה מלטפול על הנאשם ביצוע של מעשים נוספים במסגרת האירוע בו עסקינן. היא מעידה על ניסיון כן ומאוזן, לדייק ככל הניתן ולומר אך ורק את האמת. כך גם היא מלמדת על היעדר רצון לסבך את הנאשם ולהפילילו. יש בכך, משום חיזוק משמעותי לתוקף דבריה של ד' בנוגע לאירוע וכפי שיידון גם בהמשך, שלילת הטענה, לפיה ד' הושפעה מהצגתו של הנאשם ע"י אחרים, כאדם מסוכן.

39. ניתן גם לראות, כי כאשר ד' לא זכרה פרטים מסוימים, היא לא היססה לומר זאת. כך, למשל, לא זכרה מי הוריד את בגדיה ולא זכרה לציין את שמותיהם של כל הילדים שנכחו בסיטואציה, בהוסיפה, כי **"גם בבית ניסיתי להיזכר"**

ולא הצלחתי (במוצג ת/21, בע' 13 ש' 1-16 לתמלול הקלטת השנייה). כשנשאלה לגבי סיטואציה של הכנסת אצבע, אמרה, כי אינה זוכרת האם היא הוכנסה גם **"מאחורה"**, באומרה: **"אני לא זוכרת זה היה לפני שלוש שנים"** (במוצג נ/21, בע' 13 ש' 11 לקלטת הראשונה). בדומה, אמרה ד', כי אינה זוכרת לתאר את המראה של נוח ושל וייספיש, ולעומת זאת, הוסיפה מיוזמתה, כי את **"זלמן אני יודעת"** (במוצג ת/21, בע' 18 ש' 14-22 וש' 31-33). יש לשים לב, כי גם בחקירתה השנייה, אמרה ד', כי אינה יודעת אם תזהה את נוח, וייספיש והאיש עם הקוקו הלבן (להבדיל מכן ציון ומבנימין), והוסיפה גם כאן מיוזמתה, כי תזהה את הנאשם (במוצג ת/22, בע' 18 ש' 29-30). אני מוצא, כי התנהלותה זו של ד' מעידה גם היא על רצונה לתאר את אשר אירע במדויק ולהימנע מלהפריז או לתאר עובדות שאינה בטוחה בהן. היא מחזקת את אמינות הדברים שלגביהם לא העלתה ד' ספק בעדותה.

40. מעבר לכך, יש בהתנהלות זו להפיג את החשש העולה מחלופי הזמן של שלוש שנים, בין האירוע הנטען (בהיותה בת חמש) לבין חקירתה (בהיותה בת שמונה וחצי), כי ד' המציאה פרטים למען שלמות התמונה וריצוי החוקרת. כאן גם המקום לציין, כי אף שבע' 27 לחוות דעתו טען פרופ' גושן, שניסיונה של ד' להיזכר בביתה בשמות הילדים שנכחו בסיטואציה מעיד על תהליך של יצירת זיכרון שווא, הרי שבחקירתו ע"י המאשימה, הסכים, כי אין דופי בניסיון לשחזור האירוע (בע' 1,321 ש' 10). לכל אלה מצטרפת העובדה, שד' לא הסתירה מהחוקרת את הדברים ששמעה מהסובבים אותה. היא אמרה לחוקרת, כי בת דודתה סיפרה לה, שהאיש עם הקוקו הלבן מתחפש כדי שלא יזהו אותו וכי הדוד שלה (אביה של אותה בת דודה), אמר לה, שהנאשם היה מחופש (במוצג ת/22, בע' 18 ש' 23). במקום אחר, אף אמרה לחוקרת מיוזמתה, שילדה מהשכונה סיפרה לה על דברים שאמרה לחוקרת (במוצג ת/22, בע' 4 ש' 22-28). לדידי, כנותה זו מוסיפה ומחזקת את מהימנותה. וזוהי גם התרשמותי מאמירתה של ד', כאשר נשאלה כמה אנשים נכחו באירוע: **"היו צריכים להיות עשר אנשים ... לא עשר, אולי חמש לא יודעת כמה"** (ההדגשה שלי - א' כ') (במוצג ת/21, בע' 12 ש' 1-3 לתמלול הקלטת השנייה). פרופ' גושן טען, כי אמירה זו מעידה על תהליך של בניית זיכרון אך סבורני, כי העובדה, שבסופו של דבר אמרה ד' בכנות, שאינה זוכרת, מחזקת את מהימנותה וכי סיפקה רק מידע שהיתה בטוחה בו. אוסיף, כי לא מצאתי ממש בדבריו, כי המספר 10 הוא **"מעבר לתחום שלנו לקלוט"** (בע' 1,320 ש' 14-19 ובע' 27 לחוות דעתו).

41. חשוב לומר, כי היו בדבריה של ד' גם אמירות על מעשים, שהסבירות שאכן התרחשו, נראית על פניה נמוכה. כך, בהתייחסה לאירוע שהיה אצל בן ציון (לא האירוע נשוא כתב האישום), אמרה ד', כי בן ציון הורה לילדים להוריד את בגדיהם כאשר היו בחצר (במוצג ת/21, בע' 10 ש' 26-33). לגבי האדם עם "הקוקו הלבן" אמרה, כי הוא **"מסתובב בלי בגדים ברחוב ... הוא הולך עם כזה מכנסיים קצרות קצרות ואז יש לו כמו גופיה כזאת קצרה"** (במוצג ת/21, בע' 15 ש' 18-22). כן ישנם דבריה לגבי אירוע נוסף, בו קשר בן ציון את הילדים בחבל לפני שהכניס אותם לבית והוא **"כבר בחצר הוריד לעצמו את הבגדים"** (במוצג ת/22, בע' 21 ש' 18-21). במקום אחר, אמרה, כי הילדים עצמם הכניסו את האצבע לאיבריהם האינטימיים (במוצג ת/21, בע' 13 ש' 21-25 לתמלול הקלטת השנייה) וכן סיפרה כי **"גם היו עשר אנשים שאני לא זוכרת מי הם, שהם קפצו על ילדה אחת"** (במוצג ת/22, בע' 23 ש' 20-23). לבסוף, ישנם דבריה של ד' על מקרה בו הורה להם אדם עם קוקו שחור ללקק ולנשק חתולים (במוצג ת/21, בע' 24 ש' 7-8 לתמלול ההקלטה הראשונה).

42. ואולם, עדיין, לא מצאתי בקשיים אלה בעדותה של ד' כדי לשנות ממסקנתי לעניין מהימנותה. כידוע, עת עסקינן בעדויות של קורבנות עבירת מין, ובמיוחד בקורבנות רכים בשנים, קורה פעמים רבות, שהן לוקות בבלבול,

סתירות ואי דיוקים. אלה נובעים מאופיים הטראומטי של האירועים ומהקושי של הקורבנות לספר את סיפורם ולשחזר את האירועים שחוו, שחזור אשר כשלעצמו מהווה טראומה מיוחדת. לכן, נקבע לא אחת, כי אין לזקוף באופן אוטומטי לחובתם של קורבנות כאלה סתירות או היעדר קוהרנטיות שנתגלו בעדותם, אלא השאלה שיש לשאול היא, ה"אם המקשה כולה היא אמינה, ואם הגרעין הקשה של האירועים והתמונה הכוללת המתקבלת מן העדות והחיזוקים לה מאפשרים מסקנה בדבר אשמת הנאשם מעבר לכל ספק" (דברי כבוד השופט ט' שטרסברג כהן בע"פ 993/00 נור נ' מדינת ישראל, ניתן ביום 4.9.02, בפסקה 28).

43. בענייננו, לא התרשמתי, כי הנקודות הבעייתיות שפורטו לעיל, כמו גם אי דיוקים קלים שהיו בדבריה של ד', יורדים לשורשו של עניין ופוגעים בגרעין המהותי - עליו שבה ד' וחזרה בעקביות לאורך שתי חקירותיה - והמבסס את מסכת האירוע נשוא כתב האישום. תחילה, יש לשים לב, כי אותם פרטים לא מציאותיים שמסרה ד', כלל אינם נוגעים לאירוע נשוא כתב האישום או לנאשם עצמו, אלא לאירועים אחרים ולפוגעים אחרים. המשמעות היא, כי התמונה הברורה והעקבית שהציגה ד' - על אופן התרחשותו של האירוע המיוחס לנאשם ועל חלקו של הנאשם באותו אירוע - נשמרה. כל התמיהות שעלו, לא נאמרו בהקשר של האירוע בו עסקינן.

44. מעבר לכך, גם לגופם של הפרטים הלא מציאותיים שמסרה ד', הרי שאיני מוצא, כי הם יורדים לשורש אמינותה של עדותה ופוגעים בכנותה. בהינתן גילה הצעיר של ד' והסיטואציה הלא פשוטה עבורה, בה נדרשה לדבר על נושא מוצנע בחברה ממנה היא באה ולתאר תיאורים מיניים הרחוקים מרחק רב מעולמה, אך טבעי הוא, כי יהא בלבול מסוים בפרטים ובסדר הכרונולוגי שבו התרחשו הדברים (בענייננו, אמירותיה של ד' בדבר הורדת הבגדים בחצר ולא בבית). זאת, על אחת כמה וכמה, מקום בו העדות נמסרת במרחק זמן מהאירוע עצמו (3 שנים במקרה של ד') וכאשר מדובר במספר רב של אירועים. בשים לב לכל אלה, לא מצאתי באותן אמירות בעייתיות, בודדות יש לומר, כדי להעלות את החשש, שגרסתה של ד' אינה גרסת אמת. הן בטלות בשישים ביחס לקו הקוהרנטי, ההגיוני והעקבי שהציגה בכל הנוגע לאירוע המיוחס לנאשם, המתאר סיפור שלם. לפיכך, התרשמתי הטובה מאמינות דבריה של ד' - נותרה בעינה.

45. כאמור, במוקד הגנתו של הנאשם ניצבה הטענה, כי ד' הושפעה מפרטים ששמעה מפי אחרים וכפועל יוצא, עדותה מזוהמת ולא ניתן לקבוע לה מהימנות. אכן, ניתן לראות, כי ד' עצמה סיפרה בחקירותיה, שהיא שוחחה על הנושא עם אחרים. בחקירתה הראשונה (ביום 10.8.11), כאשר נתבקשה ע"י החוקרת לתאר את מראהו של הנאשם, אמרה ד': "הוא היה נראה חרדי אבל הוא ... הוא מחופש". משכך, נשאלה כיצד היא יודעת שהנאשם היה מחופש, והשיבה: "אבא של בת דודה שלי אמר" (במוצג ת/21, בע' 18 ש' 24-29 לתמלול הקלטת השנייה). מיד לאחר מכן, נשאלה כיצד היא יודעת את שמו של וייספיש אך אינה יודעת לתאר את מראהו, ואז אמרה: "כי הם אמרו לי". ד' נשאלה מי אמר לה זאת וכיצד היא גם יודעת את שמו של נוח, והשיבה: "גם ג' אמרה לי ... כי היא זוכרת ... אני גם זכרתי אותם אבל ... אבל אני לא יודעת איך הם נראים" (ההדגשות שלי - א' כ') (בע' 19 ש' 1-8).

46. גם במהלך חקירתה השנייה, שהתקיימה ביום 22.8.11, עלה מדבריה של ד', כי היא שוחחה עם אחרים. ד', אמרה לחוקרת, כי מקום המפגש עם בנימין היה ליד בית של חברה של בת דודתה ואז, אמרה לחוקרת מיוזמתה: "(שם לא ברור) היתה כאן, היא סיפרה לך?", בהוסיפה: "היא אמרה לי שכן" (במוצג ת/22, בע' 4 ש' 22-28). בהמשך אותה חקירה, סיפרה ד', כי אינה בטוחה שתזהה את האיש עם הקוקו הלבן, שכן "הוא לא רוצה שיתפסו אותו אז

הוא כל הזמן עשה קוקו ... הוא כל הזמן היה לובש גופייה עכשיו לובש ארוך. הוא כזה מתחפש לדברים אחרים שלא יזהו אותו (ההדגשות שלי - א' כ') (במוצג ת/22, בע' 18 ש' 14-17). החוקרת שאלה את ד' כיצד היא יודעת זאת, וד' השיבה: "ג' סיפרה לי וג' רואה אותו" (בש' 23).

47. נוסף על כל אלה, ישנם דבריה של אימה של ד', כי כאשר נודע לה מאחותה על האפשרות שילדיה נפגעו, היא נבהלה ולקחה את שלושתם יחדיו לסיור בשכונה: **"חשבתי שאם אסתובב שם בשכונה, אני אשמע מהם אולי דברים איפה היו באיזה בתים היו, מה היה, אבל לא סיפרו שום דבר"** (בע' 285 ש' 19-20). האם אישרה, כי הסיור היה ליד הבתים של בנימין ובן ציון אך טענה, כי אינה זוכרת **"מי בדיוק אמר לי את השמות שלהם"** ו"איך ידעתי איפה הבתים האלה, מי הראה לי ... אולי אחותי, או הילדים של אחותי, או מישהו מהרחוב" (בע' 296 ש' 26-28). לדבריה, **"אחר כך בבית ניסיתי לשאול אותם"**, אך הילדים עדיין לא סיפרו דבר והיא כבר היתה **"בטוחה שיש פה טעות, הילדים שלי לא קשורים לזה"** (בע' 285 ש' 19-22). ואולם, עם הזמן, החלה ד' לספר על שארע, זאת לעומת שני ילדיה האחרים, מהם **"לא הוצאתי כלום"**. ד', סיפרה לה על הדברים בהדרגה: **"לד' התחלתי להגיד שאמרו לי שהיו דברים שם לא יפים ואם היתה שם? בהתחלה אמרה שלא היתה שם, אחרי כמה ימים אמרה שכן היתה שם ... הזכירה את 2 הבתים שבעיקר היו"**. גם את פרטי האירועים סיפרה לה ד' בהדרגה. תחילה, סיפרה, שהרימו לה את החולצה וכעבור מספר ימים סיפרה, שגם את החצאית. בהמשך, סיפרה, שהורידו לה את כל הבגדים וסיפרה על הכנסת האצבע, על השכבתם בכוח ועל השכיבה עליהם. אימה של ד' הוסיפה, כי בהתחלה סירבה ד' ללכת לחוקרת ולכן אמרה לה, שאם תלך יעשו משפט לפוגעים והם יישבו בבית סוהר, ו"יהיה לך זכות גדולה ומצווה שלא יעשו לילדים אחרים". ד' עדיין פחדה והאם אמרה לה, ש"לקחו אותם לבית סוהר". הדבר **"נתן לה אומץ"** וד' הסכימה ללכת לחוקרת (בע' 288 ש' 7-21).

48. לאחר ששקלתי בכובד ראש את הדברים, נחה דעתי, כי הזיהום בעניינה של ד' אינו בעוצמה הפוגמת במהימנות גרסתה בכל הנוגע לנאשם ולאירוע נשוא כתב האישום. אני סמוך ובטוח, כי אותן שיחות וחילופי דברים, לא הובילו אותה לספר על אירועים שלא חוותה בעצמה, גם לא להפריז בתיאוריה לגבי חלקו של הנאשם.

49. שכן, כפי שפירטתי לעיל, לכל אורך עדותה של ד', לא ניכרה מצידה כל מגמה להפליל את הנאשם או לסבך אותו במעשים שלא ביצע. היא חזרה וייחסה לו תפקיד שולי והבהירה, כי באירוע דן הוא רק הביט על המתרחש. המשמעות היא, כי גם אם נחשפה ד' לאמירות שונות בדבר מסוכנותו של הנאשם והיותו אדם שלילי - הרי שהן לא השפיעו עליה. היא לא ביקשה לטפול על הנאשם עלילת שווא. פרופ' גושן טען בעניין זה, כי הזיהום יכול לצמוח אצל כל ילד בצורה אחרת - אחד יעמיד את הנאשם במרכז הסיפור ואחר בתפקיד שולי (בע' 1,253 ש' 6-20). ברם, לדידי, אם הזיהום היה פועל את פעולתו ואכן משפיע על ד', היא היתה מציגה את הדברים אחרת. היא לא היתה מבקשת לדייק ולהבהיר, כי באירוע בו עסקינן, הנאשם אך ורק הסתכל על המתרחש. מעבר לכך, כלל לא ברור, האם נחשפה ד' לאמירות בדבר מסוכנותו של הנאשם או כהגדרתו שלו, היותו "מפלצת". מדבריה עולה, כי אך נאמר לה ע"י הדוד, שהנאשם מחופש - ולא יותר. סבורני, כי השפעתה של אמירה זו היתה מינורית למדי, אף אפסית, ומוצא אני טעם רב בהסברה של החוקרת הדס, כי **"כדי להגן על הדימוי של בני הסקטור שלהם אז אמרו להם שהוא מחופש ... אני לא הרגשתי שזה משהו מזהם ברמה שמשפיעה עליהם"** (בע' 444 ש' 12-16). רלבנטיים הם גם דבריה של המטפלת ל ח, שנאמרו בהקשר דומה, כי ילדים רבים אמרו שהפוגע עשה עצמו צדיק ושהוא לא ממש חרדי, כדי לעשות סדר בעולם הפנימי שלהם ולהסביר לעצמם כיצד מישהו שהוא בעל חזות חרדית ומבוגר מהם, יעשה מעשים כאמור

50. אינדיקציה נוספת להתרשמותי, כי ד' לא הושפעה מאחרים ולא סיפרה על אירועים שלא חוותה בעצמה, אני מוצא גם בגרסה העקבית והמפורטת שסיפקה. לו היה מדובר בגרסה מועתקת (מבת דודתה או מילדה אחרת) או בגרסה שהמציאה בדמיונה, סביר, שהיתה מתבלבלת נוכח השאלות הרבות שנשאלה. ספק רב בעיני האם היתה מצליחה לשמור על אותו קו עקבי וקוהרנטי שהציגה, במסגרתו הקפידה על חלוקת התפקידים בין הפוגעים ותיארה תמונה שלמה של כל האירוע, בכלל זה גם של הנסיבות שקדמו לו. כדברי החוקרת הדס, **"היא היתה מדקלמת איזשהו משהו, היא לא היתה יכולה בכל פעם שאני פונה אליה בשאלות להרחיב כמו שהיא הרחיבה"** (בע' 444 ש' 7-21). מעבר לכך, אין כל ראיה ישירה, שהשיחות בין ד' לבת דודתה היו שיחות בהן גוללו את האירועים אותם חוו. מדבריה של ד' עולה, כי הן נגעו לזהות הפוגעים בלבד. בעיני, גם טבעי שכך יהא ושהילדים לא ייכנסו לפרטי פרטים של הפגיעות עצמן. כפי שציננה המטפלת ל ח, הילדים בהם טיפלה נמנעו מלדבר על הדברים זה עם זה, שכן **"ילדים לא אוהבים לדבר על הדברים האלה, ילדים מאוד נמנעים מזה, ילדים מרגישים עם זה מאוד לא טוב, והרבה מאוד, הדרך שלהם היא באמת לעשות איזה שהוא סוג של הדחקה ולחיות כאילו הדברים לא קרו"** (בע' 891 ש' 6-9).

51. כאן המקום לציין, כי בעניינה של ד', האפשרות שהיא הושפעה מהאווירה הכללית ונחשפה לשיחות ולשמעות הרבות שהתרוצצו בשכונה - הינה נמוכה יחסית. שכן, ד' אינה תושבת שכונת נחלאות אלא היא מתגוררת בשכונה אחרת. הקשר שלה לשכונה נבע מכך, שסבה וסבתה התגוררו שם וכן דודיה מצד אימה. במשך שנים רבות, נהגה ד' לבקר בשכונה באופן כמעט יומיומי, למשך מספר שעות, יחד עם שני אחיה ועם אימה אשר טיפלה בהוריה. ואולם, בחודש מאי 2010 נפטר הסב ומאז הפכו ביקוריה של ד' בשכונה להרבה פחות תכופים (יצוין, כי הסבתא נפטרה כשנה לפני הסב). בעניין זה, היתה מחלוקת עד כמה התמעטו אותם ביקורים. אימה של ד' טענה, כי מאז פטירתו של הסב ביקרה ד' בשכונה בתדירות של פעם בחצי שנה בלבד וכי ד' ובת דודתה נפגשו **"פעמיים בשנה במשך שנתיים וחצי"** (בע' 291 ש' 10-11). ב"כ הנאשם, מצידה, אמנם הסכימה, כי הביקורים התמעטו מאז פטירתו של הסב, אך טענה, כי ודאי שלא בהיקף אותו תיארה האם. היא ביקשה להישען על כך, שד' מדברת על ביקוריה בשכונה בלשון הווה ולא בלשון עבר, וכך אמרה לגבי הנאשם, כי **"אני רואה אותו המון פעמים מתי שאני הולכת אליהם"** (במוצג ת/24א).

52. כשלעצמי, סבורני, כי מדובר בטרמינולוגיה גרידא של ד', אשר נובעת מגילה הצעיר של ד'. מכל מקום, החשוב הוא בכך, שאין מחלוקת, כי ביקוריה של ד' בשכונה התמעטו באופן משמעותי לאחר פטירתו של הסב - מספר חודשים לפני שבכלל הוגשה התלונה הראשונה ולמעלה משנה לפני שנודע על ממדי הפרשה: כאמור, חקירת המשטרה החלה ביום 11.10.11, אז נחקר חשד לפגיעה נקודתית בקטין אחד ע"י אדם אחד (בנימין סץ). סץ נעצר ביום 22.10.10 ושחרר למעצר בית ביום 19.12.10. רק כעבור כחצי שנה, בחודשים יוני-יולי 2011, החלו לעלות שמות של פוגעים נוספים ואז החל הגל השני של החקירה והתברר היקף הפרשה (ר' דברי החוקר ידידיה בע' 549 ש' 561-562). ביום 31.7.11 נעצר סץ בשנית, ביום 3.8.11 נעצר בן ציון וביום 15.9.11 נעצר הנאשם. כאמור, ביום 3.8.11 נודע לאימה של ד' מאחותה, על האפשרות שילדיה נפגעו (במוצג נ/1 ש' 3-5 ובע' 285 ש' 17-18). ודאי, שמרגע זה, פחתו ביקוריה של ד' בשכונה עד מאוד, אם בכלל היו כאלה. שכן, אין זה הגיוני, כי אימה של ד' תגיע עם ילדיה לשכונה בה ישנם דיווחים בלתי פוסקים על פגיעות מיניות בילדים, גם בילדיה שלה. המשמעות היא, כי בשיאה של הסערה בשכונה, היתה ד' רחוקה פיזית וחברתית מכל הנעשה בשכונה ומכאן שחשיפתה באופן ישיר לזיהום הכללי, היתה מינורית למדי.

53. אשר לסיור שערכה האם לד' יחד עם שאר האחים, לא מצאתי, כי הוא השפיע על ד' בכל הנוגע למעשים שייחסה לנאשם. שכן, אותו סיור נולד לאחר שאחותה של האם אמרה לה, כי שמעה, שגם ילדיה היו בביתם בשכונה והיא הפנתה אותה לבתים של בן ציון ובנימין (בע' 297 ש' 9-10). בהתאם, נערך הסיור ליד בתיהם על מנת לברר, האם בכלל נכחו הילדים באותם שני בתים מדוברים. המשמעות היא, כי האפשרות שסיור זה שתל במוחה של ד' מחשבה שלילית כלשהי לגבי הנאשם או קישר אותו לאותם שני בתים - הינה קלושה. גם בשלב השני, של תחקורה של ד' בביתה ע"י אימה, לא התרשמתי, כי עלה במהלכו שמו של הנאשם - לא ע"י האם ולא ע"י ד' עצמה. למסקנה זו אני מגיע על סמך תלונתה של האם במשטרה, בה ציינה שמות של פוגעים רבים עליהם סיפרה לה ד' (בן ציון, האיש עם הקוקו הלבן, האיש עם הקוקו השחור ובנימין) ואף פירטה את המעשים שביצעו, אך כלל לא הזכירה את שמו של הנאשם (ר' במוצג נ/1). ברור, שאם היתה שומעת את שמו של הנאשם מפיה של ד' - היא היתה מדווחת על כך במשטרה.

54. מעבר לכך, בשים לב לתפקיד השולי והפאסיבי של הנאשם באירועים שהתרחשו, אני סבור, כי גם הגיוני, שבשלב שקדם לחקירת חוקרת הילדים, לא עלה שמו של הנאשם - לא ע"י הדודה ולא ע"י ד'. טבעי, כי בשלב זה התמקדו השיחות בדמויות המרכזיות ובמעשים האקטיביים שבוצעו, ולא בשוליים של הסיפור (לפחות במקרה של ד'). ואכן, ניתן לראות, כי בשלב זה גם לא עלה שמו של נוח וויספיש, אשר גם הם היו פאסיביים ורק הביטו בנעשה. בהמשך לכך, יש לשים לב, כי הודעתה של האם במשטרה נמסרה ביום 8.8.11 ויומיים לאחר מכן כבר נחקרה ד' לראשונה ע"י חוקרת הילדים (ביום 10.8.11), אז הזכירה את הנאשם. יש בלוח זמנים צפוף זה כדי להפחית את האפשרות שביומיים הללו הוזכר הנאשם.

55. אשר לאופן בו תושאלה ד' ע"י אימה, לא התרשמתי, כטענת ההגנה, כי האם הפעילה לחץ על ד' וכפועל יוצא סיפרה ד' דברים כדי לרצות את הסביבה - לא את האם ולא את החוקרת. כפי שפורט, ד' לא היססה לומר שאינה זוכרת פרטים מסוימים וניכר לאורך כל חקירתה רצונה לספר רק את אשר היא זוכרת בוודאות. העובדה, שד' לא סיפרה על הפגיעות בפעם הראשונה בה נשאלה על כך, גם היא אינה מלמדת על הפעלת לחץ כלל וכלל. קושי מובנה הוא של נפגעי עבירות מין לספר על שאירע להם, ותופעה נפוצה היא שקורבנות אלה פותחים את סגור ליבם רק כעבור זמן. דברים אלה נכונים לגבי קורבנות בגירים ועל אחת כמה וכמה כאשר קורבן העבירה הוא קטין, כמו ד'. בעניין זה גם אין להתעלם מהשתייכותה של ד' למגזר החרדי, עובדה המגבירה את הקושי הקיים מטבעו, לדבר על נושאים מיניים. לכן, גם אם ניסתה אימה של ד' לדובב את בתה לדבר, הרי שמדובר בפעולה טבעית ומתבקשת, שנועדה לסייע לד' להתגבר על מחסום הפחד והבושה. מה גם, שדבריה של האם, כי ד' סיפרה לה על הפגיעות בהדרגה, מלמדים, כי היא כלל לא הפעילה לחץ על ד' אלא להיפך, אפשרה לה לספר על הדברים בקצב שלה. למסקנה דומה אני מגיע לגבי שכנועה את ד' ללכת לחוקרת הילדים, באמצעות האמירות "**תהיה לך זכות גדולה ומצווה שלא יעשו לילדים אחרים**" וכי "**לקחו אותם לבית סוהר**". אמירות אלה נועדו אך להפיג את הפחד של ד' מהסיטואציה הלא מוכרת, בה עליה לפתוח את ליבה בפני אדם זר, כמו גם את חששותיה מנקמת הפוגעים. כפי שאמרה אימה, הדבר "**נתן לה אומץ**" (בע' 288 ש' 7-21). הא ותו לא. אוסיף, כי התרשמתי גם, שאימה של ד' שאלה אותה שאלות כלליות בלבד, האם נכחה בביתם מסוימים ("**לד' התחלתי להגיד שאמרו לי שהיו דברים שם לא יפים ואם היתה שם?**") ולא הכניסה תכנים של הפגיעה עצמה.

56. בהתחשב בכל אלה, אני מוצא, כי החשש לזיהום עדותה של ד' או להעתקתה מאחרים, הינו נמוך ביותר. להתרשמתי שלי, יש להוסיף גם את התרשמותה של חוקרת הילדים הדס, כי "**הזיהום שהיה פה הוא לא ברמה**

שפוגעת במהימנות" (בע' 440 ש' 23). כידוע, התרשמותו של חוקר הילדים מעדותו של הקטין היא **"ראיה קבילה - ולא אחת ראיה מרכזית - מבין הראיות המשמשות לגיבוש המסקנה בדבר מהימנות העדות"** (ר' דברי כבוד השופט א' ריבלין בע"פ 446/02 **מדינת ישראל נ' קובי**, ניתן ביום 29.7.02, בפסקה 7). בעניין זה, העלתה ב"כ הנאשם שלל טענות כנגד מקצועיותה של החוקרת, במרכזן עמדה הטענה, שהחוקרת לא ביררה כדבעי את היקפו וטיבו של הזיהום בעניינה של ד'. היא הלינה על כך, שהחוקרת לא שאלה את ד' **"שאלות מתבקשות"** על תוכן שיחותיה עם הגורמים המזהמים השונים (למשל, מה בדיוק שאלה אותה האם; האם דיברה עם ג' על הפגיעות עצמן; מה שאל אותה הדוד; מיהם כל האנשים עימם שוחחה על הפרשה) (בע' 443 ש' 16).

57. ואולם, מקובל עליי ההסבר שסיפקה החוקרת הדס, כי היא מסננת את הזיהום מעצם **"התוכן של הילדה עצמה ... אני יכולה לדעת אם היא המציאה, אני יכולה לדעת אם היא מדקלמת"** (בע' 440 ש' 22-30) וכי בעניינה של ד' **"זיהיתי מספיק קריטריונים"**, אשר משמעות התקיימותם היא, ש"הזיהום הזה הוא לא היה ברמה כזאת שהשפיע על הערכת מהימנות" (בע' 462 ש' 3-6). מעבר לכך, אני סמוך ובטוח, שהזיהום נחקר על ידי החוקרת עד תום והשפעתו נשללה. היא חזרה על כך, שהחוקרים היו **"מאוד מאוד מאוד ערניים ומודעים"** לנושא זיהום העדויות והם היו מודעים לכך, שהמשפחות בשכונה שוחחו זו עם זו על הנושא, שהאימהות דיברו עם ילדיהן ושהילדים שוחחו בינם לבין עצמם. לכן, כך לדבריה, נהגו **"במשנה זהירות"** ופסלו בשל הזיהום יותר מ-70% מחקירות הילדים (בע' 342 ש' 27 ובע' 318 ש' 25-31). אינדיקציה לזהירותה של החוקרת ניתן למצוא בכך, שהיא לא קיבלה את הדברים שמסרה ד' באופן גורף וכך, למשל, לא קבעה מהימנות לגבי אמירתה של ד', כי המבוגרים הכניסו אצבע לאיבר המין של אחד מהילדים. יש באמור ללמד, כי החוקרת בחנה את העדות בקפידה רבה.

58. ב"כ הנאשם הוסיפה וטענה, כי החוקרת הדס שאלה את ד' שאלות מנחות ושמה בפיה דברים. היא טענה, כי שמו של הנאשם יצא לראשונה מפיה של החוקרת ורק לאחר מכן, הזכירה ד' את הנאשם כאחד המעורבים. אכן, מעיון בתמלול הקלטת עולה לכאורה, כי החוקרת היא שציינה את שמו של הנאשם. כך, בהתייחסה לאירוע נשוא כתב האישום, ביקשה החוקרת מד' לתאר מי היה עם בנימין, מלבד אותו אדם עם קוקו לבן וד' השיבה: **"נוח, וייספיש"** (בע' 11 ש' 22). היא אמרה, כי רק האיש עם הקוקו הלבן היה עם בנימין ליד ביתו של בן ציון ואילו כל השאר **"נשאר בבית"**. אז, אמרה לה החוקרת: **"אז בבית אמרת שהיו? ... זלמן, נוח, וייספיש ומי עוד? היו עוד אנשים?"** (ההדגשה שלי - א' כ') (במוצג ת/21, בע' 11 ש' 34 לתמלול הקלטת השנייה ובדקה 26 לקלטת עצמה). ואולם, צפייה והאזנה בקפידה לקלטת עצמה מלמדת בבירור, כי כדברי החוקרת, ד' אמרה את שמו של הנאשם מיוזמתה, קודם לכן. כך, כאשר נתבקשה ד' ע"י החוקרת לספר על **"כל מי שהיה עם בנימין"** באומרה לה **"איש עם קוקו לבן"**, המשיכה ד' ואמרה **"זלמן, נוח, וייספיש"** (ר' בדקה 25 לקלטת עצמה). אמנם, שמו של הנאשם לא נרשם בתמלול ובמקום זאת נרשם **"ו..."** אך לאחר שהאזנתי בעצמי לדבריה של ד', אין ספק, כי אמרה את השם **"זלמן"**. קשה להניח שב"כ הנאשם לא האזינה לקלטת. מכל מקום, האזנה לה מעלה **בבירור**, כי ד' הזכירה מיוזמתה את השם זלמן (הנאשם) כך שלא היה כל מקום לטפול טענות שווא נגד החוקרת הדס בעניין זה.

59. בנוסף, מקובלים עליי דבריה של החוקרת הדס, כי היא רשמה לעצמה בזמן אמת בדפי הטיטה שלה, כי ד' אמרה את שמו של הנאשם: **"בעת החקירה, ודאי, מילה במילה"** (בע' 451 ש' 14 ובע' 470 ש' 17 וש' 20). החוקרת, אף הפנתה ספציפית לע' 11 ש' 23 לדפי הטיטה (בע' 450 ש' 30-11). מכאן, שאין כל בסיס לטענת ב"כ הנאשם, כי החוקרת "נידבה" לד' את שמו של הנאשם וכדבריה בקשר לטענה דומה שהועלתה כלפיה בעניין חקירתה

של ש': "אני בוודאי לא אכניס לה דבר כזה, אין לי שום אינטרס להאשים אף אחד ואם אני כבר הכנסתי אז למה דווקא את זלמן ולא מישהו אחר?" (בע' 399 ש' 10-13). בעניין זה, יש גם לשים לב, כי בהמשך החקירה, לשאלה מה בנימין ושאר המבוגרים עשו בזמן ההתעמלות, נקבה ד' מיוזמתה בשמו של הנאשם: "כולם אימנו אותנו ... זה היה בקוקו הלבן ובנימין ו... זלמן (לא ברור)" (בע' 14 ש' 33 עד ע' 15 ש' 1).

60. אומר, כי לא נעלמה ממני שאלתה של החוקרת את ד', האם הכיפה של הנאשם היתה בצבע שחור (וזאת במקום לשאול באיזה צבע היתה הכיפה) (במוצג ת/21, בע' 18 ש' 1-22;4). כך גם ער אני לדבריה של החוקרת לד' במהלך חקירתה, כי ד' יכולה לשאול ילדה אחרת מה סיפורה לחוקרת (במוצג ת/22, בע' 4 ש' 1-29). מסכים אני, כי יש טעם לפגם באמירות אלה ולמעשה גם החוקרת הדס לא חלקה על כך: "היא חיה בתוך הסקטור שלה וזה היה ברור שהכוונה לכיפה שחורה, אבל אני מקבלת את הערתך במלוא מובן המילה" (בע' 453 ש' 7-9). ואולם, לצד זה, לא מצאתי שיש באותן אמירות כדי לפגוע באותנטיות של הדברים שמסרה ד', ואיני מוצא לייחס להן משקל רב, משיש לשים לב, כי בטרם נשאלה ד' האם הכיפה בצבע שחור, היא אמרה מיוזמתה: "זלמן יש לו כזה כיפה ... של גברים ... כמו אבא שלי". גם התרשמתי הטובה ממקצועיותה של החוקרת הדס אינה מושפעת מכל אלה. מלבד שתי הנקודות הללו, הרי שהחקירה התנהלה כהלכה, בהתאם להנחיות המדריך לחקירת ילדים ובפורמט של תשאול פתוח. כלל, אומר, כי התרשמתי לטובה מהחוקרת הדס.

61. כידוע, סעיף 11 לחוק לתיקון דיני הראיות (הגנת ילדים), התשט"ו-1955 קובע, כי אין להרשיע אדם בהסתמך על עדות ילד שנגבתה בפני חוקר ילדים, אלא אם נמצאה לה תוספת ראייתית מסוג סיוע. על ראית הסיוע לעמוד בשלושה תנאים מצטברים: הראשון, כי מקורה עצמאי ונפרד מהראיה הטעונה סיוע. השני, כי היא מסבכת או לכל הפחות נוטה לסבך את הנאשם בביצועה של העבירה, והשלישי, כי היא נוגעת לנקודה ממשית השנויה במחלוקת בין בעלי-הדין. ראיית הסיוע יכולה להיות מורכבת ממקבץ של ראיות העונות יחד על שלוש הדרישות הללו וכך גם עשוי משקלה ההוכחתי להשתנות בהתאם לטיבה ולמשקלה של הראיה המרכזית הטעונה סיוע (ראו סקירתו של כבוד השופט א' א' לוי בע"פ פלוני נ' מדינת ישראל, ניתן ביום 13.5.09, בפסקה 13). בהמשך לכך, נקבע בשורה ארוכה של פסקי דין, כי "בראש ובראשונה, משמש כסיוע לעדות מצבו הנפשי הקשה של המתלונן. הלכה פסוקה היא כי מצבו הנפשי של קורבן בסמוך לאחר ביצוע העבירה שבוצעה בו או בשעה שהוא נדרש להתייחס לאירוע הקשור למעשה וכך להעלות מחדש בתודעתו את האירוע הטראומטי יכולים לשמש כראיה אובייקטיבית שישיבה כדי לסייע לעדותו" (דברי כבוד השופט ד' ברק-ארז בע"פ 5149/12 פלוני נ' מדינת ישראל, ניתן ביום 13.1.14, בפסקה 82).

62. בענייננו, יש במצבה הנפשי של ד' לאחר גילוי המעשים, כפי שעולה מדבריה של האם, משום סיוע לגרסתה. האם סיפרה, כי "בשנים הראשונות שלה היתה ילדה פרח", אך מאז חשיפת המעשים "היא קיבלה השתוללות לא נורמאלית": "מאז החשיפה כל החיים שלה הם סביב עניין זה ובכל מקום היא בטוחה ואומנם זה דמיונות כי לא מדברים על זה כל הזמן, היא בטוחה שמדברים על זה, היא בטוחה שסיפרתי למנהלת של החוגים והמדריכה והמורה" (בע' 287 ש' 2 וש' 10-13). בפרט, סיפרה האם, כי כאשר שוחחה עמה הפרקליטה לפני העדות במשפט של בן ציון, החלה ד' להשתולל וטרקה את הטלפון. היא הוסיפה, כי לפחות פעם ביומיים ד' משתוללת ככה "שאני מדברת עם כל מיני אנשים בטלפון, והיא בטוחה שמדברים בעניין שלה והיא צועקת ובוכה ומשתוללת ומתגלגלת על הרצפה" (בע' 287 ש' 16-21). מעבר להתפרצויות הזעם של ד', סיפרה האם, כי ד' שרויה "בפחד

נוראי, כל הזמן נצמדת אלי ... היא חיה בפחד שיהרגו אותי". ד', אינה מוכנה להיות לבד: "העיקר זה פחד נוראי ללכת ברחוב לבד, צריך לדאוג לה לליווי לכל מקום ובבית כשמתחיל להיות חשוק, גם מחדר לחדר לא עוברת לבד ... היא מתאפקת לא הולכת לשירותים או צועקת באמצע הלילה שאקח אותה לשירותים, היא חיה בפחדים" (בע' 286 ש' 9-2). האם הוסיפה, כי ד' מזכירה את שמו של הנאשם בסיטואציות אשר הינן מפחידות עבורה: "כל פעם שאני מבקשת שתהיה לבד או תעלה קומה, מיד אני שומעת את השם זלמן כל הזמן, וגם את השם של וויספיש ונוח, את בנימין וכן ציון אני זוכרת יותר כי נתנו את הבית שלהם" (בש' 21-23) ... "אין הזדמנות שמדובר על אנשים מפחידים שלא מזכירה את השם זלמן" (בע' 288 ש' 23-29).

63. ב"כ הנאשם הפנתה לכך, שבחקירתה במשפטו של בן ציון (ביום 3.9.12, ר' במוצג נ/2), לא אמרה האם, כי ד' מפחדת להיות לבד וכי היא מזכירה את שמותיהם של הפוגעים בסיטואציות מפחידות, ובכלל זה את שמו של הנאשם. האם הסבירה, כי לא מצאה לנכון לומר, שד' מזכירה את שמו של הנאשם, משום במקרה של בן ציון "ידעתי מה היה, אז לא הייתי צריכה להגיד ששמעתי את השם של בן ציון מהילדה, אבל אצל זלמן שאני לא יודעת מה עשה, אז נשאר לי להגיד ששמעתי את השם זלמן מהילדה, אבל לא אמרה לי מה עשה" (בע' 294 ש' 8-10). ספק בעיני, האם הסבר זה מניח את הדעת. ואולם, עדיין, סבורני, כי החשוב הוא בדבריה בעדותה במשפטו של בן ציון, שם נתבקשה לספר "על מצבה של ד' היום" ואז החלה לומר: "שהשם יעזור לה ... זו ילדה שלא הכרנו. היא נולדה ילדה טובה וחביבה ונעימה, וכיום אנחנו רואים אותה בשני מצבים ... או שהיא הכי מופרעת בעולם שמרביצה ומתפרעת ומציקה, או שהיא בוכה, בלי סוף" (במוצג נ/2, בע' 307). לבקשת הפרקליטה, סיפרה על שיחת הטלפון שקיימה עמה יום לפני העדות, אותה נאלצה להפסיק משום שד' החלה להשתולל ולבכות "מה אני מדברת על זה ולמי אני מספרת את זה ולמה אני שוב מזכירה את זה", בצינה, כי גם "כשאני מדברת על נושאים אחרים היא מדמיינת" שמדברים על הנושא. לאחר דברים אלה, עברה הפרקליטה לשאול את האם שאלות בנושאים אחרים.

64. ב"כ הנאשם הוסיפה והפנתה לדבריה של האם בעדותה במשפטו של בן ציון, כי בזמן שדיברה עם ד' על כתם דם שמצאה בתחתוניה ושאלה את ד' האם מישהו נגע בה, ד' "דיברה רגיל" (וד' השיבה בשלילה על כך). ברם, יש לשים לב, כי מיד לאחר מכן, אמרה האם, ש"המצב הרגיל של הילדה" באותה נקודת זמן, ובכלל במהלך ארבע השנים האחרונות, הוא מצב של התפרצויות בכי: "אין כמעט יום שהיא לא בוכה". לכן, הסבירה, כי ייתכן שהיתה לד' התפרצות בכי באותו יום, אך זו "לא היה משהו יותר מהסטנדרט באותו יום" (במוצג נ/2, בע' 311).

65. לפיכך, אני קובע, כי מצבה הנפשי הקשה של ד' - הן בזמן האירוע והן לאחר חשיפתו, מהווה סיוע לגרסתה. בנוסף, אני מוצא סיוע לגרסתה בגרסתם של שלושת הקטינים האחרים, אשר מסרו עדות על מעשים דומים של הנאשם. כל אלה מהווים את התוספת הראייתית הנדרשת מסוג סיוע (ראיה חיצונית, המסבכת את הנאשם ונמצאת ביריעת המחלוקת). אומר, כי הלכה היא, שניתן לעשות שימוש בהודעת קטין אחד בפני חוקר ילדים, שהיא כשלעצמה טעונה סיוע, כסיוע להודעה כזאת שניתנה על ידי קטין אחר (ראו למשל בע"פ 854/05 פלוני נ' מדינת ישראל, ניתן ביום 30.3.05, בפסקה 10). כפי שנראה לאורך הכרעת הדין, מצאתי את גרסאותיהם של ארבעת הילדים כמהימנות ביותר וכי אין כל חשש לעלילת שווא או לזיהום העדויות או להעתקן. לכן, אין מניעה שהן יהוו סיוע זו לזו.

66. לסיכום אישום זה, אני קובע, כי גרסתה של ד' מהימנה עליי וכי נמצאו לה ראיות סיוע שיש בהן להוכיח,

שהנאשם אכן ביצע את המעשה המיוחס לו.

האישומים לגבי הקטין י'

67. לאחר שצפיתי בקלטות חקירותיו של י', התרשמתי, כמו חוקר הילדים, כי עדותו של י' מהימנה ביותר וכי הוא תיאר את אשר חווה. כל חקירותיו, התאפיינו בסימני אמת רבים מספור ומקובלים עליו דברי החוקר, כי **"אין כמעט קריטריון שקיים שלא בא לידי ביטוי בעדות של הילד"** (בע' 254 ש' 12).

68. י', נחקר בעת שהיה בן 10 שנים. בעדותו, מסר על שני האירועים שבמוקד כתב האישום באופן קולח וקוהרנטי. הוא החל לתאר מיוזמתו את שהתרחש, מבלי שנשאל שאלות ספציפיות וסיפורו את שאירע, היה סיפור שלם ומפורט. בכללו, גם התייחס לנסיבות שקדמו לאירועים וכיצד פותה להיכנס לבתייהם של הפוגעים (לביתו של בן ציון באירוע ההגרה ולביתו של הנאשם באירוע הצביטה). כל תיאוריו, היו עשירים בפרטים ייחודיים. הוא הרבה לתאר את הדינאמיקה בינו לבין הנאשם ופעמים רבות שילב בתוך כך הדגמות. כך, תיאר לפרטי פרטים את האופן בו בוצעה ההגרה עם שר' וחזר על כך, שהפוגעים ציוותו את הזוגות באמירה **"סטופ"**. י' אף אמר בספונטניות רבה, כי לאחר חלוקתם לזוג, הורה להם בן ציון להיכנס לחדר השמאלי, אך **"שר' לא ידעה מה זה בדיוק שמאל ימין, אז אני הלכתי ראשון והיא אחרי נכנסה"** (במוצג ת/25, בע' 10 ש' 13-14 לתמלול הקלטת הראשונה). בהתייחסו לסיטואציה בה שכבה עליו שר', אמר, כי **"היא לא יכלה לדבר ... גם אני לא. למה כי הייתי שכוב ככה על הבטן רק הנשימות שלי היו חזקות מזה"** (במוצג ת/25, בע' 12 ש' 26-29). י' אף הוסיף, כי כשקם מהמיטה הוא **"לא ראה ישר"**, שכן **"העיניים שלי היו כבר הרבה זמן ..."** (בע' 13 ש' 31-31). כן תיאר, כי כשהתלבשו בחדר לאחר שהנאשם יצא ממנו, **"שר' התחילה להגיד לי איזה מילה וישר הוא פתח את הדלת"**. אז, ישר השתתקה שר' והנאשם אמר, **"היה לכם מזל"** (במוצג ת/25, בע' 15 ש' 17-25). על אותן מילים בדיוק, חזר בהמשך עדותו. בהתייחסו לסיום האירוע, אמר י' בספונטניות רבה, **"לא הסתכלנו עליו אפילו. ישר ברחנו משם"** (במוצג ת/25, בע' 13 ש' 34 לתמלול הקלטת השנייה).

69. מצאתי בתיאורים אלה אותנטיות רבה השוללת המצאתם של דברים. אמירות מסוג זה, הינן אמירות, שקשה שייאמרו אלא על ידי מי שחווה את האירועים בעצמו. בנוסף, העובדה, שתיאוריו של י' את האירועים היו מורכבים ביותר ורוויים בפרטים ייחודיים, שוללת גם היא את האפשרות, שהינם פרי דמיונו או שמדובר בהעתקה של אירועים, עליהם שמע מפי אחרים. מסכים אני עם החוקר מתי, כי אם היה זה אירוע שהמציא, סביר, ש' היה בונה תבנית שהוא יוכל לזכור ולחזור אליה (בע' 61 ש' 27-30). לכך מצטרפים תיאוריו התמימים, הטבעיים והספונטניים של י'. כך, אמר, כי הנאשם הורה לו לגעת **"בעושה"** של שר' ולה **"בעושה שלו"**. לשאלה, למה הכוונה, אמר, **"איפה שעושים שם בשירותים"** (במוצג ת/25, בע' 12 ש' 22 לתמלול הקלטת השנייה). בולט במיוחד היה תיאורו לזקפת איבר מינו של הנאשם, זאת בתשובה לשאלה מה קרה ל"עושה" של הנאשם כשהוא נגע בו. י' אמר, כי **"זה נהיה חזק"** והדגים על היד שלו **"עושים שרירים, אז גם היד מתנפחת"** (במוצג ת/25, בע' 17 ש' 21 לתמלול הקלטת השלישית). בהמשך לכך, הדגים כיצד נגע באיבר מינו של הנאשם (הזיז את אצבעו מעלה ומטה) ואמר, **"אני בטוח שהוא התכוון יותר"** (בע' 11 ש' 33-34 ובע' 12 ש' 9-17). השפה התמימה בה תיאר דבר שהוא כלל אינו מבין את משמעותו מפאת גילו הרך, מהווה אינדיקציה חזקה למהימנות דבריו, כי תיאר דבר אשר ראה וחש בעצמו. בהקשר זה, יש לזכור, כי י' משתייך לקהילה החרדית, אשר הנושא המיני מוצנע בה. יש בכך להפחית את האפשרות, שנחשף לכל אלה במקום אחר.

70. כן אני רואה לייחס חשיבות רבה לכך, ש' הרבה לתאר את תחושותיו ומחשבותיו בזמן אמת. לגבי האירוע עם שר', שב והתייחס למימד הזמן ותיאר, כי בזמן ששכבה עליו **"רציתי ללכת שהרגשתי שזה הרבה זמן"** (במוצג ת/2א, בע' 5 ש' 17-18 לתמלול ההקלטה הראשונה). כן הרבה לתאר תחושות של פחד ושל הדרכים השונות בהן איים עליהם הנאשם (כי ישנן מצלמות והוא שומע מה הם מדברים וכי הנאשם צעק עליו **"ופחדתי שלא יעשה לנו משהו אז ישר הורדתי"** את הבגדים, במוצג ת/1א בע' 5 ש' 26-29 ובמוצג ת/2א, בע' 11 ש' 7-12). יש לשים לב במיוחד לדבריו האוטנטיים, כי למשמע אמירתו של הנאשם, לפיה ילדים שסיפרו להוריהם על שהתרחש נהרגו, **"כל הזמן חשבתי מי נהרג, זה לא יכול להיות זה כן יכול להיות"** (במוצג ת/2א, בע' 6 ש' 5-6 לתמלול הקלטת הראשונה). לגבי האירוע השני של הנגיעה באיבר מינו של הנאשם, סיפר י', כי לאחר שהנאשם לא היה שבע רצון מהקצב בו נגע באיבר מינו (**"אני בטוח שהוא התכוון יותר"**), הסתכל עליו הנאשם במבט מפחיד. באומרו זאת, אמר י', **"הוא הסתכל עליי ככה"** ופער את עיניו (במוצג ת/2א, בע' 12 ש' 20-28 לתמלול הקלטת השלישית). לדידי, כל אמירותיו אלה על תחושותיו ומחשבותיו, כמו גם תיאוריו הרבים על הדינמיקה שהיתה בינו לבין הנאשם, הינן אמירות, שהאפשרות שייאמרו, שלא מתוך חוויה אישית, הינה קלושה למדי. ומתאימים הם לכאן דבריה של המטפלת ח, כי **"יש הבדל בין דרך שבה הילד מספר על חוויה שהוא שמע, לבין דרך שבה הילד מספר על חוויה שאותה הוא חווה ... בהרבה מאוד דברים, בשפת הגוף, בביטויים שבהם הוא משתמש"** (בע' 900 ש' 3-14).

71. לכל אלה מצטרפת העובדה, שלאורך כל חקירותיו (שבע במספר) היה י' עקבי בדבריו והוא חזר על אותם תיאורים מורכבים, בעדות פתוחה ובדיבור ספונטני. זאת, חרף גילו הצעיר ולמרות הזמן שחלף בין החקירות. לענייננו, ניתן לראות, כי בחקירתו השנייה (ביום 18.8.11) חזר י' על אותם הדברים שהחל לומר בחקירה הראשונה (ביום 11.8.11), לגבי אירוע ההגרלה עם שר' ולגבי האירוע בו צבט אותו הנאשם באיבר מינו. י' חזר על מהלך ההגרלה ועל תיאור הסיטואציה בחדר עם שר', בה שכבה עליו ובה נגעו האחד באיבר מינו של השנייה. הוא אף חזר על תיאור התחושה, כי שהו שם זמן רב. לגבי האירוע השני, חזר על דבריו, כי הנאשם סטר לו לאחר שסרב לפשוט את בגדיו, כי ניסה לברוח מהנאשם לאחר שזה צבט את איבר מינו וכי אז תפס אותו הנאשם בשתי ידיו. בשתי החקירות, תוך כדי תיאור הדברים, הדגים י', מיוזמתו, כיצד סטר לו הנאשם וכיצד תפס אותו. מסכים אני עם החוקר מתי, כי אם היה זה אירוע שהומצא, לא היה י' מצליח לשמור על הגרסה הראשונית באופן כה מדויק (בע' 60 ש' 15-22). אוסיף, כי מלבד חזרתו על תיאור האירועים עצמם בדיוק רב, י' גם חזר מספר רב של פעמים על מועד התרחשות שני האירועים בהם עסקינן: כי אירוע ההגרלה עם שר' התרחש כשנה וחצי לפני חקירתו וכי האירוע בו צבט הנאשם את איבר מינו, התרחש מספר שבועות לפני החקירה (וראו גם את דבריה של האם בע' 758 ש' 18-20, כי בתחילת חודש אב (אוגוסט) סיפר לה י' על הפגיעה הזו וכי היא התרחשה כחמישה שבועות קודם לכן).

72. בהמשך ישיר לכך, ניתן לראות, כי י' הקפיד להפריד בין האירועים, בין זהות הפוגעים ובין המעשים שביצע כל אחד ואחד מהם. לא ניכרה מגמת הפללה בדבריו והוא לא ניסה להפריז בהאשמות. לגבי אירוע הצביטה, אמר, כי במהלכו סטר לו הנאשם רק פעם אחת (במוצג ת/2א בע' 6 ש' 18-22 לתמלול הקלטת השלישית) וכי הוא עצמו לא ראה מבוגרים נוספים בביתו של הנאשם בעת האירוע, אף ששני אחיו סיפרו לו, שהם היו בבית באותו זמן עם האיש עם הקוקו השחור (בע' 11 ש' 27-28). כאשר סיפר על אירוע שהתרחש בביתו של סקיפי, אמר, כי הנאשם נכח בו אך לא עשה דבר (במוצג ת/2א, בע' 9 ש' 8 לתמלול הקלטת הרביעית). בנוסף, מקום בו לא זכר י' פרטים מסוימים, הוא לא היסס לומר זאת. כך, למשל, כאשר נתבקש לציין את שמות המבוגרים באירוע ההגרלה, אמר י': **"לא כל השמות אני יודע"** (במוצג ת/2א, בע' 4 ש' 9 לתמלול הקלטת הראשונה). בדומה, לא זכר את שמותיהם של כל הילדות שנכחו

באירוע ואמר לגבי ילד "עם שיער חלק", כי אינו בטוח שהוא נכח באירוע (בע' 4 ש' 16). כל אלה מחלישים את האפשרות, ש'י החליף בין הפוגעים או בלבד בין האירועים השונים.

73. יתר על כן, היו מקומות בהם תיקן י' את החוקר ואף תיקן את עצמו מיוזמתו. כך, בחקירתו הראשונה, כאשר אמר החוקר ל'י, כי הם ישוחחו על הסיפור הראשון אותו סיפר לו (סיפור ההגרלה עם שר') וכי "אמרת לי שהלכת לאחר שגר בשכונה. בגשר למעלה", תיקן אותו י' באומרו: "לא הלכתי אליו. אבל הלכתי לבן ציון" (במוצג ת/א1, בע' 6 ש' 27-32 לתמלול הקלטות הראשונה). בנוסף, בחקירתו השנייה, אז התייחס לאירוע הצביטה, הוסיף י' מיוזמתו, כי שכח לציין, שכל מה שהוא תיאר, לא היה בנוכחותם של שאר הילדים, אשר נתבקשו לצאת מהחדר לאחר שהתפשט (במוצג ת/א2, בע' 3 ש' 19-21 לתמלול הקלטת השלישית). התנהלותו זו, מעידה על רצונו לדייק ככל הניתן ומקימה את הרושם, כי סיפר אך את שאירע, ולא יותר. בהקשר זה, יש בדבריו של י' בדבר מקורות המידע שלו (כי שמו של האיש על הגשר נודע לו מחברו דודי וכי שמע דברים מאחיו) להעיד גם כן על רצונו שלא להסתיר דבר מהחוקר ולחזק את הרושם העולה, בדבר מהימנות עדותו.

74. אומר, כי לא נעלמו ממני דבריו של י', כאשר נתבקש לתאר את מראה איבר מינה של שר', אז תיאר מראה של איבר זכרי: "ארוך ... כמו של כל בן אדם. זה נראה כזה ... בהתחלה ארוך ואחר כך זה ... אה ... הכל קטן" (במוצג ת/א2, בע' 13 ש' 10-14 לתמלול הקלטת השנייה ובדקה 35 לקלטת עצמה). לנוכח כך, כתב החוקר מתי, כי אין בידיו את הכלים לקבוע מהימנות בנוגע לפעולה של הנגיעה של י' באיבר מינה של שר'. ברם, כידוע, ההכרעה הסופית בדבר מהימנותה של עדות מסורה לבית המשפט ואין הוא כבול להתרשמותו של חוקר הילדים, זאת גם כאשר הילד אינו מעיד: "מובן שהמסקנה הסופית בדבר מהימנות דברי הילד היא לעולם זו של בית המשפט, והקביעה של חוקר הנוער אינה אלא ראייה מבין הראיות שהשופט רשאי להתייחס אליהן ולהישען עליהן, ככל ראייה אחרת" (דברי כבוד השופט מ' שמגר בדנ"פ 3750/94 פלוני נ' מדינת ישראל, ניתן ביום 10.8.94, בפסקה 5). בעניינינו, עדותו של י' בפני חוקר הילדים תועדה באמצעות מצלמת וידאו, מה שמאפשר התרשמות ישירה ובלתי אמצעית מעדותו.

75. הצפייה בתיעוד החזותי של קטע החקירה, מובילה אותי למסקנה חד משמעית, שאין בתיאורו הספציפי של י' את איבר מינה של שר', כדי לפגוע באמינותה של עדותו לגבי מהות המעשה, של הנגיעה באיבר המין האחד של השנייה. תהליך העלאת הפרטים של י', הדגמותיו, תנועות הגוף והבעות הפנים, שוללים המצאה ומקימים את הרושם, שתיאר דברים שראה וחש. ניתן היה לראות בבירור את חוסר הנוחות והמבוכה הרבה בה היה נתון י', עת נתבקש לתאר את איבר מינה של שר', ובפרט, את הסיטואציה של הנגיעה באיבר מינה. הוא זז בכיסאו באי נוחות, שתק ממושכות, דיבר בלחש ואף עיווה פניו. ניכר היה, שהוא רוצה לעבור לנושא אחר וכי הדיבור על כך הביך אותו מאוד. בשלב מסוים, אף סטה מנושא השיחה לתוכן אחר, ואמר, כי צריך להחליף קלטת במצלמה, כאילו ביקש לסיים את נושא השיחה או לפחות לזכות להפוגה ממנה. גם כשהדגים כיצד נגע באיבר מינה של שר', היה י' מבויש עד מאוד ולכן הדגים נגיעה מהירה עם שתי אצבעות (בדקה 34).

76. התרשמתי, כי הקושי של י' לדבר על הנושא, הוא שהוביל אותו להתבלבל ולתאר איבר מין זכרי. בהקשר זה, יש גם לראות את מהלך התיאור ולשים לב, כי תיאור איבר המין כאיבר זכרי, היה בגדר "מעידה" חד פעמית. בתחילה,

כאשר נתבקש י' לתאר את "העושה" של שר', הוא השיב **"מה זה נקרא ... איפה שעושים שירותים מקדימה"**. אז, נשאל איך נראה "העושה" של שר' ותיאר איבר מין זכרי, כמפורט לעיל. לאחר מכן, נשאל האם שר' היא **"בן או בת"** והשיב **"בת"** ואז נתבקש לתאר בשנית את ה"עושה" של שר' והשיב: **"מה זה נקרא ... מקדימה. כמו כל בנאדם"** (ר' בדקה 34-36 לקלטת). גם בחקירתו הבאה, ניכרה מבוכתו הרבה לדבר על איבר מינה של שר'. בהתאם, ובדומה לחקירתו הקודמת, כשנתבקש לתאר את "העושה" של שר', הוא אמר: **"רגיל, כמו של כל בן אדם. לא משהו מיוחד"** (במוצג ת/3א, בע' 10 ש' 4). אז נשאל במפורש, האם יש הבדל בין "עושה" של בנים לשל בנות, והשיב בחיוב: **"לבנים עושים ברית ... חותכים להם, לבנות זה ככה הן נולדות"** (בש' 11-7). לפיכך, חרף תיאורו של י' את איבר מינה של שר' כאיבר זכרי, אני מקבל את גרסתו על הנגיעה ההדדית באיברי המין שלהם - כאמת לאמיתה.

77. אוסיף באשר לדבריו של י', כי בעת שהנאשם נגע באיבר מינו עמדו השניים, כי אין המדובר בסיטואציה בלתי אפשרית, כפי שעולה מדבריו האוטנטיים של י' ומהדגמתו. כך, כאשר נשאל כיצד צבט אותו הנאשם, אם הוא גבוה ממנו, השיב י' **"מה הבעיה? ... עם הידיים אפשר, אפשר גם להגיע עד כאן"** והדגים זאת (במוצג ת/2א, בע' 16-17 לתמלול הקלטת השלישית ובדקה 42 ואילך לקלטת עצמה). בנוסף, התרשמתי, כי עמידתו של י' ליד הארון בחדר החקירות והצבעתו על גובה של 1.90 מטר, היוותה ניסיון להמחיש את הפרש הגבהים בינו לבין הנאשם ולא כדי להצביע על גובהו של הנאשם (ר' בדקה 44 לקלטת). ואכן, כשאמר לו החוקר, כי הוא מראה לו 1.90 מטר, הגיב י': **"הוא לא יכול להיות מטר תשעים. מטר תשעים זה גבוה מאוד"** (בש' 32-25), זאת בהתאם לדבריו קודם לכן, כי הנאשם נמוך, אך עדיין יותר גבוה ממנו (בש' 6-2).

78. הנאשם טען, כי התיאור של י' את דירתו לא היה מדויק וכי הוא דיווח על מדף שאינו קיים וכן תיאר דירה של קומה אחת (במקום שתי קומות) וחדר נוסף. כך גם, לא תיאר י' את הספרייה שישנה לאורך קיר הסלון של הנאשם וכן את תמונות הרבנים הרבות התלויות על הקירות. ב"כ הנאשם הוסיפה והפנתה לכך, שאף אחד מהילדים גם לא דיבר על חוסר הסדר והלכלוך שהיה בביתו של הנאשם. ואולם, בעיני, אין בכל אלה לגרוע מסיפורו הגרעיני של י' לגבי מהות האירוע. אחזור ואזכיר, עסקינן בילד, בן 9-10 בעת ביצוע המעשים המגונים, ובן 10 בעת מסירת עדותו. אין לבוא אליו בטרוניה אם לא זכר אל-נכון כל פרט. מכל מקום, נראה, כי הימצאותם של ספרי קודש רבים ותמונות של רבנים הינם דבר שבשגרה בקרב הקהילה החרדית, ולכן הם כלל לא נראו לי' כדבר חריג. בנוסף, מצילום הווידאו של הבית עולה, כי המדרגות מהסלון לקומה השנייה כלל אינן בולטות לעין. כדבריו של החוקר קדוש, כאשר נשאל האם המדרגות בולטות ישר כשנכנסים לסלון: **"לא, לא ממש רואים, זה בפינה בצד"**, בע' 491 ש' 27). לכך מצטרפת העובדה, כי בצילום הווידאו של הדירה ניתן היה לראות, כי לפני המדרגות עמדו כיסא ושולחן עליו חפצים, אשר הסתירו את גרם המדרגות (כ-3 מדרגות בלבד) וחסמו את האפשרות לעלות לקומה השנייה. הדלת לקומה השנייה היתה סגורה (במוצגים ת/45 ו-ת/46). לא מן הנמנע, שהיה כך גם בזמן האירוע עם י' ולכן הוא לא הבחין שישנה קומה נוספת. והוא הדין אשר לעובדה, שבזמן החיפוש בדירה, לא היתה מיטה בקומה הראשונה. ייתכן, שהיא הוזזה משם (כאמור, י' סיפר, כי שכב על מיטה במהלך האירוע, במוצג ת/2א, בע' 14 ש' 28 עד ע' 15 ש' 14 לתמלול הקלטת השלישית).

79. גם בעניינו של הקטין י' העלתה ב"כ הנאשם את הטענה, כי עדותו זוהמה, דבר שלדידה יש בו להשליך על עצם מהימנותם של הדברים שמסר. אכן, עיון בחקירותיו של י' מלמד, כי הוא שוחח עם אחרים ושמע מהם פרטים. כך, לאחר שלאורך חקירתו הראשונה סיפר י' על פגיעות שבוצעו ע"י **"האיש שגר על הגשר למעלה"**, הוא אמר בפתח חקירתו השנייה, מיד לאחר שנשאל לשלומו, כי הוא **"כבר"** יודע את שמו. בהמשך, אמר י', מיוזמתו, כי את שמו של הנאשם

כאותה דמות על הגשר למעלה הוא יודע מ"חבר שלי שהיה אצלך אמר לי שככה קוראים לו" (במוצג ת/א2, בע' 5 ש' 10-11 לתמלול הקלטת הראשונה). על כך חזר גם בחלקה השני של החקירה, בהוסיפו, כי החבר שאל אותו האם היה אצל הנאשם, ו"אז אמרתי לו 'מי זה?' ... 'האיש שגר בגשר למעלה' ... אז הוא אמר לי 'כן. אז אני יודע שלאיש הזה קוראים זלמן'". החבר גם אמר לו, שהוא היה אצל החוקר ואצל המטפלת ל (בע' 17 ש' 6-1 לתמלול הקלטת השנייה) וכי בן ציון חילק סוכריות עם רעל (בע' 7 ש' 15-18 וש' 27 לתמלול הקלטת הרביעית). לשאלה, מה גרם לו לספר על שאירע, השיב י', כי הוריו אמרו לו שהם ראו אותו בסרט. כן סיפר, כי הוא יודע שהוריו שוחחו על הנושא עם אנשים בשכונה, כי התקיימה גם אסיפה של ההורים בנידון וכי אישה מהשכונה ראתה את אחיו ואותו נכנסים יחדיו לביתו של הנאשם וגם יוצאים משם ביחד (במוצג ת/א2, בע' 9 ש' 1-12 לתמלול הקלטת השלישית).

80. מעבר לכך, בהתייחסו למקום מגוריו של האיש עם הזקן האפור, ציין י' את מספר הבניין ומספר הדירה שלו, בהוסיפו: "שמה זה הכי נראה לי. הלכתי לשמה עם אבא שלי, והוא שאל אותי 'כאן? זה כאן', אמרתי לו שנראה לי" (במוצג ת/א1, בע' 8 ש' 25-26 לתמלול הקלטת השנייה). כאשר נשאל כיצד הוא מכיר את בן ציון, השיב: "כל הילדים מדברים ... כל הילדים בשכונה יודעים איך קוראים לו .. פעם, כשהגעתי אז ... אז הילדים אמרו לי, עבר הרבה זמן אחרי זה, מהדברים האלה בערך, שנתיים אחרי" (בע' 9 ש' 33-3). אשר לאיש עם הקוקו השחור, אמר י', כי שני אחיו סיפרו להוריו שהם היו עמו "כשכולם שמעו" (במוצג ת/א2, בע' 11 ש' 27-28 לתמלול הקלטת השלישית). גם בחקירתו השלישית, אמר לגבי בן ציון: "כולם מכירים אותו ... אמרו לי שהוא חוטף ... היה חוטף ילדים, חוטף, חוטף ומרביץ" (במוצג ת/א3, בע' 10 ש' 15-22). בהתייחסו לסקיפי, ידע י' לומר, כי שברו לו עציצים והוסיף: "מאז שהוא עשה לי דברים אז אני התעניינתי ... אמרו שיש בנימין ויש עוד כאלה שעושים ... אומרים גם הקוקו האפור" (בע' 10 ש' 31 עד ע' 11 ש' 3). י' אף אמר, כי שכניו הראו לו תמונה של סקיפי וכי אימא שלו שאלה אותו מי זה בתמונה. לדבריו, שאלו אותו זאת משום ש"סיפרתי את זה לאחים שלי כי הם רצו להיות בטוחים שזה הוא" (בע' 13). כן אמר, שישנם דברים שקשורים באשה מבוגרת בשכונה, ש"היא נוצרית" (במוצג ת/א7, בע' 37 ש' 18).

81. כאמור לעיל, מצאתי, כי בבואנו לבחון את נפקותו של הזיהום, השאלה הרלבנטית שיש לשאול היא, האם הושפע י' מהאווירה הכללית ומהדברים ששמע והאם הם הובילו אותו לתאר אירועים שלא חווה בעצמו או להפריז בדבריו לגבי הנאשם. בעניינו של י', אני מוצא להשיב לשאלה זו בשלילה. חרף האמירות אליהן נחשף, לא נראה לי, כי הזיהום השתלט על עדותו של י' בכל הנוגע לנאשם, והינו הגורם לה.

82. למסקנה זו אני מגיע תחילה על סמך סימני האמת הרבים שהיו שזורים בעדותו, עליהם עמדתי בהרחבה לעיל: התיאור המפורט, עשיר בפרטים וקוהרנטי שמסר לגבי שני האירועים, עליו חזר י' בעקביות, בעדות פתוחה ובדיבור ספונטני; הקפדתו להפריד בין האירועים, בין זהות הפוגעים ובין המעשים שביצע כל אחד ואחד מהם; ההדגמות הרבות שביצע באופן ספונטני במהלך עדותו תוך כדי תיאור המעשים, אשר גם הן חזרו על עצמן; והשפה התמימה והאותנטית בה תיאר את הדברים ובפרט, את הסיטואציה בה נגע באיבר מינו של הנאשם. כל אלה, מסירים את החשש, ש' העתיק דברים ששמע מפי ילדים אחרים או כי בדה דברים מליבו על סמך השמועות אליהן נחשף. אם היה מדובר בגרסה מועתקת או בגרסה שהיא פרי דמיונו של י', ספק רב בעיני האם היו מתקיימים כל המאפיינים הללו. קשה להלום, שילד בגילו של י' היה מצליח לחזור על דבריו בעקביות ובדיוק כה מרשימים וסביר, שהיה מתבלבל לנוכח השאלות הרבות שנשאל בנידון. וראו בעניין זה את דבריו של החוקר מתי, כי "ההנחה שלי שילד שמצליח בעקביות כזאת לאורך כל

כך הרבה חקירות עם כל הקריטריונים לומר את הדברים כמו שהוא אמר אותם - מספר על אירועים שאכן התרחשו: **"ילד שאמרו לו להגיד את הדברים האלה בדיוק, לא יכול, לא יצליח. אני כמבוגר לא אצליח"** (ההדגשה שלי - א' כ') (בע' 253 ש' 20-24).

83. לכך מצטרפת העובדה, שעדותו של י' היתה רוויה בתיאורים הנוגעים לתחושותיו ולמחשבותיו בזמן התרחשות האירועים. ניכר ממנה הקושי הנפשי שלו בהתייחסו אליהם והיא שיקפה את החוויה האוטנטית הקשה שעבר. יש באמור גם לאיין את הסיכון, שסיפורו הוא תולדה של השפעה חיצונית. שכן, האפשרות, שאדם אשר לא חווה את הדברים בעצמו ובגופו, יצליח לבדות מדמיון תחושות ומחשבות כפי שתיאר י', באופן כה אותנטי ולא מתוכנן, נראית לי קלושה. וראו בעניין זה גם את דבריה של המטפלת ה, כי י' אמר לה, **"כשיש עוד ילדים זה יותר מבייש, וכשאני לבד זה יותר מפחיד"** (בע' 852 ש' 10-11). כן סיפרה, כי י' הרגיש אשם מאוד, כיוון שהוא האח הבכור ובחלק מהמקרים שני אחיו התלוו אליו: **"בהרגשה שלו הוא היה אמור להיות כאילו לשמור עליהם והוא לא שמר. הוא היה צריך לדעת להימנע מהמצבים האלה והוא לא הצליח להימנע או לברוח"** (בע' 852 ש' 26-28). תחושות אלה של אשמה ובושה, מעידות גם הן באופן מובהק, שהסיפור שסיפר הוא סיפורו וכי י' לא העתיק דברים ששמע מפי אחרים.

84. נקודה נוספת אשר מובילה אותי למסקנה, כי חרושת השמועות והאמירות אליהן נחשף י' לא היו בעוצמה שהובילה אותו לרקום נגד הנאשם עלילת שווא, טמונה בכך, שהן נגעו בעיקרן לפוגעים אחרים ולא לנאשם עצמו. ככל שמדובר באמירות הנוגעות לנאשם, עוצמת הזיהום היתה מינורית למדי. כך, בהתייחסו לשיחות שהתקיימו בין הילדים ולשמועות שפשטו בשכונה, לא נקב י' בשמו של הנאשם אלא בשמות אחרים. הוא אמר, כי **"כל הילדים בשכונה"** יודעים את שמו של בן ציון ו**"כולם מכירים אותו"** וכך גם מספרים, כי הוא חוטף ילדים ומכה אותם. בהתייחסו לסקיפי, אמר, כי **"אני התעניינתי ... אמרו שיש בנימין ויש עוד כאלה שעושים ... אומרים גם הקוקו האפור"**. י' אף הזכיר אישה מבוגרת שהתגוררה בשכונה, באומרו, כי יש דברים שקשורים גם בה. עולה, כי אף שנחשף י' לזיהום סביבתי לא מבוטל, הרי שאותו זיהום, לא עסק בנאשם עצמו. יש בכך להוריד במידה משמעותית את הסיכון, שהזיהום הסביבתי אליו נחשף י', גרם לו להעצים את מעורבותו של הנאשם בפרשה או אף בכלל לדמין את עצם הפגיעות ע"י הנאשם. האמירות החריפות ששמע, לא היו על הנאשם. אוסיף בשולי הדברים לגבי אמירתו של י', לפיה הנאשם **"תמיד הולך עם כובע ולא מתפלל אף פעם"** (במוצג ת/א2, בע' 10 ש' 25-26 לתמלול הקלטת הרביעית), כי כלל לא ברור האם שמע זאת מאחרים, ומכל מקום, אין להשוות בין עוצמת הסטראוטיפ השלילי שבאמירות בדבר חטיפת ילדים, הכאתם והרעלתם, לבין אמירה כי אדם אינו מתפלל.

85. אוסיף ואומר, כי דיבורו הפתוח והמפורט של י' על השיחות שהתקיימו בשכונה ועל מקורות המידע שלו, מאיין את האפשרות, ש'י' נמנע או הסתיר דיבורים שהיו בנוגע לנאשם. אם היה י' שומע שיחות על הנאשם, אין לי ספק, שהיה מזכיר זאת. בהקשר זה יש גם לשים לב, כי אי אזכורו של י' את הנאשם, בהקשר של הדיבורים והשמועות שרצו בשכונה, עולה גם בקנה אחד עם העובדה, שבשלל העדויות שהציגה ב"כ הנאשם בדבר השיחות הרבות שהתקיימו בין תושבי השכונה בנוגע לזהות הפוגעים - לא אוזכר הנאשם כאחד הפוגעים ובמוקד היו דמויות אחרות.

86. אשר לשיחתו של י' עם חברו, עולה, כי ככל שמדובר בנאשם, הזיהום התמצא בכך, ש'י' שמע ממנו, כי שמו של האיש על הגשר - הוא זלמן. הא ותו לא. החבר, לא תיאר בפניו את מראהו של זלמן או מעשים שביצע, גם לא אמר

עליו אמירות המעידות על היותו אדם שלילי ומסוכן. מכל מקום, ישנם דבריה של האם, המהימנים עליו, כי י' סיפר לה על הנאשם לפני החקירה הראשונה במשטרה ולדבריה זה אף היה הסיפור הראשון שסיפר לה י' ו"בבית הוא אמר בצורה מאוד ברורה את השם" (בע' 780 ש' 2-3). כן היו כנים דבריה, כי ייתכן שלא הזכירה את שמו של הנאשם במשטרה אלא רק את סקיפי, משום ש"היינו בלחץ נורא גדול של זמן זה היה ערב של צום ממש, בשעה 12:00 בצהריים אולי, והאמת שזה היה סיכום כזה הילד כבר יחקר בלאו הכי ואין צורך להאריך" (בע' 812 ש' 1-5).

87. כאן המקום לומר, כי לא נעלמו ממני דבריו של י', כי החבר שאל אותו האם היה אצל הנאשם וכן כי סיפר לו שהוא (החבר) היה אצל החוקר ואצל המטפלת ל. ואולם, נחה דעתי, כי בכך הסתכמה שיחתם וכי השניים לא נכנסו לתוכן הדברים. התרשמתי, כי החוקר בירר נושא זה לעומק, וכך, ביקש מ' לספר לו "את כל מה" שהחבר "סיפר על זה שהוא היה אצלי [אצל החוקר]". אז, השיב י': "כלום לא סיפר" (במוצג ת/א2, בע' 17 ש' 15-17). לאחר מכן, ביקש מ' לספר "את כל מה שהיה" לאחר שאמר לחבר, שהוא היה אצל האיש שגר בגשר למעלה, וי' השיב, "אני לא אמרתי לו כלום. הוא רק אמר לי איך היה המעצר של בן ציון" (בש' 20-21). כפי שצינתי, סבורני, כי העובדה, ש' לא נמנע לספר על מקורות המידע שלו, הוסיף ופירט בהרחבה כאשר נשאל בנושא ולעיתים אף התייחס לכך מיוזמתו, מעידה, כי אם אכן היה בשיחה עם החבר מעבר לכך, הוא לא היה מסתיר זאת. ולראיה, י' סיפר, מיוזמתו שלו, שהחבר אמר לו, שבן ציון חילק סוכריות עם רעל. איני מוצא כל סיבה, מדוע יספר שהחבר אמר לו, שבן ציון חילק רעל ולא יספר על דברים אחרים שאמר לו החבר, בנוגע לנאשם.

88. לגופו של המידע אליו נחשף י' מחברו - כי שמו של האיש על הגשר הוא זלמן - איני מוצא, כטענת ב"כ הנאשם, כי מידע זה הוביל את י' לטפול על הנאשם מעשים שביצע אחר. כך גם לא מצאתי ממש באפשרות שהעלה הנאשם, כי י' החליף בינו לבין בנימין סך (בע' 1,097 ש' 27-30). שכן, י' ידע להבדיל בין השניים ובין המעשים שביצע כל אחד מהם: זיהה את בנימין כאשר הוצגה בפניו תמונה שלו ולמראה התמונה הבאה אמר, כי זהו הנאשם "שאמרתי לך את הבית שלו ושהייתי עם שר" (במוצג ת/א4). שוכנעתי מדבריו, כי הוא אכן לא ראה קודם לכן את התמונות של השניים, וכתמך לכך, ניתן לראות, כי י' לא היסס לומר, שהשכנים הראו לו תמונה של סקיפי ואימא שלו שאלה אותו מי זה בתמונה (במוצג ת/א3, בע' 13). הנאשם עצמו, הסכים, כי סך כלל אינו דומה לו חיצונית (בע' 1,098 ש' 12) וכך גם הסביר החוקר קדוש, כי דירתו של הנאשם ממוקמות במיקום שונה מזו של בנימין (בע' 498 ש' 26-30). בהתאם, סיפר י' כיצד הגיע לדירתו של הנאשם, כי עמד בחצר יחד עם שני אחיו והנאשם יצא מהדלת והסתכל על עצי הערבות ואמר להם לבוא לביתו (במוצג ת/א2, בע' 2 ש' 16-17 לתמלול הקלטת השלישית). מכאן, שהאפשרות לבלבול בין השניים הינה אפסית.

89. מעבר לכך, חשוב לשים לב, כי בחקירתו השנייה, בה כבר אמר את שמו של "האיש על הגשר", חזר י' על אותם דברים שתיאר בחקירתו הראשונה. הוא לא הפריז בתיאוריו וכלל לא שינה אותם. המשמעות היא, כי חשיפת שמו של האיש על הגשר בפני י', לא הובילה אותו לתאר אירועים שלא חווה או להפריז במעשים שייחס לנאשם. למעשה, נפקותה היחידה של אותה אמירה, היא אך בשיוך שם לדמות - ולא יותר. בהתחשב בכל אלה, לא התרשמתי כלל וכלל, שאותה שיחה עם החבר זיהמה את עדותו של י' בכל הנוגע לדברים שמסר ביחס לנאשם ולמעשים שביצע. היא לא חשפה אותו למידע כלשהו שלא סיפר עליו קודם לכן או הובילה אותו להחמיר עם הנאשם. ולראיה, בחקירתו השנייה, כשסיפר על אירוע שהתרחש בביתו של סקיפי, אמר י', כי הנאשם נכח בו אך לא עשה דבר (במוצג ת/א2, בע' 9 ש' 8 לתמלול הקלטת הרביעית). בדומה, ניתן לראות, כי בצד דבריו, כי אישה מהשכונה ראתה את אחיו ואותו נכנסים יחדיו

לביתו של הנאשם וגם יוצאים משם ביחד (במוצג ת/2א, בע' 9 ש' 12-1 לתמלול הקלטת השלישית), י' עצמו עמד על כך, שהוא יצא ראשון מהבית **"ואחרי יצאו האחים שלי. אני לא כל כך שמתי לב אליהם"** (במוצג ת/2א, בע' 4 ש' 4-5 לתמלול הקלטת השלישית). כלומר, הוא כלל לא הושפע מדבריה ודבק בגרסתו שלו.

90. ואחרון בעניין הזיהום - השפעת חקירתו של י' ע"י הוריו, בטרם חקירתו ע"י חוקר הילדים. כאמור, י' ראה את אמו בוכה והיא הסבירה לו ולאחיו, כי היא בוכה משום ש"אנחנו יודעים שזה קרה לכם, וזה מאוד עצוב, ואני מצפה מכם שתספרו לי מה באמת קרה כדי שנוכל לעזור לכם" (בע' 760 ש' 1). האם הוסיפה, כי היא גם אמרה לילדיה **"אמירות מניפולטיביות"** כדי לעודדם לספר על הפגיעות (בע' 798 ש' 9-10) ובמסגרת זו, אמרה להם, שהיא יודעת שהסריטו אותם (בע' 764 ש' 13). בנוסף, העידה, כי לאחר ששני אחיו של י' סיפרו להם על הפגיעות וי' טרם סיפר, בעלה והיא אמרו לו: **"הם אומרים שאתה השתתפת ... אנחנו מצפים שגם אתה תספר, תעשה את זה בקצב שלך"** (בע' 760 ש' 28 עד ע' 761 ש' 7). למחרת בבוקר, בא י' לחדרם והחל לספר על הפגיעות.

91. ב"כ הנאשם טענה, כי אמירות אלה הינן אמירות סוגסטיביות ברמה גבוהה, אשר זיהמו את עדותו של י'. ברם, אין בידי לקבל טענה זו. התרשמתי, כי האם שאלה את י' בכלליות האם נפגע ולא הכניסה בדבריה תכנים של הפגיעה עצמה. עדותה בעניין זה היתה משכנעת והגיונית, והתרשמתי ממנה, כי כדבריה, **"בשלב הזה מה שהיה חשוב לי זה היה לדעת באמת מה הילד עבר באמת, איך הוא חווה את החוויה"** (בע' 764 ש' 2-3). ואכן, האמירות, כי "אנחנו יודעים שקרה משהו" ו"יודעים כי השתתפת", הינן אמירות שבכוחן אך לפרוץ את סכר השתיקה ואין בהן משום שתילת רעיון מסוים בנוגע לתוכן הפגיעה עצמה. גם האמירה לפיה ראו את י' בסרט, לא מעלה את החשש האמור, שכן היתה זו אמירה כללית בלבד ולא נאמר לי', מה היה תוכנו של אותו סרט, גם לא נרמז לו, כי מדובר בסרט בקונוטציה מינית. בהקשר זה, חשוב לשים לב לדבריו של י', כי הוא שאל את הוריו **"איך הסרט היה נראה"**, אך **"הם לא ענו לי תשובות"** ורק אמרו לו, שהם יודעים שהיה בסרט (במוצג ת/1א, בע' 10 ש' 22-28 לתמלול הקלטת השנייה). מיד לאחר מכן, הוסיף גם, כי הוריו אמרו לו **"אתה יודע מה היה בגשר"** ו"אנחנו יודעים שהיית", אך גם כאן **"לא גילו לי כלום"** (אמירה זו אינה מופיעה בתמלול, ר' בדקה 37 לקלטת השנייה). דבריו אלה, אשר נאמרו בספונטאניות ומיוזמתו, משתלבים היטב עם דבריה של אמו של י', כי היא לא שאלה את הילדים שאלות ספציפיות אלא רק אמרה להם **"אני יודעת שהייתם, הכיוון היה אנחנו כבר יודעים ואתם תבואו עכשיו ותשפכו, באמת הם לא שמעו מאתנו תכנים, זה לא היה הכיוון בכלל"** (בע' 764 ש' 8-11).

92. המשמעות היא, כי בשיחותיהם עם י', לא חשפו אותו הוריו לתוכן הפגיעות עצמן. כפועל יוצא, הם גם לא שתלו במוחו רעיונות לפגיעות אפשריות או מחשבות שליליות על הנאשם. ואכן, ניתן לראות, כי המונחים בהם השתמש י' בתיאורו את זקפתו של הנאשם, אינם מונחים השגורים בפיהם של מבוגרים ("עושה שרירים", "נהיה חזק") אלא מדובר בתיאור ממקור ראשון, של ילד שמספר על דבר שהוא לא מבין את פשרו. למסקנה דומה אני מגיע גם בעניין אותו סיור בשכונה ע"י הוריו של י'. לדברי האם, י' הוא ש"הראה לנו. אנחנו לא ידענו לאן הם הלכו" וכך גם לפני הסיור, כששאלו את י' האם היה בביתם מסוימים, הם שאלו רק **"לגבי האנשים שהיו עצורים"** שכן **"לגבי האנשים שלא היו עצורים לא ידענו, לא היה עליהם עדיין מידע"** (בע' 793 ש' 8-15). כלומר, במסגרת הסיור לא הוכנסו תכנים של הפגיעות עצמן, ובפרט, לא דובר על ביתו של הנאשם, שנעצר בשלב מאוחר יותר.

93. אוסיף, כי גם לא מצאתי בעובדה, ש'י סיפר על הפגיעות רק לאחר שנשאל על כך מספר פעמים וטען שלא נפגע, משום אינדיקציה כלשהי לכך שהופעל עליו לחץ מצד הוריו. לא אחת מתקשים קורבנות עבירות מין לשתף ולספר על שאירע להם, קל וחומר בעניינו של י', אשר משתייך לקהילה החרדית בה נושאים מיניים הינם מוצנעים. לכן, אך טבעי, כי יכחיש תחילה, שקרה לו משהו. בהקשר זה חשוב לזכור את פחדיו של י', שהנאשם יפגע בו אם יספר על שהתרחש, וזאת במיוחד שעה שהנאשם עדיין הסתובב חופשי בשכונה. בהמשך לכך, טבעי, כי י' יחשוש לספר את הדברים לחוקר ילדים, אדם זר מחוץ לקהילה הסגורה בה הוא חי. וראו דבריה של האם, כי **"אחרי שהוא סיפר את הסיפור הוא התחיל לבכות ואמר אנחנו עוברים דירה ביום ראשון, הוא יהרוג אותי אם הוא יידע שדיברתי עליו, אז אמרתי לו תשמע, יש דרך לעבור דירה ולברוח, ויש דרך להילחם, אתה תלך אתה תספר מה שהיה"** (בע' 781 ש' 5-9) וכי **"הוא לא רצה להיחקר וגרוע מזאת הוא לא הסכים לצאת מהבית עד שהוא נעצר"** (בע' 782 ש' 1-2).

94. בשים לב לחששו הכבד של י' מנקמתו של הנאשם אם יספר, איני רואה גם כל דופי בכך שאמו הבטיחה לו, שאם ילך לחקירה יקבל מתנה כלשהי (בע' 809 ש' 7-8). אמירה זו אך נועדה להקל את ההליכה לחוקר, פעולה שטמונה בה מבוכה רבה וחשש (ובמקרה של י', פחד ממשי שנאשם ינקום בו). היא באה להפוך את הקונוטציה השלילית של ההליכה לחוקר לחיובית, ותו לא. אין בה משם שידול אסור של י' לומר דברים לצורך קבלת טובת הנאה. בהמשך לכך, התרשמתי, כי אמירותיה של האם לי', כי **"אנחנו מצפים שגם אתה תספר"** הינן אמירות מדובבות בלבד, אשר נאמרו במתינות וברגישות ולא בדרך של איום, ביקורת או הפגנת מורת רוח מהכחשתו. לצידן, הקפידה האם לומר לי', **"תעשה את זה בקצב שלך"** וכי היא מצפה שיספר לה **"כדי שנוכל לעזור"**. אוסיף, כי אף שהאם השתמשה במילים **"מכבש של לחצים"** בתיאורה כיצד הביאו את י' לחקירה, הרי שאני סבור, כי הלכה למעשה, מדובר בעידוד ודרבון בלבד, כפי שעולה ממכלול הדברים: **"הוא פחד מאוד מאוד מהתגובה של זלמן כהן ויתר האנשים, הוא מאוד מאוד פחד, היינו צריכים להפעיל עליו מכבש של לחצים ולהגיד לו שיש לו את הכוח להשפיע אחרת האנשים האלה ימשיכו להסתובב כמו כלבי טרף ולטרוף"** (בע' 772 ש' 23-29).

95. על התרשמתי זו יש להוסיף את התרשמותו של החוקר מתי, אשר מצא, כי עדותו של י' מהימנה חרף הזיהום. בעניין זה, ובדומה לטענתה לגבי החוקרת הדס, טענה ב"כ הנאשם, כי החוקר מתי לא ניהל את חקירתו של י' במקצועיות, משלא העמיק בנושא הזיהום ולא בירר כדבעי את השפעתו של הזיהום על י'. ברם, לאחר שבחנתי את הדברים, אני סבור, כי אין מקום לקבל טענה זו. שוכנעתי, כי נושא הזיהום - הסביבתי והספציפי - עמד לנגד עיניו של החוקר מתי לאורך כל החקירות ובהתאם, הוא נזהר מאוד בקביעותו לגבי מהימנות הילדים, בכלל זה לגבי י'. ניתן ללמוד על כך מתשובתו לשאלת ב"כ הנאשם, מדוע לא בירר עם י' מי אמר לו, שהשכנה ראתה אותו יוצא מביתו של הנאשם, אז אמר: **"אני יוצא מנקודת הנחה שהזיהומים הם רבים וגדולים יותר מאשר האישה הזאת שראתה אותם נכנסים ויוצאים"** (בע' 248 ש' 23-24). בהתאם, העיד החוקר, כי הוא לקח בחשבון שההורים דיברו ביניהם, שהם תחקרו את הילדים ושהילדים דיברו בינם לבין עצמם. ואכן, בסיכום העדות הראשונה, ציין החוקר, כי במהלך החקירה היתה בפניו הודעתה של האם וכי היא גם סיפרה לו בעצמה, שהיא ובעלה הפעילו לחץ על י' כדי שיספר להם על שאירע, ואף אמרו לו, שראו הסרטות שלו. החוקר כתב, כי האם גם ציינה בפניו, שהיא שמעה שיחה בין ילדיה, במהלכה אמר י' לאחיו הקטן, שהוא ייתן לו פרס אם לא יגלה (בסעיף 11 למוצג ת/1). מעבר לכך, אמר החוקר, כי נלקחה בחשבון הצפיפות הטבעית של השכונה, כך שמישהו שמע על האירועים שמתרחשים בה. החוקר הוסיף, כי כל אלה, בשילוב עם העובדה, שדובר באירועים מתמשכים ורבי משתתפים, הקשו על החקירה והצריכו מקצועיות וזמן רב

(בע' 35 ש' 1-12).

96. דומני, כי הנתונים מדברים בעד עצמם ומהווים ראייה מוחצת לכך, שאכן, כדבריו, נהג החוקר מתי **"במשנה זהירות"** (בע' 36 ש' 12) ובקפדנות יתרה: מתוך 10 הילדים שחקר, רק 3 "קיבלו" מהימנות (בע' 37 ש' 26-27 ובמוצג ת/14). בפרט, כך עשה גם לגבי י'. צפייה בקלטות החקירה מלמדת, כי כאשר התעוררה שאלה כיצד יודע י' פרט מסוים, שאל אותו החוקר על כך ובירר לעומק מהו מקור הידע. החוקר, גם לא קבע לי' מהימנות גורפת וכאשר נתקל בקשיים, ציין זאת. כך לעניין תיאורו של י' את איבר מינה של שר' וכך לגבי דבריו של י', כי היה עד לפגיעה מינית בשתי אחיות. לנוכח כל אלה, אני סמוך ובטוח, שהחוקר ניתח את עדותו של י' במקצועיות רבה, תוך שקילת כל הנתונים הרלבנטיים ובכללם סכנת הזיהום, אשר לדבריו שלו, ריחפה מעל הפרשה כולה. אדגיש, כי התרשמתי לטובה מעדותו של החוקר מתי.

97. סיכומה של נקודה זו, לא מצאתי, כי הזיהום אליו נחשף י' השפיע על עדותו באופן שהביא אותו להעתיק אירועים ששמע מפי אחרים או שתל במוחו דמיונות שווא.

98. אשר לדרישת הסיוע. אני מוצא סיוע לעדותו של י' בהתנהגותו בזמן ביצוע הפגיעות, כפי שעולה מעדותה של אמו, אשר היתה מרשימה ומשכנעת. האם סיפרה על מקרה בו סרב י' ללכת לבית הכנסת, התנהגות שלא התאימה לאופיו. היא ובעלה ניסו להבין מדוע ואז י' **"פלט רק כי זלמן כהן מתפלל שם"**. היא סיפרה על מקרה נוסף בו שמעה את שמו של הנאשם מפיו של י', בחג הסוכות (לפני הפגיעה האחרונה). בעלה שלח את י' לקנות ערבות מהעץ של הנאשם וי' הביע **"התנגדות שהיתה לא מובנת. הוא העדיף ללכת מרחק של עשר דקות הליכה עד שכונת גאולה ולא לקנות אצלו את הערבות"** (בע' 753 ש' 8-1). כן סיפרה על ערב אחד בו שלחה את י' לאסוף את שני אחיו והשלושה נעלמו בצורה מסתורית. היא חיפשה אותם בחצרות ולא מצאה אותם. כשחזרה הביתה, היו שם שלושת הילדים ונראו **"מטושטשים מאוד, חיוורים באמת בצורה חריגה"**. הם לא סיפקו תשובות ברורות לאן נעלמו וכששאלה אם מישהו פגע בהם **"הם אמרו תשובה רפה שלא, אבל לא אמרו גם כן"**. למחרת בבוקר, הבחינה שי' צולע: **"ממש צליעה בולטת, מחזיק את היד ככה קדימה, כאילו מגונן על עצמו"** (בע' 757 ש' 25-4). למחרת, היא שאלה את י' מדוע הוא צולע וזה אמר לה, שהוא נזכר שאתמול בכיתה קיבל מכה מהזווית של השולחן (בש' 27-29). לדבריה, חמישה שבועות לאחר מכן, בראש חודש אב, כאשר סיפרו לה ילדיה על הפגיעות, הם הפנו אותה לאותו ערב (בע' 758 ש' 20-18). אז גם ראתה את מקום הצביטה של הנאשם באשכיו של י', אך כבר לא היו שם סימנים חיצוניים: **"זה היה כאבי תופת, הוא בכה וזה היה חמישה שבועות אחרי זה עדיין כואב לו, המקום היה רגיש למגע ... ראינו רגישות פיזית, הוא קפץ למגע"** (בע' 762 ש' 26-13).

99. בנוסף, ישנם דבריה של האם, על האופן בו חשף י' את הפגיעה. לאחר שאמרה לו, כי שני אחיו אמרו שהוא נכח בפגיעות, **"בהתחלה הוא האשים אותם שהם שקרנים, אחר כך הוא מיתן את הגישה, אמר הם לא משקרים אני כרגע לא זוכר שום דבר ... לא זוכר מה היה יכול להיות שאני אזכר בהמשך וכך הלכנו לישון ... למחרת בבוקר הוא הגיע אלינו לחדר שינה שלנו, מוקדם מאוד בבוקר, והוא אמר שהוא נזכר ובמהלך הלילה הוא חשב על זה והוא נזכר ורוצה לספר לנו מה היה"** (בע' 761 ש' 14-7). האם הגדירה את הגעתו של י' לחדר שלהם כ"דבר חריג", שכן כלל הוא בבית, שלא מעירים את ההורים: **"הוא היה אמור לחכות שאנחנו נתעורר ואז הוא יוכל**

לספר מה שהוא רוצה, הוא היה מאוד נסער, מאוד מבולבל, הוא לא בכה אומנם, אבל הוא באמת הגיב קשה על כל הסיפור הזה, הוא פשוט הבין שאין מנוס, אם האחים אמרו גם הוא והגיע רגע האמת והוא חייב לדבר" (בש' 23-27).

100. לבסוף, ישנם דבריה של האם בדבר מצבו הנפשי של י' לאחר חשיפת המעשים, והפחד שלו מנקמת הנאשם: **"אחרי שהוא סיפר את הסיפור הוא התחיל לבכות ואמר אנחנו עוברים דירה ביום ראשון, הוא יהרוג אותי אם הוא יידע שדיברתי עליו"** (בע' 781 ש' 9-5) וכי **"הוא לא רצה להיחקר וגרוע מזאת הוא לא הסכים לצאת מהבית עד שהוא נעצר"** (בע' 782 ש' 2-1). בנוסף, לדבריה היתה **"הדרדרות אדירה"** בהתנהגות של כל אחד מארבעת הילדים: **"הבית הפך לשדה קרב, את כל התסכול והזעם הם פרקו עלינו, על הקירות"** (בע' 763 ש' 15-17).

101. אני קובע, כי אמירותיה השונות של האם על מצבו הפיזי והנפשי של י' - התנהגותו החריגה של י' בסמוך לאירועים, אי רצונו לפקוד את בית הכנסת בו מתפלל הנאשם ולקנות ממנו ערבות; הפציעה באיבר מינו; מצבו הנפשי הקשה במהלך חשיפת האירוע, ההידרדרות בהתנהגותו לאחר מכן והפחד מנקמתו של הנאשם - מהוות כולן סיוע לגרסה שמסר. כן ישנם דבריה של המטפלת ח, כי י' תיאר בפניה תחושות של פחד ובושה בזמן המעשים. כאמור לעיל, ישנו גם סיוע לגרסתו של י' בגרסתם של שלושת הקטינים האחרים, אשר מסרו עדות על מעשים דומים של הנאשם. מעבר לכך, אני מוצא סיוע נוסף בעובדה, שבחיפוש במשרדו של הנאשם נמצאו מספר רובי צעצוע (ר' צילומי הרובים במוצג ת/35), זאת בהתאם לתיאורו של י', כי היה לנאשם אקדח **"כמו של שומרים"** בנרתיק. יש בכך כדי לסבך את הנאשם ולקשור אותו למעשה המיוחס לו.

102. ב"כ הנאשם טענה, כי לא ניתן לראות ברובה הצעצוע משום חפץ הדומה לתיאורו של י' על אקדח בתוך נרתיק, אך דינה של טענה זו להידחות. החשוב הוא בתיאורו אודות אקדח ובהימצאותו של אקדח צעצוע במשרדו של הנאשם. מכל מקום, לא מן הנמנע, שהיה לנאשם גם נרתיק, אשר לא נתפס. הנאשם הוסיף וטען, כי רובה הצעצוע, כמו אביזרים אחרים שנמצאו במשרדו (כגון מסכות, גרזנים מספוג, בובות של ילדים ואזיקי פלסטיק) נדרשים לצורך עבודתו כמטפל זוגי: **"אני עושה הצגה עם רובה צעצוע כדי להמחיש פואנטה לזוג כדי שהם יפסיקו לריב"** (בע' 1,083 ש' 3-2). ברם, הוא לא תמך טענה זו בשום אופן. זאת, חרף דבריו, כי ההצגה שלו עם רובה הצעצוע הפכה לשיטת טיפול ידועה והוא אף הרצה עליה בפני קבוצה של יועצי נישואים רבניים, ו**"כל הקבוצה אחרי ששמעו מה אני עושה עם הרובים, התגלגלו מצחוק מזה ואחר כך סיפרו לי שכולם הלכו וקנו רובי צעצוע"** (בע' 1,054 ש' 5-7). העובדה, שלא העיד ולו אחד מאותם יועצי נישואים או מטופלים שלו, כדי לתמוך בדבריו - עומדת לחובתו. ההסבר ססיפקי, כי מי שיעיד לטובתו "יירצח", גם הוא אינו משכנע, משאותם יועצי נישואים כלל אינם תושבי השכונה והם חיצוניים לחלוטין, ייתכן אף מעיר אחרת. לפיכך, אני קובע, כי הנאשם לא סיפק כל הסבר אמין ומשכנע להימצאותו של אותו אקדח צעצוע במשרדו, המסייע לגרסתו של י'.

103. לסיכום אישום זה, אני קובע, כי גרסתו של י' מהימנה ונמצאו לה ראיות סיוע שיש בהן להוכיח, כי הנאשם אכן ביצע את המעשים המיוחסים לו בכתב האישום.

האישום לגבי הקטינה ש'

104. צפייה בקלטות החקירה של ש' מובילה אותי לאמץ את התרשמותה של החוקרת, ולקבוע, כי גרסה של ש' מהימנה והיא סיפרה על אירוע שחוותה בעצמה. בהמשך לכך, אני שולל את האפשרות, שמדובר בזיכרון שווא או בהעתקה של דברים ששמעה מפי אחרים או מאירועים אחרים בהם נכחה.

105. ש' נחקרה בעת היתה בת 9 שנים. ניתוח עדותה מעלה, כי חרף מבוכתה לשחזר את האירוע ולמרות הקושי שלה לתאר תיאורים מיניים, גרסתה היתה עקבית ומהימנה ועומד בבסיסה גרעין של אמת שאינו ניתן לערעור. היא הציגה סיפור שלם, המורכב משלושה חלקים: תחילה, בביתו של בן ציון, אחר כך, העברתה לביתו של בנימין ולבסוף, העברתה לביתו של הנאשם, שם התרחש האירוע נשוא כתב האישום. תיאוריה כיצד הועברה בין הבתים, היו עשירים בפרטים וספונטאניים. כך, מסרה, כי כשיצאה מביתו של בן ציון, הוא ליווה אותה עד המדרגות ואז הסתכל לראות שהיא אכן עולה לבית של בנימין **"כי הוא לא רוצה שאלך בחזרה הביתה"** (במוצג ת/28, בע' 2 ש' 7-1 לתמלול הקלטת הראשונה). גם תיאורה כיצד הגיעה לביתו של הנאשם היה אותנטי ורווי בפרטים. ש' מסרה, כי בנימין אמר להם **"עכשיו אני מביא אתכם לעוד אחד. משמה, תלכו הביתה"** ... **"הוא אמר לנו, בואו איתי ... אנחנו הלכנו אחריו. אחר כך אנחנו הגענו לשמה, אז הוא אמר לנו מפה, שלא יראו אתכם"** (במוצג ת/28, בע' 8 ש' 32-30 ובע' 9 ש' 14-16 לתמלול הקלטת הראשונה), והוסיפה, כי הלכה לביתו של הנאשם עם יוחנן וילדה נוספת. לשאלת החוקרת, איפה היתה שר', מסרה ש', כי היא ברחה בדרך: **"הוא הלך לפנינו, אנחנו הלכנו אחריו. בדרך שהוא לא ראה אז היא גרה יותר לכיוון שהוא הלך (לא ברור) ואנחנו היינו צריכים ללכת אחורה. אז היא רצה ככה ויש בניין בין זה לזה (מדגימה) אז הוא לא ראה אז היא ברחה"** (במוצג ת/28, בע' 8 ש' 30-27 לתמלול הקלטת השנייה). כשהגיעו לביתו של הנאשם, יוחנן הלך.

106. אני מוצא לייחס לתיאורים אלה משנה תוקף, שכן לטעמי, אם היה מדובר בדמיונות של ש' או בהעתקה של דברים ששמעה מפי אחרים, ספק רב האם היתה מדמיינת גרסה כה מפורטת ומורכבת, אשר בכלל אינה נוגעת ללב האירועים אלא לנסיבות שקדמו להם. אם היה זה אירוע שהמציאה, סביר, שהיתה בונה תבנית פשוטה, שהיא תוכל לזכור ולחזור עליה. בפרט, אמירתה, כי שר' ברחה, תוך הסבר מפורט כיצד עשתה זאת, היתה אותנטית ביותר ומחזקת את מהימנות דבריה. היא גם מעגנת את סיפורה בקונטקסט של סיטואציה ומקום. בהמשך לכך, יש לשים לב לדבריה של ש', כי כשהגיעו לביתו של הנאשם, הוא אמר להן לסגור **"מהר"** את הדלת ואחר כך נעל אותה (במוצג ת/28, בע' 9 ש' 19-20 לתמלול הקלטת הראשונה), כמו גם לדבריה כיצד נסתים האירוע, אז אמר להן הנאשם **"לכו הביתה, ואסור שיראו איך שאתם יוצאים מפה"**, פתח את הדלת עם המפתח ו**"היינו צריכים להציץ, שאף אחד לא נמצא .. הוא אמר לנו שנברח מהר"** (במוצג ת/28, בע' 11 ש' 32 עד ע' 12 ש' 18 לתמלול הקלטת הראשונה). גם תיאורים אלה, היו מפורטים למדי ועולים בקנה אחד עם התיאור של נעילת הדלת בתחילת האירוע. עולה מהם אותנטיות רבה, המתארת בידוד ודינמיקה של פוגע- נפגע.

107. בהמשך לכך, גם בהתייחסה לאירוע עצמו, מסרה ש' תיאור מפורט ומדויק של הסדר והאופן בו קרו הדברים, אשר שולבו בו הדגמות ספונטאניות רבות. היא תיארה אירוע מורכב למדי, הבנוי ממספר חלקים: תחילה, הכנסתה לאמבטיה כאשר הילדה השנייה מחכה בחוץ. אחר כך, הוצאתה והעלאתה לקומה השנייה של הבית, כאשר הילדה השנייה באמבטיה. בשלב שני, צירופה של הילדה השנייה אליה לקומה השנייה וצפייה משותפת של השתיים בסרט על

מבוגרים שמשחקים כדורגל. לאחריו, משחק כדורגל של השלושה, כשהם עירומים. לאחר מכן, הורדת השתיים יחדיו לקומה הראשונה והכנסתן לאמבטיה בנפרד, הפעם, בסדר הפוך מהפעם הראשונה (קודם הילדה השנייה ואחר כך ש'). לאחר מכן, הקרנת סרט נוסף בו צפו הילדות יחדיו, גם הוא על כדורגל, ושוב משחק של השלושה, אך הפעם עם הבגדים (במוצג ת/28, בע' 17 ש' 2 לתמלול הקלטת השנייה).

108. גם בהתייחסה להתרחשות בתוך חדר האמבטיה, תיארה ש' התנהלות שונה בכל אחת משתי הפעמים: בפעם הראשונה, שכבה על הגב כשרגליה "היו על האמבטיה ... זה היה כאילו גדר" ואז הנאשם "התיישב עליה" על מקל, הורה לה לגעת בו ונגע בה בעצמו (בע' 9 ש' 33-34 לתמלול הקלטת הראשונה ובע' 9 ש' 16 עד ע' 10 ש' 1 לתמלול הקלטת השנייה). בפעם השנייה, שכבה על הבטן, כשרגליה "לא על הגדר, ליד, ככה" (הראתה על הציור של האמבטיה שציירה). אז, שם לה הנאשם את המקל בין הרגליים "ואז הוא כבר ישב עוד פעם". ש' הנידה ראשה בשלילה לשאלה, האם בפעם הזאת עשה לה הנאשם משהו נוסף. היא רק שכבה על הבטן "ושם את המקל וישב על המקל וזה שרט אותי וזה עשה לי דם", אז אמר לה "צאי, אני אנגב אותך ואני אלביש אותך" (בע' 15 ש' 30 עד ע' 16 ש' 21 לתמלול הקלטת השנייה).

109. עולה, כי הדברים שצינתי לעניין הנסיבות שקדמו לאירוע, אף מתחדדים עת עסקינן בתיאור האירוע עצמו: אם היה זה אירוע שהמציאה, סביר, שהיתה ש' בונה תבנית פשוטה יותר, שהיא תוכל לזכור ולחזור עליה. ואולם, היא תיארה אירוע מורכב עד מאוד, הבנוי מתתי אירועים רבים. חרף העובדה, שהמסגרת של אותם תתי אירועים היתה זהה, תיארה ש' לגבי כל אחד מהם השתלשלות שונה: (א) בפעם הראשונה באמבטיה, היא שכבה על הגב ובפעם השנייה, על הבטן. בפעם הראשונה, נגעה באיבר מינו של הנאשם והוא נגע באיבר מינה, ובפעם השנייה, נשרטה מהמקל ולכן הוצאה מהאמבטיה ולא נגעה בנאשם והנאשם לא נגע בה. בכל אחת מהפעמים, היו רגליה פסוקות במצב אחר: בראשונה על אדני האמבטיה ובשנייה לצדי דפנות האמבטיה (ב) משחק הכדורגל הראשון, התקיים כשהם עירומים ואילו במשחק השני הם היו עם בגדים (ג) בפעם הראשונה, היא זו שנכנסה לאמבטיה ראשונה ולאחריה הילדה השנייה. בפעם הבאה, היה זה הפוך, והילדה השנייה נכנסה לאמבטיה לפנייה.

תיאורם של כל אלה, שולב עם הדגמות של ש' או הסברים שלה על גבי ציור של האמבטיה שציירה. יש באמור להוביל אותי למסקנה היחידה, כי ש' תיארה את אשר היה ולא המציאה דברים בדמיונה. האפשרות, שילדה בגילה של ש' תצליח לבדות מדמיונה אירוע כה מורכב, ותצליח לחזור על הדקויות המיוחדות כל אחד מתתי האירועים עליהם סיפרה, לצד עמידה על האלמנטים המשותפים לכולם (שכיבה באמבטיה, משחק כדורגל) - נראית לי קלושה, עד אפסית.

110. בהתאם, ניתן לראות, כי כל תיאוריה של ש' לוו באמירות ספונטניות רבות, אודות הדינאמיקה בינה לבין הנאשם ואשר לתחושתיה בעת האירוע. קשה, שאמירות מסוג זה ייאמרו על ידי מי שלא חווה את האירועים בעצמו. כך, סיפרה ש', כי הנאשם אמר לה לגעת בו, באמרו "את חייבת לעשות את זה" ואחר כך "הוא אמר לי, אני נוגע, נוגע בך, ואסור לך לזוז" (במוצג ת/28, בע' 10 ש' 3-6 לתמלול הקלטת הראשונה). ש' הצביעה על איבר מינה כמקום בו נגע בה הנאשם ותיארה כיצד הרגישה כאשר נגע בה שם, כי חשה "כאב חזק" וכי הנאשם לחץ שם עם האצבע (במוצג ת/28, בע' 12 ש' 11-15 לתמלול הקלטת השנייה). לדבריה, כאשר אמר לה הנאשם לחכות בקומה השנייה: "התחלתי ללכת ... הוא אמר לי, לכי אבל מהר ... הוא אמר לי שאני אקרא לשנייה" (ההדגשות שלי - א' כ') (בע' 10 ש' 10).

11-12 לתמלול הקלטת הראשונה). ש', גם ידעה לאמוד את הזמנים, וכך סיפרה, כי נגעה באיבר מינו של הנאשם כדקה (בע' 11 ש' 16 לתמלול הקלטת השנייה) וכי היא חיכתה בקומה השנייה כ-10 דקות, עד שהצטרפה אליה הילדה האחרת (בע' 10 ש' 18 לתמלול הקלטת הראשונה). כן סיפרה, כי הנאשם אמר לילדה השנייה להיכנס לאמבטיה ולש' לחכות מחוצה לה ו"**עוד כמה שניות הוא מגיע**" (בע' 11 ש' 4-5 לתמלול הקלטת הראשונה).

111. גם התיאור של הפגיעה בתוך האמבטיה עם המקל, היה אותנטי ביותר. ש' סיפרה, כי הנאשם אמר לה "**עכשיו אני פותח לך את הרגליים, אני שם לך מקל, ואסור לך לצעוק**". לדבריה, ירד לה דם מהמקל וכשהוציא אותה הנאשם מהאמבטיה "**והוא ראה שיש עוד קצת דם, אז הוא ניגב את זה**" (ההדגשות שלי - א' כ') (בע' 11 ש' 16-17 וש' 27-28 לתמלול הקלטת הראשונה). היא תיארה, כי באמבטיה היו מים בגובה של כ-10 סנטימטר (תוך שהיא מדגימה) וכאשר נתבקשה לספר על המים, השיבה: "**שקופים**". אז נשאלה האם הם היו חמים או קרים, והשיבה "**נעים**" (בע' 12 ש' 27-32 לתמלול הקלטת השנייה). את המקל, תיארה כמקל מעץ, באורך של כחצי מטר (בהדגימה זאת, בע' 10 ש' 23-26 לתמלול הקלטת השנייה). בהתייחסה לכך שירד לה דם, לא הפריזה ש' ואמרה "**לא מאוד מלא**": "**אז המקל קצת ירד אז ככה זה קצת שרט**" (בע' 16 ש' 8 וש' 17-19 לתמלול הקלטת השנייה). כן תיארה, כי שיחקו בכדור בצבע שחור לבן. ש' גם סיפרה על סדר הלבשת הבגדים ע"י הנאשם בסיום האירוע (בע' 16 ש' 23 עד ע' 17 ש' 7).

112. סבורני, כי כל אלה, גם שוללים את האפשרות שהעלטה ב"כ הנאשם, כי ש' העתיקה משני האירועים הראשונים שהיו באותו יום, בבתיהם של בן ציון וסץ. אמנם, וכפי שהצביעה ב"כ הנאשם, בכל שלושת האירועים מופיעים אותם מוטיבים: אמבטיה עם מים, ישיבה מזרחית של הפוגע, הקרנת סרט כדורגל ומקל מעץ. ברם, בכך מסתיים הדמיון. התיאור של האירוע בביתו של הנאשם, הינו עצמאי לחלוטין. קשה להלום, שילדה בגילה של ש', המשתייכת לקהילה סגורה בה נושא המין הינו בגדר טאבו חמור, תבדה מדמיונה תיאור כה מפורט של פגיעה מינית חריגה ומוזרה, בכלל זה, כי שכבה כשרגליה פסוקות וכי הנאשם שם מקל בין רגליה וישב עליו (יצוין, כי ש' מסרה, שבאירוע אצל בן ציון היא הוכתה עם המקל). קשה גם להאמין, כי תלווה את כל התיאורים הללו בהדגמות ספונטאניות רבות, באמצעות גופה ועל גבי ציור של האמבטיה שציירה, ואף תתקן את החוקרת בתיאור הסיטואציה. כך, לדוגמא, כשאמרה לה החוקרת, "**בין ברך לברך היה המקל**" תיקנה אותה ש' ואמרה: "**לא בין ברך לברך, קצת יותר גבוה**" (במוצג ת/28, בע' 10 ש' 6-7 לתמלול הקלטת השנייה). בהמשך החקירה, חזרה על כך, שהנאשם שם את המקל "**מעל הברך**" (בע' 16 ש' 6). אוסיף ואומר, כי בהינתן שהפוגעים פעלו יחדיו במרבית המקרים, הרי שאין זה תמוה כלל וכלל, שהפגיעות נושאות אופי דומה ומופיעים בהם אותם מוטיבים. למעשה, ההעתיקה פה היתה בין הפוגעים לבין עצמם - הם אלה שהעתיקו האחד מהשני.

113. בהקשר זה ישנה גם התרשמותה של החוקרת, כמו גם התרשמותי שלי, כי ש' לא דקלמה וידעה להרחיב ולפרט על חלקים ספציפיים של הסיפור, כאשר נשאלה על כך. כפי שאמרה החוקרת הדס, "**זה לא סיפור שאפשר ללמוד אותו ולשנן אותו**", שכן, מדובר באירוע ארוך ומורכב (בע' 334 ש' 23-25 ובע' 367 ש' 28). הצפייה בקלטת החקירה, מסירה כל ספק באשר לאפשרות של המצאה, העללה או ניסיון לרצות את חוקרת הילדים. האותנטיות ניכרה בדבריה של ש', בתנועות הגוף ובסימני הפנים שלה. היא הרבתה למלמל ודיבורה היה לא ברור. כך גם נעה בכיסאה בחוסר נוחות. לאחר שסיפרה על האירוע, שתקה ש' שתיקה ארוכה, בסופה, ביקשה לצאת להפסקת שירותים (במוצג ת/28, בע' 5 ש' 32 לתמלול הקלטת הראשונה). הקושי הנפשי שלה בהתייחסה לדברים, בלט לאורך כל התיאור. סימני

האמת בשפת גופה ובאופן דיבורה של ש', מלמדים אותי גם הם, כי עדותה שיקפה את החוויה האוטנטית שעברה בגופה ובנפשה.

114. ב"כ הנאשם הוסיפה וטענה, כי בהינתן מבנה האמבטיה, הרי שהתנוחה שתיארה ש' הינה בלתי אפשרית. הנאשם הוסיף, כי ישנה באמבטיה מחיצה שהפכה אותה למקלחת (בע' 1,047 ש' 1-3). ואולם, גם טענה זו אין לקבל. לאחר שצפיתי בצילומי האמבטיה (וידאו וסטילס במוצגים ת/45-47), איני מוצא כל מניעה, לבצע את התנוחה האמורה. בעניין זה, ישנן דבריהם של חוקרי המשטרה. החוקר ידידה, העיד, כי רוחב האמבטיה נבדק, על מנת לראות האם אכן זהו רוחב בו ילדה יכולה להניח את רגליה בצורה שתיארה, ונמצא, שהדבר אפשרי (בע' 581 ש' 557-560). בדומה, לדברי החוקר קדוש, **"אני זוכר שאחת הילדות מסרה ... על כך ששמו את הרגליים שלה באמבטיה אצלו בפיסוק והיה מעין מקום לזה ... ראינו באמת את הכוך הזה שזה תאם"** (בע' 480 ש' 18-20).

115. בהמשך לכך, אני סבור, כי גם ישיבתו של הנאשם על המקל במעין ישיבה מזרחית (כך תמללה החוקרת את הדגמתה של ש', בע' 377 ש' 12-13) - הינה אפשרית, בשים לב לאופן שבו הדבר נעשה, כפי שהסבירה החוקרת הדס, על סמך הדגמתה של ש' בפניה: **"היא נשענה על דפנות האמבטיה, בין הרגליים שלה היה המקל והוא כנראה ישב, נשען על זה"** (בע' 379 ש' 28-29). בחקירתה החוזרת, הבהירה, כי **"רגליה היו מונחות על הפסים, זה לא שהיא עמדה עצמאית וכל המשקל רק עליה, היא התחלקה עם המשקל עם הדפנות של האמבטיה"** (בע' 470 ש' 25-29). בהקשר זה, אין לשכוח את גילה של ש' בעת האירוע (שמונה שנים) ובעת החקירה (תשע שנים). לכן, אין לצפות, שהיא תתאר כל פרט במדויק והחשוב הוא בתיאור מהות המעשה. בהקשר זה, ישנו טעם רב בדבריה של החוקרת, כי **"זה חוויה שלה, הוא ישב. יכול להיות שהנאשם שלפנינו רק קצת" נשען, אך "היא הרגישה כנראה משקל, היא הרגישה כובד"** (בע' 380 ש' 8-10). בנוסף, צפייה בצילום הווידאו של אמבטיה מעלה את האפשרות, שהנאשם הניח את המקל על אדני האמבטיה.

116. כאן המקום לציין, כי לא מצאתי לייחס חשיבות לכך, שהיו מקומות בהם דיברה ש' בלשון רבים, כאילו היא והילדה השנייה היו באמבטיה יחדיו (ראו למשל דבריה, כי **"המקל שרט אותנו" ... "הוא הוציא אותנו"** מהאמבטיה ו**"ניגב לנו את הדם"** ואחר כך **"הלביש אותנו ונתן לנו לראות סרט"**, במוצג ת/28, בע' 4 ש' 7-16 לתמלול הקלטת הראשונה). מסכים אני עם החוקרת הדס, כי הדיבור בלשון רבים כוונתו אך **"ששתיהן עברו את התהליך הזה, היא היתה הראשונה ולאחר מכן השנייה. אחר כך אחרי שהם ירדו מהסרט היא ציינה ששוב הוא הכניס אותן לאמבטיה. קודם ג' ולאחר מכן היא"** (בע' 374 ש' 1-4). הדברים עולים היטב במהלך החקירה, אז אמרה ש' במקום מסוים, כי **"אחר כך הוא הוציא אותנו ... הוציא אותי"** (במוצג ת/28, בע' 11 ש' 27 לתמלול הקלטת הראשונה).

117. בנוסף, לא מצאתי באי דיוקים קלים ובסתירות לכאורה בדבריה של ש', כדי לפגוע במהימנותה. כך, דבריה, כי לאחר משחק הכדורגל, הלביש אותן הנאשם בקומה השנייה, אמר להן לרדת לקומה הראשונה והוציא אותן מהבית. לכן, נשאלה ע"י החוקרת: **"אמרת אבל שהוא שוב הוריד אתכם לאמבטיה"** וש' השיבה בחיוב. החוקרת שאלה: **"אמרת שהוא הלביש אתכם למעלה עכשיו"** וש' השיבה: **"הוא קודם הכניס אותנו לאמבטיה"** (במוצג ת/28, בע' 15 ש' 5-10). בנוסף, לשאלת החוקרת, השיבה, שמהרגע שהנאשם ניגב את הדם ועד שהלביש אותה, **"הוא נגע בי"**

(בע' 11 ש' 29-31 לתמלול הקלטת הראשונה), אך בהמשך, כשנשאלה ש' על דבריה אלה, היא שתקה ממושכות ואז צחקה במבוכה ואמרה: **"לא, אז ירד לי דם אז הוא אמר לי תצאי כדי שאני רוצה לנגב את זה"** (בע' 16 ש' 20-21 לתמלול הקלטת השנייה). בהינתן גילה הצעיר של ש' והקושי הנפשי שבשחזור אירוע טראומטי, אשר ניכר היטב לאורך כל עדותה של ש', אך טבעי, כי יהיה חוסר דיוק או בלבול מסוים בסדר בו התרחשו הדברים. הם אינם פוגעים בהכרח בכנותם של הדברים שמסרה. החשוב הוא, האם הציגה תמונה אמינה, עקבית וקוהרנטית לגבי הגרעין הקשה של האירוע נשוא כתב האישום: הפשטתה, השכבתה באמבטיה, ישיבה עליה (על מקל), נגיעה באיבר מינה והוראה לגעת באיבר מינו של הנאשם. כאמור, בעניינה של ש' - כך היה.

בשולי הדברים אוסיף, כי לא מצאתי ממש בטענת ב"כ הנאשם, לפיה לא הגיוני שבשבת בצהריים לא יבחין איש, שהבנות עוברות בין הבתים, וכך גם לא הגיוני, שש' לא ברחה. ברור, שההפחדות של הנאשם והאחרים פעלו את פעולתם, ולכן ש' לא ברחה.

118. תמך נוסף למהימנותה של ש' נמצא בתיאור המדויק שלה לדירתו של הנאשם, אשר, מצדו, טען, כי היא מעולם לא ביקרה בה וכי שנים שלא נכנס לביתו אדם זר: **"חדר בהתחלה קו בפנים יש את הסלון. בחדר הראשון יש ליד הקיר ממש מדרגות לעלות לחדרים, לעלות לקומה השנייה"** (במוצג ת/28, בע' 9 ש' 6-7 לתמלול הקלטת השנייה ודברי הנאשם במוצג ת/36 בש' 39). כן תיארה, כי בקומה השנייה היו שני חדרים, בהם **"מחשב, מיטה, ארון"** (בע' 14 ש' 11). בעניין זה, אמנם טען הנאשם, כי אין בבעלותו מחשב, אך בצד זה הסכים, כי היו בביתו שני מחשבים ניידים השייכים לבנו, אשר נעלמו מספר ימים לפני מעצרו (נושא עליו אעמוד בהמשך) (בע' 1,112 ש' 24-26). כן ישנו דו"ח הפעולה של החוקר יהודה הללי על החיפוש בביתו של הנאשם יחד עם בנו של הנאשם, אשר אמר לו, כי המחשבים היו בעליית הגג (במוצג ת/53).

119. בדומה לטענתו בעניין י', טען הנאשם, כי גם ש' לא תיארה שום פרט ייחודי בביתו, בכלל זה את הקיר עם הספרים בסלון ואת תמונות הרבנים התלויות בו (בע' 1,038 ש' 31). ואולם, כפי שקבעתי בעניינו של י', לא מצאתי ממש בטענה זו. טענה נוספת שנשמעה מפיו של הנאשם בהקשר זה היתה, כי צורת הבנייה בשכונה היא אחידה וכך גם חלק מהדירות באזור שופצו באותו אופן: מדרגות ועליית גג שחולקה לשני חדרים. מכאן, טען, שהתיאור של ש' לדירתו, יכול היה לתאר כל דירה סטנדרטית באזור. לדבריו, הוא יודע לפחות על שלוש דירות נוספות ששיפצו כמוהו (בע' 1,049 ש' 1-3). בחקירתו במשטרה, אף טען, כי **"עזרתי לכמה מהשכנים שלי לשפץ את הדירות שלהם"** אך העדיף שלא למסור את שמותיהם, בלי לבקש את רשותם (במוצג ת/36 ש' 85-88). יוצא, כי טענתו של הנאשם, כי תושבים רבים שיפצו את דירתם כמוהו - כלל לא הוכחה ונותרה בגדר טענה בעלמא. גם העובדה, שאימה של ש' סיפרה על דירה של משפחה אחרת, אשר שופצה בצורה דומה (בע' 961 ש' 1-16), אינה יכולה להועיל לו, שכן היא אינה מהווה אינדיקציה לכך שבאופן גורף כל הדירות באזור בנויות באותו אופן. מה גם, שלדברי אימה של ש', באותה דירה נוסף חדר אחד בקומת עליית הגג (בש' 6) ואילו בביתו של הנאשם חולקה עליית הגג לשני חדרים, כפי שתיארה ש'.

120. ונקודה אחרונה בעניין זה והיא, תיאור דלת חדר האמבטיה. ש', לא נתבקשה ע"י החוקרת לתאר את האמבטיה עצמה (לדברי החוקרת, היא לא חשבה שיש מקום לכך, בע' 381 ש' 17) והיא רק נשאלה על הדלת לידה חיכתה, אותה תיארה כדלת **"פלדה"**, אף שמדובר בדלת מעץ (במוצג ת/28, בע' 13 ש' 24-28 לתמלול הקלטת

השנייה). ב"כ הנאשם טענה, כי לא הגיוני, שש' לא תבחין בין דלת פלדה לדלת מעץ, ובמיוחד משום שלדבריה חיכתה ליד הדלת פעמיים. ברם, יש לשים לב, כי הדלת צבועה בצבע חום כהה (ר' במוצג ת/46). בהינתן גילה הצעיר, לא מן הנמנע, שהתבלבלה וסברה שהדלת עשויה מחומר חזק יותר מעץ. מכל מקום, ודאי שאין באי דיוק זה, כדי לפגום במכלול הדברים שמסרה, ובכלל זה, בתיאור דירתו של הנאשם. גם לא מצאתי טעם בטענת ב"כ הנאשם, כי ש' לא תיארה את מחיצת הפרספקט באמבטיה. פרט זה אינו יוצא דופן כלל וכלל ולכן אין זה תמוה שש' לא הזכירה אותו.

121. לבסוף, אציין, כי לא מצאתי בשתיקתה של ש' בחקירתה הראשונה ובכך ששללה שם את החשד להיותה קורבן לפגיעה מינית, כדי לפגום במהימנותה ובאמינותה. בעניין זה, נקבע לא אחת, כי **"במצב הדברים הרגיל, בית המשפט מייחס משקל לכבישת עדות אך לא כך בעבירות מין בכלל ... בתי המשפט הכירו בכך שיש ק"ן טעמים בגינם קורבן העבירה בוחר לכבוש את עדותו, לעיתים למשך שנים רבות. זאת, הן בשל סיבות חיצוניות כמו פחד ולחץ סביבתי, חשש מפני היחשפות לציבור וחשש מפני הקושי הכרוך בהליכי החקירה והמשפט ... והן בשל סיבות פנימיות כמו תחושות אשמה, קלון, בושה, מבוכה, עלבון, דחייה, רתיעה פנימית ולעיתים, אף אי הבנה של הקורבן כי נעשו בו דברים אסורים"** (ראו דברי כבוד השופט י' עמית, בע"פ 5582/09 פלוני נ' מדינת ישראל, ניתן ביום 20.10.10, בפסקה 86). בהקשר זה, ישנם דבריה של החוקרת הדס, אשר הסבירה את שתיקתה של ש' בחקירתה הראשונה במצב הנפשי הקשה בו היתה שרויה. לדבריה, **"אני הייתי אחר כך בליווי טלפוני בגלל שהמצב שלה הדאיג אותי והיא התחילה מיד טיפול פסיכיאטרי"** (בע' 408 ש' 14-12). ואכן, מצוקתה של ש' בחקירה הראשונה, ניכרה היטב. ש' דיברה בלחש, נראתה מבוששת ולא הישירה מבט. בפרט, נראתה נבוכה מהימצאותה של המצלמה והרבחה להסתכל לעברה. כשאמרה לה החוקרת, שהבינה שמישהו פגע בה מינית, שתקה ש' במשך דקות ארוכות. נראה, כי באותו זמן, טרם היתה בשלה וחזקה דיה לספר את סיפורה.

122. ועתה, לשאלה, האם עדותה של ש' נגועה בזיהום. האם בחודש וחצי שחלפו בין חקירתה הראשונה (ביום 31.7.11), בה שתקה והכחישה כי נפגעה, לבין חקירתה השנייה (ביום 19.9.11), בה סיפרה על אירועים שונים בהם נפגעה (ביניהם האירוע נשוא כתב האישום) - הופעל על ש' לחץ או שהיא נחשפה למידע, אשר השפיעו על הגרסה שהשמיעה בחקירתה השנייה ויצרו במוחה זיכרון שווא?

123. בעניין זה, ישנם דבריה של אימה של ש', אשר העידה, כי בחודש יולי 2011, לאחר שנאמר לה ע"י אחת מהתושבות, כי ילדיה הוזכרו כמי שהיו אצל בנימין סך, היא הושיבה את שלוש בנותיה יחדיו, אמרה להן, כי שמעה שהן היו אצל בנימין סך וביקשה, שיספרו מה קרה שם: **"ר' לא ענתה, ס' אמרה לי אימא, אם הייתי שמה לא הייתי מספרת לך? שטויות. והשלישית ש' אומרת אני לא זוכרת"**. האם המשיכה והעידה, כי **"הושבתי אותן שעתיים בחדר, וניסיתי בכל מחיר, אני יודעת שהייתן אתן לא יכולות להגיד לי שלא הייתן"**. ברם, הבנות **"לא פתחו את הפה, אחרי שעתיים שחררתי אותן מהחדר וזהו"** (בע' 822 ש' 25-17). לדבריה, **"ואז ניסיתי פעם שניה לדבר, אז קראתי לש' לבד, ושוב פעם ניסיתי באותה צורה אני יודעת שאת היית, לא רציתי לתת לה אפשרות שהיא תוכל לא, אני יודעת ואני רוצה שתספרי לי"** ... **"ואז היא הגיבה בצורה מאוד מאוד קשה, היא כאילו התנתקה ממני, היא עברה איזה שהוא שחזור, זאת אומרת היא התחילה לבכות ולהשתולל בחדר, ולא התייחסה אלי בכלל, זה היה במשך כמעט חצי שעה ... והיא המשיכה להילחם גם איתי, ופתאום היא התעלפה לי בידיים. פשוט זרקה את הראש גלגלה עיניים, ואז היא התעוררה, הסתכלה במבט צלול אליי, ניסיתי לדבר איתה עוד פעם, והיא לא זכרה שום דבר. היא לא זכרה מה שעבר עליה בכלל, היא לא ידעה על מה אני מדברת, ועזבתי אותה"**

(ההדגשה שלי - א' כ') (בע' 822 ש' 27 עד ע' 823 ש' 17).

124. אימה של ש' הבהירה, כי ש' "לא אמרה אני לא הייתי, היא אמרה אני לא זוכרת, לאורך כל הדרך היא אמרה אני לא זוכרת. ואני מאוד נלחצתי מהתגובה שלה ועזבתי אותה". אז, הגישה האם תלונה למשטרה (בטרם אמרה לה ש' משהו) (בע' 824 ש' 9-6 וש' 12). לאחר מכן הביאה את הבנות למרכז ההגנה וגם שם הן לא דיברו: "במשך חודש אחרי זה ראיתי הילדה פשוט היתה יושבת בכל מיני פינות מהורהרת ... היא היתה כאילו יושבת חולמת על דברים, וזה קרה המון ... ואני לא לחצתי עליה כבר" (בע' 825 ש' 6-1). כעבור כחמישה שבועות "ביום אחד אחרי הצהריים זה היה כשהיא ניגשת אלי ואומרת לי אימא אני זוכרת" (בע' 825 ש' 23-24).

125. האם הוסיפה, כי היא קיימה עם ש' סיור בשכונה במהלכו שאלה אותה "איפה היית כאן, אז היא הצביעה לי הייתי בבית היא הצביעה למעלה, בדלת החומה, בדלת הלבנה, היו כמה ... חלק היא ידעה שמות חלק היא לא ידעה שמות" (בע' 826 ש' 16-19). במהלך הסיור, הצביעה ש' גם על הבית של הנאשם (בע' 827 ש' 9-7). לדברי האם, היא שאלה את ש' מה התרחש בכל מקום עליו הצביעה: "היה מקום שהיא דיברה משפט, כאן [לגבי מה שהתרחש בבית של הנאשם] היא דיברה באמת קצת יותר" (בע' 827 ש' 13-14). היא לא זכרה האם ש' ציינה את שמו של הנאשם, בהוסיפה: "אני חושבת שהיא יודעת את השם שלו" ... "הוא בן אדם מוכר בשכונה, הילדים מכירים את כל אנשי השכונה, לא כולם היא מכירה בשמות, אבל הם מכירים" (בע' 828 ש' 26-27 ובע' 829 ש' 1-2). במהלך הסיור, צילמה האם את הבתים עליהם הצביעה ש' וערכה רשימה שלהם (אשר, לטענתה, אבדה לה).

126. בנוסף, ידוע, כי עיסוקה של אימה של ש' בנושא היה בולט. לדבריה שלה, "אני הייתי אחראית על הטיפול בילדים, מי שרצה טיפול בילד היה צריך לבוא אלי ... בהתחלת הדרך השיבוץ היה אצלי" (בע' 949 ש' 7-4). במסגרת זו, דיברה עם אנשי הרווחה, חיפשה מטפלות עבור הילדים ואף יזמה את מפגש האימהות עם המטפלת ל ח. כך גם השתתפה במפגשי האימהות בביתו של מ'. כן אישרה, כי דיברה עם חלק מההורים בטלפון וכי אחת מהאימהות הביאה לה רשימה של שמות ילדים שהיו אצל בנימין, זאת משום ש"התרגלו שמגיעים אליי. פשוט התרגלו" (בע' 833 ש' 18). מעבר לכך, אימה של ש' גם הכינה בעצמה רשימה של פוגעים, ביניהם הנאשם, כאשר לטענתה, הרשימה נכתבה על סמך השמות שמסרו לה ילדיה שלה ולא על סמך מידע שהעבירו לה תושבי השכונה (בע' 978 ש' 7). כפי שעלה בעדותה של אחת מילדות השכונה במשפטו של בן ציון, הרשימה היתה מצויה בסלסלה במטבח הבית. לדבריה, אחותה של ש', היא שהראתה לה את הרשימה: "היא באה לסלסלה של אימא שלה, כשעמדה שם במטבח, ומראה לי רשימה, היא אומרת לי הנה זה, כל השכנים שהעידו שבן ציון אשם, היה שם את זלמן, את בן ציון, רשימה של שכנים מכל השכונה" (במוצג נ/32, בע' 710 ש' 26-28). כן הוסיפה, כי שכנה אחרת חטפה לה את הדף מהיד והיא הספיקה רק לראות "רשימה ארוכה של שמות, בתוך כל משפחה שמות הילדים, ואז סימנו V, X, היו לא היו, לפי מה שהם החליטו". הילדה הוסיפה, כי אימה של ש' "אמרה לי לא יכול להיות שלא היו, כל הילדים של השכונה היו" (במוצג נ/32, בע' 711 ש' 21-24). בשלב מסוים אמרה, כי "למעלה היה רשימת נאשמים" אך בהמשך הבהירה, כי לא היתה כותרת לרשימה (במוצג נ/32, בע' 711 ש' 8 ובע' 719 ש' 32 עד ע' 720 ש' 6).

127. לאחר שנתתי דעתי לכל אלה, אני מוצא לשלול את האפשרות, שחקירתה של האם, הסיור שערכה לה בשכונה ועצם התעסקותה האינטנסיבית בנושא, השפיעו על ש' לבדות גרסה מדמיונה. תחילה, ניתן לראות, כי ש' כלל לא היתה

להוטה להפליל את הנאשם. היא אמרה, שהנאשם עשה לה משהו לא צנוע רק פעם אחת ולא הפריזה במספר הפעמים בהם נפגעה על ידו (במוצג ת/28, בע' 21 ש' 4 לתמלול הקלטת השנייה). בנוסף, במהלך כל חקירותיה, לא יצאו מפיה של ש' אמירות שליליות על הנאשם וישנם רק דבריה, כי **"הוא מגדל עצים ומה שהוא גידל הורידו את זה"** (במוצג ת/28, בע' 21 ש' 8 לתמלול הקלטת השנייה) וכי **"הוא מסתובב מלא, בשכונות"** (במוצג ת/29, בע' 2 ש' 1-7). עוצמת הסטראוטיפ השלילי באמירות אלה, נראית נמוכה יחסית. לכך מצטרפת העובדה, שבתחילה סיפרה ש' רק על בנימין סץ ואילו שמו של הנאשם עלה **"הרבה יותר מאוחר"** (דברי המטפלת ס בע' 998 ש' 16).

128. אני מוצא בכל האמור כדי להרחיק את החשש, שש' הושפעה מסטיגמה שלילית אודות הנאשם ובמקביל, לכרסם בטענת הנאשם, כי ש' **"שמעה מאימה שלה שיש לאימא איזשהו שיגעון שאני נושא השיחה רוב היום מדברת עלי ... מדברים עלי השכם וערב"** (בע' 1,104 ש' 25-26 ובע' 1,105 ש' 8). טענת הנאשם, כי ש' **"מורעלת"** על ידי אימא שלה (בע' 1,107 ש' 22), אינה עולה בקנה אחד עם העלאת שמו מאוחר יחסית, עם אירוע פגיעה אחד ועם היעדרן של אמירות חריפות נגד הנאשם לאורך החקירות. אשר לאותה רשימה של פוגעים שהיתה בביתה של ש', גם אם נצא מנקודת הנחה שש' נחשפה אליה, הרי שעדיין, נראה, כי האפשרות שמתוך אותה **"רשימה ארוכה של שמות"** - 22 במספר - ש' דווקא תבחר לטפול על הנאשם, נראית נמוכה. ובמיוחד משום שלטענת ההגנה, הרשימה מנתה 3 דפים, כאשר שמו של הנאשם הופיע באמצע הרשימה, במקום ה- 12 (בע' 655 ש' 553). מיקומו זה של הנאשם באמצע הרשימה, גם אינו עולה בקנה אחד עם טענתו, כי לאימה של ש' היה **"שיגעון"** כלפיו והיא דיברה עליו **"השכם וערב"**. אם אכן היה כך, ברור, ששמו לא היה מופיע במקום ה- 12 אלא זוכה למקום של כבוד בתחילת הרשימה.

129. יתר על כך, חשוב לשים לב, כי בחקירתה ע"י האם, ש' כלל לא נשאלה על הנאשם אלא כל השאלות התמקדו בבנימין סץ, הוא הדמות אשר נאמר לאם, כי בנותיה היו בביתו. כלומר, מאמציה הרבים של האם לגרום לבנותיה לספר, היו לספר מה קרה אצל סץ - לא אצל הנאשם - אשר בשלב זה טרם עלה שמו כאחד מהפוגעים. סבורני, כי יש בכך להשליך על האפשרות שהעלה פרופ' גושן, כי מאז אותה חקירה ע"י האם, הלך גרעין הסוגסטיה ותפח עד שהבשיל לכדי זיכרון שווא (בע' 30 למוצג ת/31). שכן, אין כל סיבה נראית לעין, שבאותה חקירה דווקא ישתל במוחה של ש' זיכרון שווא בנוגע לנאשם, אדם אשר שמו כלל לא הוזכר. בהמשך לכך, שוכנעתי מדבריה של האם, כי לאחר התעלפותה של ש', **"עזבתי אותה"** ו**"אני לא לחצתי עליה כבר"** והיא **"העבירה את המושכות"** למטפלת ס. כאמור, רק כעבור כחמישה שבועות, פנתה ש' לאימא שלה, ביוזמתה, והחלה לספר את שהתרחש. לדבריה של ש', זאת בזכות הטיפול שעברה.

130. עולה, כי אף שלדברי האם היא ניסתה **"בכל מחיר"** לגרום לש' לספר על הפגיעות, בכלל זה, ישבה עם ש' ואחיותיה בחדר כשעתיים עד שבסופו של דבר **"שחררתי אותן מהחדר"**, ולאחר מכן, לקחה את ש' לבדה ו**"לא רציתי לתת לה אפשרות"** - עמדה ש' על עמדתה, כי אינה זוכרת. בנוסף, אף שלמשמע דבריה של האם, **"אני יודעת ואני רוצה שתספרי לי"**, בכתה ש' והשתוללה כחצי שעה, עד שהתעלפה - עדיין, כשהתעוררה, עמדה ש' על כך שאינה זוכרת. המשמעות היא, כי שיטת החקירה של האם לא נשאה פרי והיא לא גרמה לש' לומר דברים רק כדי לרצות את האם או אפילו רק כדי שהאם תניח לה ותפסיק לשאול אותה בנושא. כפי שעולה מדבריה של ש', מה שהניע אותה בסופו של דבר להתחיל לדבר היה בכלל גורם אחר - המטפלת ס. כך, כאשר נשאלה בחקירתה השנייה מה עזר לה להיזכר, השיבה: **"המטפלת"**. גם אז, היה זה לאחר מספר מפגשים: **"האם זה היה האמון שהיא רכשה, האם זה**

היה שהיא התרגלה לדבר על דברים ... קשה להבין תמיד נפש של ילד, היה לה מאוד קשה לדבר בהתחלה" (דברי המטפלת ס בע' 999 ש' 13-8). בפרט, שמו של הנאשם עלה בשלב מאוחר יותר של הטיפול, "במהלך החורף", כאשר בתחילה דיברה ש' רק על בנימין סץ: "אם מדברים על בנימין סץ אז היא דיברה עליו עוד לפני 31 ביולי [מועד חקירתה הראשונה], שמות אחרים עלו הרבה יותר מאוחר" (בע' 998 ש' 16-15 ובע' 999 ש' 17). יש באמור להפחית במידה משמעותית את החשש, שש' המציאה את הפגיעה של הנאשם בדמיונה, על מנת לרצות את האם.

131. לגופו של התשאול שביצעה אימה של ש', אף שברור, כי הסתגרותה בחדר עם שלוש הבנות ואחר כך עם ש' לבדה, היוותה סיטואציה מלחיצה ולא שגרתית, הרי שעדיין, לא התרשמתי, כטענת ב"כ הנאשם, כי היה זה "לחץ של בית כלא" (בע' 1,437 ש' 22). גם התעלפותה של ש' לנוכח שאלותיה של האם, לא נבעה, לדידי, מלחץ לזכור אירוע שלא היה אלא מהצפתה של הטראומה, הבושה ותחושת האשמה שנלוו לכך. בנוסף, וכפי שכבר קבעתי לעיל בענייניו של י', לא מצאתי בעצם אמירותיה של האם, כי "אני יודעת שהייתן אתן לא יכולות להגיד לי שלא" משום אמירות שהיה בכוחן להשתיל רעיון לגבי תוכן הפגיעה עצמה. הן רק נועדו לפרוץ את סכר השתיקה, ולא יותר. על אותו משקל, גם הסיור בשכונה, בו שאלה האם "איפה היית" וש' הצביעה על בתים, אינו מעלה חשש לשתילת רעיונות לגבי פוגעים, ודאי לא לגבי תוכן של הפגיעות. בעניין זה, הסכים פרופ' גושן עם ב"כ המאשימה, כי אמירה לילד "בוא נלך בשכונה ואם היה בית שקרה לך בו משהו תצביעי לי עליו", הינה לגיטימית ואין בה זיהום: "המשפט הזה בצורה הזאת זה מנוטרל מכל האפשרות, אם היה דבר כזה אני חושב שזה שאלה סבירה" (בע' 1,305 ש' 23-22).

132. אשר לשאלה שהתעוררה, האם המטפלת השפיעה על זיכרונה של ש'. כאמור, ש' נשאלה ע"י החוקרת כיצד עזרה לה המטפלת להיזכר והשיבה "על הרבה דברים". כדוגמא, סיפרה, כי המטפלת סיפרה לה על שכנה, שתפקידה בבית הוא לזרוק את הזבל. יום אחד, לא היה לה כוח לעשות זאת והיא שמה את הזבל בארון. כעבור כשבוע החל הזבל להסריח. היא שאלה את השכנה האם עדיין לא זרקו את הזבל וזו השיבה "כן זרקו את הזבל", אך אחר כך הוא החל לנזול מהארון. המטפלת שאלה את ש', האם היא רוצה להיות זו שזורקת את הזבל לפח או לארון, ולדבריה של ש', זה גרם לה להיזכר (במוצג ת/28, בע' 22 ש' 21-17 לתמלול הקלטת השנייה). ב"כ הנאשם טענה לגבי אותה מטפורה, כי ישנה הסתברות גבוהה שהיא הובילה את ש' לייצר זיכרון שווא, שכן היא יצרה אצלה אווירה של אשמה. היא הפנתה לדבריו של פרופ' גושן, כי עצם האמירה, שאם תספר תרד אבן מליבה ויוקל עליה, היא "אבי אבות הזיהום" (בע' 1,289 ש' 15-14). ואולם, לא מצאתי באותה מטפורה ולו חשש קל שבקלים לזיהום או השפעה. דעתי היא, כדברי החוקרת הדס, כי "המטאפורה הזאת נועדה כדי להגביר את המוטיבציה שלה לשתף פעולה במידה וקרה משהו, זה לא נועד להתערבב בתוכן" (בע' 364 ש' 21-20).

133. לבסוף, בבחינת השאלה האם הגרסה שמסרה נגועה בזיהום, אני מוצא לייחס משנה חשיבות לסימני האמת הרבים שאפיינו את עדותה של ש', עליהם עמדתי בהרחבה לעיל. לטעמי, אלה מסירים לחלוטין את החשש, שהיא העתיקה דברים ששמעה מפי אחרים או כי בדתה דברים מליבה על סמך שמועות או מידע אליהם נחשפה. שכן, הסבירות, שילדה בגילה של ש' תצליח לבדות אירוע כה מורכב, רווי בשלל פרטים ייחודיים ואמירות אותנטיות, ותצליח לחזור עליו בעקביות - הינה אפסית. למעשה, הסיפור העשיר שסיפרה ובמיוחד הדקויות הרבות שבו, מסירים כל ספק באשר להיותה של העדות עדות עצמאית ומובילים למסקנה החד משמעית, כי מדובר באירוע אשר התרחש וכי ש' חוותה אותו בעצמה. וראו גם דבריה של החוקרת הדס, לגבי האפשרות, שגרסתה של ש' היתה עקבית משום שהיא סיפרה

אותה מספר פעמים ושוחחה על כך עם מספר אנשים: **"על הליטושים האלה אני הייתי עולה" ... "ילד שמדקלם אנחנו נוכל ישר לעלות שזה משהו או שהוא למד או שהוא המציא"** (בע' 367 ש' 17 ובע' 319 ש' 14-15). אוסיף, כי בפרט, דברים אלה נכונים לענין הטענה, שש' שוחחה על הנאשם עם ילדה אחרת, מה גם שבלאו הכי המדובר בספקולציה בלבד, ללא כל אחיזה. בהקשר זה, יש לשים לב, כי ב"כ הנאשם עצמה הפנתה לכך, שאותה ילדה כלל לא הזכירה את שמו של הנאשם בחקירותיה (בע' 420 ש' 33), דבר שיש בו להחליש את האפשרות להשפעה עליה. בנוסף, מקובלת עליי התרשמות החוקרת הדס, כי לא ניתן היה להבין מדבריה של ש', כי היא שוחחה עם הילדה השנייה על האירוע (בע' 419 ש' 21-22).

134. נוסף על התרשמותי שלי עומדת לפניי גם התרשמותה של החוקרת הדס, אשר מצאה, כי עדותה של ש' מהימנה חרף הזיהום: **"אני לא מכחישה שלא היה זיהום, הוא לא ברמה שפוגעת במהימנות"** (בע' 419 ש' 9-10). בדומה לטענתה לגבי חקירתה של הקטינה ד', טענה ב"כ הנאשם, כי גם את חקירתה של ש' לא ניהלה החוקרת במקצועיות, משלא העמיקה בנושא הזיהום ולא עשתה כל **"מאמץ חקירתי מינימאלי"** כדי לדעת ממה הושפעה ש' (בע' 1,434 ש' 16). ברם, דינה של טענה זו להידחות מכל וכל. עולה בבירור, כי החוקרת היתה מודעת לזיהום והיא חזרה על כך, ש**"נהגנו במשנה זהירות ומאוד מאוד היינו זהירים בנושא הזה"** (בע' 334 ש' 31). בפרט, אשר לש', היא גם לקחה בחשבון, שבתקופה שבין החקירות היו אספות של הורים בשכונה בהם הוזכרו שמות של פוגעים (בע' 353 ש' 6) ולדבריה: **"זה ברור שהיא נחשפה וזה ברור שבחודש וחצי הזה היא שמעה וידעה"** (בע' 354 ש' 10). לפני שחקרה את ש', היא גם ראתה את הודעתה של אימה במשטרה והיתה מודעת לדבריה, כי היא תדובב את בנותיה וכי הנחתה את המטפלת לח לעשות כאמור. לדברי החוקרת, היא הזהירה לפני כל חקירה, שלא לדבר עם ש' ושש' לא תדע מדוע היא מגיעה לחקירה (בע' 344 ש' 12-18 ובע' 345 ש' 3-4) ולאחר חקירתה הראשונה של ש', בה שתקה, היא אמרה לאימה, שאם ש' מספרת **"משהו קטן לא לתחקר אותה ולא לשאול אותה, מיד להתקשר אלינו וכך היא נהגה"** (בע' 345 ש' 8-9).

135. מעבר לכך, התרשמתי, כי החוקרת הדס ניהלה חקירה מקצועית על פי המקובל ולא מצאתי בסיס לטענת ב"כ הנאשם, כי היא שאלה את ש' שאלות מנחות ומכוונות **"שאינן כרמתן"** (בע' 1,436 ש' 22). כאמור, את טענתה זו ביססה ב"כ הנאשם על חקירתה הראשונה של ש', שם, תחילה, שאלה החוקרת את ש' האם מישהו הציק לה, פגע בה או עשה משהו לא צנוע לגוף שלה (במוצג ת/26, בע' 6 ש' 3-22). ש' שתקה ואמרה בלחש **"לא"**. אז, אמרה לה החוקרת, כי היא הבינה שמישהו כן עשה משהו לא צנוע בגוף שלה, בבית שלו (בש' 23-34). ש' שתקה והנידה ראשה בשלילה לשאלה, האם קרה דבר כזה. לאחר מכן, השיבה בשלילה לשאלות החוקרת, האם מישהו הרביץ לה בבית שלו, האם מישהו הרביץ לה עם מקל, האם מישהו העמיד אותה ליד הקיר, האם מישהו איים עליה עם סכין והאם מישהו עשה לה משהו לא צנוע מקדימה (בע' 7 ש' 23 עד ע' 8 ש' 6).

136. ואולם, כפי שהסבירה החוקרת, זהו מבנה החקירה המקובל על פי המדרג שקובע מדריך הילדים: תחילה היכרות עם הילד על דברים ניטרליים על מנת לשחרר אותו ולגרום לו להיפתח, אחר כך שאלות פתוחות ובהמשך שאלות שאינן פתוחות, על סמך מה שעלה מחקירות אחרות, מדברי האם ומהמידע שישנו: **"זה חלק מהחקירה, הילדה עונה על שאלת מדרג אחת, אנחנו עוברים לבאה, והשאלות הן בצורת משפך, אין מה לעשות, זה ככה"** (בע' 347 ש' 12-24, בע' 356 ש' 9-10 וראו גם בע' 924-295 למאמר בדבר חקירת ילדים שהוזכר לעיל). ב"כ הנאשם טענה, כי החוקרת ישר פנתה לשאול שאלות מכוונות ובקושי שאלה שאלות פתוחות, אך לאחר שצפיתי בקלטת

החקירה ולנוכח תגובותיה של ש', נחה דעתי, כי החוקרת הפעילה שיקול דעת נכון בעניין זה, וכדבריה, **"אני מרגישה את הילדה"** (בש' 12). יש גם לזכור, כי שאלותיה של החוקרת באו לאחר שש' כבר סיפרה למטפלת ולאימה שלה על הפגיעות, ובכלל זה, חשפה את תוכן. למעשה, שאלותיה של החוקרת נשענו על המידע שכבר מסרה ש'.

137. ואחרון בעניין החקירה לגופה - טענת ב"כ הנאשם, כי החוקרת הדס היא שהעלתה לראשונה את שמו של הנאשם, ולא ש'. בעניין זה, נשענה ב"כ הנאשם על תמליל החקירה, בו נכתב, כי ש' סיפרה, שלאחר סיום האירוע בביתו של בנימין, **"לקחו אותנו לעוד בית"**. החוקרת ביקשה מש' לספר את כל מה שהיה בבית, ונכתב בתמלול, כי ש' אמרה לה משהו **"לא ברור"**. לאחר מכן, אמרה החוקרת: **"הבית שהיה של זלמן?"** וש' ענתה: **"לא. (?) של בנימין"**, בהוסיפה: **"אבל עד, מה שאמרתי לך עכשיו, אחר כך הם העבירו אותנו לזלמן"** (במוצג ת/28, בע' 3 ש' 24-32 לתמלול הקלטת הראשונה). ואולם, **מצפיייה והאזנה לקלטת עצמה**, עולה **בברור**, כי אף שאמרה זאת בלחש (וכנראה שזו הסיבה מדוע לא מופיע הדבר בתמלול), הרי שש' אמרה את שמו של הנאשם, מיוזמתה. כך, לאחר דבריה **"הם הלבישו אותנו, לקחו אותנו לעוד בית"** נשאלה ש' ע"י החוקרת **"ואז"** וש' אמרה לה בלחש: **"זה היה הבית זלמן"** (ר' בדקה 7:54 לקלטת עצמה). החוקרת שאלה **"ואז, בואי תספרי לי את כל מה שהיה בבית"** וש' שאלה **"של זלמן?"** (בדקה 8:04). כלומר, כדברי החוקרת הדס, ש' **"אמרה בפירוש באלה המילים, היה בבית של זלמן. אני בוודאי לא אכניס לה דבר כזה, אין לי שום אינטרס להאשים אף אחד ואם אני כבר הכנסתי אז למה דווקא את זלמן ולא מישהו אחר?"** (בע' 399 ש' 10-13). בהינתן שההאזנה לקלטת מעלה באופן ברור וחד משמעי, כי ש' אמרה את שמו של הנאשם, מופנית ב"כ הנאשם לדברים שכתבתי בפסקה 58 לגבי חקירתה של ד', כי כלל לא היה מקום לטפול על החוקרת הדס טענות שווא בנושא זה. למעלה מן הצורך, ישנן ג דברי החוקרת, כי היא רשמה את ציון שמו של הנאשם בדפי הטייטה שלה, תוך כדי החקירה: **"זלמן אני לא המצאתי את השם הזה ואני בוודאי ובוודאי לא הכנסתי אותו"** (בע' 397 ש' 28). אציין גם, כי ש' הזכירה את שמו של הנאשם, מיוזמתה, לפני חקירתה, זאת בשיחה עם המטפלת.

138. באותו נושא, אני דוחה את טענת ב"כ הנאשם, כי החוקרת הדס כתבה בסיכום שלה דברים שלא נאמרו לה ע"י ש' עצמה. אמנם, בסיכום החקירה כתבה החוקרת, כי ש' אמרה לה, שהיא מכירה את הנאשם משום שהוא **"גר בשכונה. גם בגלל שהוא פגע בי"** ובתמלול, לא מופיעה תשובה זו ואך נכתב, כי ש' אמרה כדלקמן: **"הוא גר בשכונות. (לא ברור). (מנידה לשלילה). כנראה (לא ברור), גם שהוא, שהוא (לא ברור-מלמול) ... אני מכירה אותו גם בגלל (לא ברור), גם בגלל שהוא מסתובב מלא, בשכונות"** (במוצג ת/29 בע' 2 ש' 1-7). ואולם, גם כאן, צפיייה בקלטת מלמדת, כי אכן, כדברי החוקרת, ש' אמרה: **"מכירה אותו גם בגלל שהוא פגע בי וגם בגלל שהוא מסתובב מלא בשכונות"** (ר' בדקות 1:50 - 2:07 לקלטת השלישית מיום 20.9.11). ניתן לראות, כי ש' אמרה זאת תחילה בלחש אך מיד לאחר מכן אמרה זאת בברור ובקול רם. בנוסף, מקובלים עליי דבריה של החוקרת, כי היא כתבה את אמירתה זו של ש' בדפי הטייטה שלה: **"כתוב לי בדפי הטייטה, ממש כתוב"** (בע' 412 ש' 28-30 ובע' 413 ש' 17).

139. אשר לדרישת הסיוע. אני מוצא סיוע במצבה הנפשי של ש' כאשר עומתה עם היותה אחת מהנפגעות, אז השתוללה, בכתה ואף התעלפה. כפי שציינתי, יש בכך להצביע על חוויה מחדש של הטראומה. בנוסף, ישנה עדותה של האם על השינוי שחל בהתנהגותה של ש' לאחר חשיפת המקרה, אז **"היא הפסיקה להרהר ... הפסיקה לשבת בכל מיני פינות ולחלום חלומות"** (בע' 830 ש' 28-29) ובדבריה, כי בחודש תשרי חלה הידרדרות במצבה הנפשי. היא

הפסיקה לדבר, לאכול וחזרה לבהות בחלל. לדברי האם, זה היה "מאוד מאוד בולט, גם אנשים שהגיעו מבחוץ שאלו מה יש לה" (בע' 831 ש' 14-15). מאוחר יותר, סיפרה לה על פוגע נוסף. בהתאמה, סיפרה המטפלת ס, כי בתחילה היתה ש' רגועה ועדינה, בלי "עליות וירידות" אך לאחר שהתחילה לשתף ולספר, נכנסה ל"סוג של דיכאון קל", היתה סגורה, ישבה בשקט והתקשתה לדבר. במהלך השנה היו לש' עליות ומורדות, אך בסוף השנה היה נראה שמצבה משתפר (בע' 995 ש' 17-25). כאמור, המטפלת סיפרה, כי במסגרת הפגיעות עליהן סיפרה לה ש', היא גם סיפרה על הנאשם. בנוסף, ישנו סיוע לגרסתה של ש' בגרסתם של שלושת הקטינים האחרים, אשר מסרו עדות על מעשים דומים של הנאשם.

140. לסיכום אישום זה, אני קובע, כי גרסתה של ד' מהימנה עליי וכי נמצאו לה ראיות סיוע שיש בהן להוכיח, שהנאשם אכן ביצע את המעשה המיוחס לו.

האישום לגבי הקטין מ'

141. צפיתי בקלטות שתיעדו את החקירה של מ' והתרשמתי, כמו חוקר הילדים, כי עדותו היתה מהימנה. סימני האמת וההיגיון הרבים שנתגלו בה, גם מובילים אותי למסקנה, כי מ' סיפר על אירוע שחוה בעצמו וכי אין המדובר בזיכרון שווא או בהעתקה של דברים ששמע מפי אחרים.

142. כאמור, מ' נחקר בהיותו בן 12.5 שנים על אירוע שהתרחש כ-5 שנים קודם לכן. הגרסה שמסר היתה סדורה, ממוקדת וקולחת. עלה ממנה סיפור שלם ומלא, על כל חלקיו של האירוע - התחלה, אמצע וסוף - תוך תיאור כל אחד מהשלבים הללו, בפירוט רב. כך, תיאר כיצד הגיע לבנימין, כי יצא מביתו של סבו וראה ילדים במדרגות לביתו של בנימין "אז עליתי לבנימין", במוצג ת/10א, בע' 8 ש' 26-28 לתמלול הקלטת השנייה). כן תיאר את הדרך לביתו של בנימין: "עליתי במדרגות, ראיתי עוד ילדים ... הלכנו את השביל הקצר הזה ואז הלכנו שמאלה ואז הגענו לבית שלו" (בע' 9 ש' 3-5) וסיפר, כי הדלת "היתה פתוחה" והם נכנסו "מהר" לחדר הפנימי בו הנאשם כבר היה ואילו בנימין היה במטבח (בש' 6-7). הנאשם אמר להם "טוב שהגעתם". בחדר, כבר היו ילדים (בש' 10). גם בהתייחסו לאירוע עצמו, תיאוריו היו רצופים בפרטים למכביר. מ' ציין, כי לאחר שהנאשם שם את הסרט, הוא "הזיז את הווילון" (בע' 9 ש' 30), כי הילדים ישבו על הרצפה (בע' 10 ש' 1) וכי באמצע הסרט חילק להם הנאשם "סוכריות כאלו עם שקית ניילון, עם שקית של אוכל. עם חמש סוכריות" (בע' 10 ש' 7-9). בתום הסרט, הורה להם הנאשם להתלבש ומ' הזיז את בגדיו מתוך "ערימה של בגדים" שהיתה על הרצפה "ויצאתי. מי שהיה לבוש יצא" (בע' 10 ש' 30-31). לבקשת החוקר, ידע מ' לפרט את שמותיהם של הילדים אחריהם עלה במדרגות, באומרו, כי הוא אינו זוכר את כולם (בע' 11 ש' 16-19). כן תיאר, כי בסרט היו אנשים "בפריצות", תוך שהוא מדגים מה לבשו (גופייה המתחילה מהבטן) (בע' 13 ש' 28 עד ע' 14 ש' 12). לדבריו, הנאשם הוריד את בגדיו (חולצה לבנה ומכנסיים שחורים), מלבד הנעליים והגרביים, בהסבירו, כי הוריד את הנעליים והמכנסיים ואז החזיר את הנעליים (בע' 14 ש' 22 עד ע' 15 ש' 4).

143. אני מוצא, כי שלל הפרטים הייחודיים הללו שסיפק מ', שוללים את האפשרות שהומצאו ומהווים אינדיקציה מובהקת לכך, שמ' תיאר אירוע אשר הוא נכח בו בעצמו. הדברים שאמר החוקר מתי בהקשרו של י', נכונים גם לכאן: אם היה מדובר באירוע שהוא פרי דמיון, היה בונה מ' תבנית שהוא יוכל לחזור עליה ולזכור אותה ביתר קלות ולא יורד לפרטי פרטים. בנוסף, אם היה מדובר בזיכרון מושגל או בהעתקה, ספק האם היה מ' מצליח לחזור על אותם פרטים

בספונטאניות בה חזר עליהם כאשר נתבקש לעשות זאת ע"י החוקר. כך, למשל, חזר על דבריו, כי הדלת היתה פתוחה וכי בנימין היה במטבח (ר' למשל גם בע' 10 ש' 33); כי כשנכנס לחדר, הנאשם וכמה ילדים כבר היו שם (ר' למשל גם בע' 11 ש' 27); כי הילדים ישבו על הרצפה וכי הנאשם חילק חמש סוכריות לכל ילד, לאחר כשתי דקות מתחילת ההקרנה, בהוסיפו, כי הנאשם הביא את הסוכריות מהארון וכי הן היו בצבע אדום וחולקו מתוך שקית אוכל קטנה (בע' 12 ש' 34 עד ע' 13 ש' 2). כשהחוקר הסב את תשומת ליבו לכך, שהפעם לא תיאר שהילדים הוזהרו שלא לספר על שהתרחש, הגיב מ' בספונטניות: **"בוודאי שאמר לנו ... לא לספר וגם לא להגיד כמה ממתקים אכלנו פה כדי שלא כולם יבואו לבקש אחרי זה"** (בע' 15 ש' 20-31). מסכים אני עם החוקר מתי, כי **"ילד שיבנו לו את הזיכרון ייטה לספר סיפור מובנה ולספר את הסיפור המובנה. פה הוא לא דיבר על זה בצורה מובנית, הוא דיבר על זה בצורה ספונטאנית, הצליח להרחיב על הדברים שהוא התבקש"** (בע' 121 ש' 22-24).

144. בהקשר זה, מוצא אני להפנות לשלוש אמירות ספציפיות של מ', אשר הספונטניות בה נאמרו, מצביעה, לטעמי, על אותנטיות רבה ומעידה באופן חד משמעי, שהוא תיאר סיטואציה בה נכח בעצמו. כך, מסר מ', כי כשנכנס לחדר, אמר הנאשם "טוב שהגעתם" ו"מה הוא אמר לפני זה אני לא יודע" (בע' 11 ש' 29-30). כן אמר, כי הנאשם החזיר את שקית הסוכריות למגירה, אף ש"לא נשאר כל כך הרבה אבל הוא החזיר את השקית" (בע' 13 ש' 7-8). יתר על כן, במסגרת התייחסותו לאירוע שהתרחש עם פוגע אחר, אמר מ', כי אותו פוגע חילק להם סוכריות, אך "לא כמו שזלמן חילק לנו, סוכריות אחרות, כאילו מומולדים" (במוצג ת/10א, בע' 1 ש' 16-17 לתמלול הקלטת השלישית). מתקשה אני להניח, שאמירות אלה ייאמרו על ידי מי שלא נכח באירועים בעצמו.

145. לכל אלה מצטרפת העובדה, שדבריו של מ' נאמרו בקונטקסט של זמן. כך, מסר, כי "לא היינו אצלו הרבה זמן, היינו אצלו עשר דקות" (בע' 9 ש' 21-22); כי כשהגיעו הנאשם "דיבר איזה שתי דקות" (בש' 12); כי הורדת הבגדים ארכה "לא הרבה זמן, איזה דקה בערך" (בש' 21) וכי הסרט עצמו היה "סרט קצר, חמש דקות בערך" (בע' 10 ש' 1-2). בנוסף, אמר מ', כי האירוע התרחש ביום בו לא היו לימודים, "זה היה בצהריים, בערך בשתיים ומשהו". לדעתו, הוא היה אז בן 8, בכיתה ב' (בע' 15 ש' 7-16). ב"כ הנאשם טענה, כי בשים לב שהאירוע התרחש 5 שנים קודם לכן, קשה לקבל את העובדה שנקב בשעה ספציפית וכי מ' אמר זאת כדי לרצות את החוקר. ברם, מדבריו של מ' עולה, כי הוא כלל לא ביקש לנקוב בשעה מדויקת ואך ציין את השעה שתיים כשעת צהריים. אומר גם, כי אין כל קושי בדבריו של מ', כי האירוע התרחש בצהריים, בשים לב לדבריו, כי היה זה ביום בו לא היו לימודים.

146. הרושם בדבר מהימנות דבריו של מ', זוכה לתמיכה גם בכך, שהוא הקפיד להפריד בין האירועים בהם נכח ואף תיקן עצמו מקום בו שגה. כך, בחקירתו הראשונה נתבקש לספר על אירוע עם בנימין ונוח. מ', סיפר על אירוע בו נכנסו לביתו של בנימין והנאשם חיכה שם ללא בגדים והחל לומר לילדים דברי כפירה, כי "אין השם בכלל, אין תורה, לא צריך שום תורה, סך הכל ספר, הוא תפס חומש וזרק אותו על הרצפה". מ' החל להמשיך ולתאר את אותו האירוע, אך לפתע עצר, ואמר, כי שגה ואין זה האירוע עליו נתבקש לדבר ע"י החוקר: **"זלמן התחיל, רגע, זה פעם אחרת. זה לא מה שהיה עכשיו עם נוח"** (במוצג ת/9א, בע' 13 ש' 31 עד ע' 14 ש' 10 לתמלול הקלטת השנייה). העובדה, שמ' תיקן את עצמו מיוזמתו, מעידה על רצונו לדייק ככל הניתן והיא מחזקת את מהימנות הדברים שמסר, כי הם דברי אמת. היא מפיגה את החשש העולה מחלופי הזמן, כמו גם מריבוי האירועים עליהם דיווח, כי החליף בין הפוגעים וכי בלבד או ערבב בין האירועים השונים. ניתן גם לראות, כי כאשר מ' לא זכר אירוע מסוים, הוא לא היסס לומר זאת. בעניינו של הנאשם, כאשר נתבקש לספר על הפעם האחרונה שקרה משהו עם הנאשם, אמר, כי אינו זוכר

(במוצג ת/10א, בע' 16 ש' 8-16 לתמלול הקלטת השנייה). ב"כ הנאשם טענה, שהעובדה, שמ' לא זכר לספר על הפעם האחרונה בה נפגע, מצביעה על חוסר מהימנות אך אני סבור, כי יש בכך כדי להעיד בדיוק ההיפך. וראו את דבריו: **"מה שאני בטוח שהיה, אני מספר אותו"** (במוצג ת/9א, בע' 16 ש' 19 לתמלול הקלטת הרביעית).

147. מקרה נוסף בו תיקן עצמו מ' בהקשרו של הנאשם, היה בנוגע לדבריו בחקירתו הראשונה, אז החל לספר על אירוע בביתו של בנימין, בו נכחו הנאשם, נוח, בנימין, חגי וגולן. מ' סיפר, כי הם צעקו על הילדים ואמרו להם דברי כפירה, וחגי, הרכיב את אחותו על הכתפיים וסובב אותה. בשלב זה, אמר לו החוקר, כי ידברו על המקרה בפעם אחרת (במוצג ת/9א, בע' 6 ש' 30-34 לתמלול הקלטת הרביעית). בחקירה הבאה, ביקש ממ' לספר על אותו אירוע: **"סיפרת לי פעם שעברה על זה שהיה פעם אחת שחגי, נוח ובנימין צעקו דברי כפירה, ומישהו תפס את אחות שלך בכתפיים"** (במוצג ת/10א, בע' 10 ש' 32-34 לתמלול הקלטת הראשונה). ברם, כאשר סיפר מ' על האירוע, הוא כלל לא הזכיר את הנאשם. משכך, אמר לו החוקר **"פעם שעברה אמרת לי שגם זלמן היה שמה ... עכשיו לא סיפרת לי בכלל על זה ... בוא תספר לי כל מה שהיה עם זלמן"**. מ' השיב: **"זלמן היה בפעם אחרת. אותו פעם הוא לא היה"**. לאחר מכן, הוסיף: **"כי זלמן לא היה כל כך הרבה פעמים, אבל הוא היה איתי ... איתי זלמן לא היה כל כך הרבה פעמים, אבל הוא היה איתי"** (בע' 10 ש' 10-19).

148. סבורני, כי חזרתו של מ' מהדברים שמסר בחקירה קודמת, מחזקת את הרושם העולה, בדבר מהימנות עדותו. בהמשך ישיר, היא גם מלמדת, כי מ' לא ביקש להעליל על הנאשם עלילות שווא. גם כאשר התבלבל (דבר טבעי כשלעצמו לנוכח המספר הרב של האירועים בהם נכח, ריבוי הפוגעים והזמן שחלף עד לחקירתו), הוא לא הסתיר זאת ולא חשש להודות בכך. בעדותו, לא ניכרה כל מגמה להפריז במעשיו של הנאשם ולהפילול, וכאשר נשאל כמה פעמים קרה לו **"משהו לא צנוע"** עם הנאשם, השיב: **"בערך שלוש פעמים, שתי פעמים. איתי לא הרבה"**. והשוו לתשובתו כאשר נשאל את אותה השאלה ביחס לבנימין, אז השיב **"הרבה פעמים"** (במוצג ת/10א, בע' 7 ש' 27-30 לתמלול הקלטת השנייה). גם לגבי האירוע עצמו, לא הפריז מ' ותיאר את האירוע כאירוע קצר: **"לא היינו אצלו הרבה זמן, היינו אצלו עשר דקות"** (במוצג ת/10א, בע' 9 ש' 21-22 לתמלול הקלטת השנייה). חשוב גם לראות, כי מ' הבחין בין הנוכחים בתוך האירוע - מי היה אקטיבי (הנאשם) ומי פאסיבי (בנימין, שהיה במטבח) - הבחנה אשר מחזקת גם היא את אמינות הדברים שמסר.

149. כאן המקום לציין, כי ב"כ הנאשם טענה, שהאירוע נשוא כתב האישום (הקרנת הסרט) והאירוע בו אמר הנאשם דברי הכפירה כשהוא ללא בגדים - הם למעשה אותו אירוע ומכאן יוצא, כי מ' כלל לא היה עקבי בדבריו, נוכח ההבדלים המהותיים בין שני האירועים. ברם, כלל לא ברור לי הבסיס לטענתה זו, משעולה בבירור, כי מדובר בשני אירועים שונים לחלוטין עליהם סיפר מ'. כך, ניתן לראות, כי בטרם סיפר מ' על אירוע הקרנת הסרט, החוקר כלל לא ביקש ממנו להמשיך לספר על האירוע עם דברי הכפירה אלא ביקש ממנו לספר **"על הפעם האחרונה שקרה לך משהו לא צנוע עם זלמן"** (במוצג ת/10א, בע' 7 ש' 32-33 לתמלול הקלטת השנייה). אז השיב מ': **"פעם אחרונה זה היה עם גולן ובנימין, סיפרתי פעם שעברה"**. משכך, ביקש החוקר ממ' לספר לו **"על הפעם הראשונה שקרה לך משהו לא צנוע עם זלמן ותספר לי כל מה שקרה"**. אז החל לספר מ' על האירוע נשוא כתב האישום, של הקרנת הסרט (ההדגשות שלי - א' כ') (בע' 8 ש' 1 ואילך). עולה, כי הצדק עם החוקר, כי הוא כלל לא מיקד את מ' על האירוע עם דברי הכפירה: **"מעולם לא ביקשתי ממנו לחזור לאותו אירוע ... האירוע הקודם אין לי שום הנחה שזה האירוע האחרון"** (בע' 180 ש' 8 ובע' 185 ש' 26 עד ע' 186 ש' 6).

150. אומר, כי ער אני לסתירה, לכאורה, בדבריו של מ' בהתייחסו לסרט בו צפה, אז אמר בתחילה, "והכי **התעניינתי בסרט**" (במוצג ת/10א, בע' 10 ש' 1 לתמלול הקלטת השנייה ובדקה 34-35 לקלטת עצמה) אך בהמשך אמר, "**לא התעניינתי בזה בכלל ... לא היה מעניין אותי הסרט. אז שהוא חילק את הסוכריות אז עשיתי את עצמי מסתכל בסרט**", זאת משום ש"פחדתי, לא יודע אם הוא היה עושה לי משהו אבל ... או שלא היה נותן לי סוכריות. עשיתי את עצמי שאני כמו כולם אז הסתכלתי" (בע' 12 ש' 24-26 ובע' 13 ש' 14-23). בנוסף, לא נעלם ממני, שמ' אמר, כי בסוף הסרט הוא לבש את בגדיו וכי "**היו שם עוד בגדים על הרצפה**", ובהמשך, אמר, כי כשהורידו את הבגדים, הם הניחו אותם "**על השולחן הקטן שהיה שמה**" (במוצג ת/10א, בע' 10 ש' 27 ובע' 12 ש' 16 לתמלול הקלטת השנייה). ואולם, וכפי שדנתי בהרחבה בעניינה של ד', החשוב הוא האם המקשה כולה אמינה והאם נפגע הגרעין המהותי המבסס את מסכת האירוע נשוא כתב האישום. נחה דעתי, כי לא כך במקרה של מ' וכי מדובר בסתירות קלות ביותר, אשר ודאי שאינן יורדות לשורשו של עניין. הן אינן נוגעות באמינותה של העדות לגבי מהות האירוע של הקרנת הסרט. בהמשך לכך, לא מצאתי ממש בטענת ב"כ הנאשם, כי דבריו של מ', שלא התעניין בסרט, סותרים את הפירוט המדויק שלו, מה לבשו האנשים בסרט ומה התרחש בו. ברור, כי גם אם לא התעניין בסרט ואף ניסה שלא להסתכל עליו, הוא לא יכול היה שלא לדעת מה התרחש בו ולו בקווים כלליים.

151. לבסוף, אציין, כי תגובתו האוטנטית של מ' למראה התמונות שהוצגו בפניו, ובכלל זה תמונתו של הנאשם (בתמונה השנייה שהוצגה בפניו), תומכת גם היא במהימנות הדברים. החוקר ציין, כי במהלך הצגת התמונות התנשם מ' בכבדות ובשלב כלשהו אמר בלחש "**איכס**". בסיום המסדר אמר מ' שהוא מפחד ללכת לבית המשפט והעדיף שמישהו ילך במקומו (במוצג ת/12).

152. אשר לנושא הזיהום. מדבריו של מ' עולה, כי הוא נחשף לאווירת ההיסטריה והפאניקה ששררה בשכונה, במינון גבוה ביותר. הוא שב ותיאר תחושות של סכנה ופחד להסתובב בשכונה לבד, והרבה לדבר על הנושא. כך, למשל, אמר, כי "**כל האנשים משתגעים עכשיו רק בגלל זה**" ואף "**יש אנשים שעוברים דירות רק בגלל זה**" (במוצג ת/9א, בע' 16 ש' 3-4 לתמלול הקלטת הרביעית). ילדי השכונה, ובכלל זה אחיותיו, אינם יוצאים מהבית, שכן "**זה סכנה**" (במוצג ת/10א, בע' 2 ש' 2) והוא עצמו מפחד מאוד להסתובב ברחוב, שכן אמו אמרה לו "**להיזהר מאוד**" וכי אף חטפו ילדה בת שנים עשרה ו"**אני גם בן שנים עשרה, אז אמרה לי שאני עוד יותר אזהר**" (במוצג ת/11א, בע' 12 ש' 22-24 לתמלול הקלטת השלישית). כן שמע, כי "**סקיפי אומר שהוא צריך בנות, הוא אומר למוטי, הוא צריך בנות. מצלם את זה ואחרי זה מוכר את זה בכסף**" (במוצג ת/10א, בע' 2 ש' 26-27 לתמלול הקלטת הראשונה).

153. במהלך תיאוריו את האווירה בשכונה, ציין מ' גם שמות של פוגעים רבים, עליהם שמע מילדים בשכונה, מאחיותיו ומאימא שלו, אשר גם הזהירה אותו מפוגעים ספציפיים: "**צריך להיזהר מכולם אני כבר לא יודע מה לעשות. כל יום שם חדש**" (במוצג ת/10א, בע' 7 ש' 14-15 לתמלול הקלטת הרביעית). כן שמע שיחות של אימהות בשכונה, מי פגע וממי יש להיזהר: "**שמעתי הרבה אימהות מדברות ... כולם מדברים על זה. כל השכונה רועשת. הוא אומר תיזהר ממנו, אתה צריך להחרים אותו ... לא מסתירים את זה אפילו. מי שגר יודע את הכל**" (ההדגשה שלי - א' כ') (במוצג ת/10א, בע' 12 ש' 12-17 לתמלול הקלטת הרביעית). מ' גם ידע לספר על אספות שהתקיימו בשכונה, בהן דובר על הרחקת אנשים ממנה, מהטעם ש"**יש כאלה שהתחפשו לחרדים והם הגיעו לגור פה**". בפרט, סיפר, כי "**כל יום שלישי יש אצלנו אסיפה של אימהות**" וכשנשאל על מה מדברים באותה אספה אצלם בבית, השיב: "**לדבר על המצב**" (בע' 13 ש' 1).

154. מ' הוסיף, כי הוא גם שמע את אחת מאחותיו מספרת לאחות הגדולה על הפגיעות עצמן: **"שמעתי את הסיפורים שהיא סיפרה"** (על בן ציון, מוטי וחגי) ואחותו גם מנתה בפני האחות הגדולה רשימה של פוגעים שפגעו בה: **"לא אמרה לה מה הם עשו, אמרה לה רשימה של פוגעים"** (במוצג ת/10א בע' 9 ש' 4-7 וש' 11-17 לתמלול הקלטת הרביעית). אמו של מ' אמרה בעצמה, כי בתשעה באב, לאחר ששתי בנותיה כבר סיפרו על הפגיעות, **"מ' מתחיל לספר שהוא יודע מה שהילדות סיפרו, הוא מתחיל לספר"** (ההדגשה שלי - א' כ') (בע' 692 ש' 20-21).

155. ספציפית, לגבי הנאשם, אמר מ', כי **"הבן של זלמן כל הזמן גם עובר, מצלם"** ומפחיד ילדים וכי הבן **"היה בהכל, הוא צילם גם, אצל סקיפי הוא צילם"** (במוצג ת/10א, בע' 2 ש' 19-20 לתמלול הקלטת הראשונה ובע' 1 ש' 31-32 לתמלול הקלטת הרביעית). בהתייחסו לאחד מהמבוגרים שנכח באירוע מסוים, אמר: **"הוא עצמו פגוע. נפגע מזלמן ועכשיו הוא פוגע באחרים"**. כן אמר, כי אחותו הגדולה אמרה לו, שאותו מבוגר נפגע מהנאשם, בצינו, כי **"זלמן כבר עובד המון שנים זלמן"** (במוצג ת/11א, בע' 2 ש' 7-17 לקלטת השלישית). נוסף על כך, תיאר מ' את הנאשם כמי שהולך עם כובע וחליפה, משום ש**"הוא לא רצה שיחשדו בו, הוא היה הגנן של הבית כנסת"**. הוא מסר, כי הנאשם, אשר מתגורר לידו, גידל עץ ערבות עד לגובה של הבית שלו, כדי להסתיר את הבית **"שלא יראו שילדים עולים אליו"**, בהוסיפו, כי **"עכשיו קצצו את זה"**. כן סיפר, כי הנאשם נהג להירדם בבית הכנסת (במוצג ת/10א, בע' 1 ש' 26 ובע' 4 ש' 16-25 וש' 29 לתמלול הקלטת הרביעית). מ' הוסיף, כי הנאשם היה **"שומר על השכונה"** ו**"מעיף"** אנשים מוזרים שהגיעו לשכונה או תיירים שהגיעו אליה בשבת עם מצלמות. הוא שמע את אמו אומרת לתיירת שהגיעה לשכונה, כי הנאשם כבר בכלא **"והוא בכלל לא בן אדם, הוא היה סתם בן אדם מושחת"** (במוצג ת/10א, בע' 3 ש' 1-4 לתמלול הקלטת הרביעית).

156. ואולם, לאחר ששקלתי את הדברים בקפידה ובזהירות המתבקשת, אני מוצא לשלול את האפשרות, שהמידע הישיר והעקיף אליו נחשף מ', השפיע על זיכרונו ויצר במוחו זיכרונות שווא, בכל הנוגע לאירוע נשוא כתב האישום. גם לא התרשמתי, כי הוא הוביל את מ' לספק גרסה על מנת לרצות את הסובבים אותו. שכן, ניכר היה לאורך כל עדותו של מ', כי הוא הקפיד להפריד בין מה שאירע לילדים אחרים לבין מה שקרה לו עצמו. כך, לדוגמה, לשאלה האם קרה לו משהו לא צנוע עם בן ציון, השיב: **"לי לא היה. אבל פגע באחיות שלי"**. גם לשאלה, האם קרה לו משהו לא צנוע עם בנו של הנאשם, השיב בשלילה: **"לא, אבל הוא כל הזמן מסתובב לידנו, גם אותי הוא מפחיד, אני שומע שהוא עושה נזק לשכנים"** (במוצג ת/10א, בע' 6 ש' 8-12 לתמלול הקלטת הרביעית). בהמשך, כאשר ציין מ' רשימה של פוגעים שפגעו באחים שלו, מצא לומר: **"בי הם לא פגעו אבל אני כל הזמן שומע. איך שהוא הזיק לאח שלי, והוא הזיק לאחות שלי"** (בע' 7 ש' 8-9). מיד לאחר מכן, סיפר בספונטניות: **"עכשיו עוד בן אדם שהוא התגלה, שהיה בכל המקומות, לי איתי הוא לא היה ... בעל המכולת ... שמעתי שהוא פגע גם באחיות שלי. אומרים תיזהר ממנו"** (בש' 11-14).

157. עולה, כי אף שמ' נחשף לאמירות רבות בנוגע לזהות הפוגעים, אשר חלקם אף פגעו בבני משפחתו שלו - הוא לא צירף את עצמו לרשימת הנפגעים של אותם פוגעים, מקום בו לא היה כך. באופן חוזר ונשנה, הוא הקפיד לציין, כי אותם פוגעים לא פגעו בו. המשמעות היא, כי לא היה בשמות הרבים של פוגעים אליהם נחשף מ', להוביל אותו להעליל עליהם עלילות שווא. למעשה, וכפי שעולה מעדותו, השפעתם היחידה היתה בהחמרת תחושת הפחד והפאניקה בה היה נתון, וביצירת חשש מתמיד, כי יום אחד יפגעו גם בו. בהמשך לכך, לענייננו, יש באמור גם כדי לאיין את החשש הספציפי, שהאווירה הכללית והדברים ששמע, השפיעו על מ' לרקום עלילת שווא נגד הנאשם. ואכן, למרות הדברים השליליים

ששמע על הנאשם, ביניהם, כי הנאשם "כבר עובד המון שנים" ואף פגע במבוגרים, לא הפריז מ' במספר הפעמים בהם נפגע על ידי הנאשם, אלא שב ואמר, כי היה מדובר ב"בערך שלוש פעמים, שתי פעמים. איתי לא הרבה". במקום אחר, לאחר שסיפר על אירוע עם הנאשם, אמר מ', כי "אחרי זה הרבה פעמים הוא לא הגיע ... "איתי הוא לא היה הרבה פעמים" (במוצג ת/10א, בע' 7 ש' 27-30 ובע' 16 ש' 8-16 לתמלול הקלטת השנייה). והשוו לעומת פוגעים אחרים, אשר לדבריו, פגעו בו פעמים רבות. מ', גם הבהיר, כי בנו של הנאשם לא פגע בו. מכאן, שאין כל אינדיקציה לכך, שהזיהום אליו נחשף מ', גרם לו להעצים את מעורבותו של הנאשם בפרשה.

158. בהמשך לכך, למרות ששמע את אחיותיו מספרות על תוכן הפגיעות ואף נחשף לשמועות על אירועים חמורים ביותר - חטיפת ילדה בת 12 וצילום ילדים בשביל כסף - לא הפריז מ' בדבריו כאשר תיאר את האירוע עם הנאשם. הוא לא ייחס לנאשם ביצוע של מעשים פולשניים, כי הנאשם נגע בו או כי הורה למ' לגעת בו. כך גם לא אמר, כי הנאשם הורה לילדים לעשות כמו בסרט (כפי שסיפרו אחיותיו) וגם לא, כי הנאשם צילם אותם (כפי שסיפרו ילדים בשכונה). הוא אך תיאר, את הקרנתו של סרט לא צנוע, כשהילדים צופים בו יחד עם הנאשם, כשכולם עירומים. הא ותו לא. כך גם חזר על כך, שהאירוע היה קצר. חשוב לשים לב, כי כשסיפר על פוגעים אחרים, תיאר מ' מעשים חמורים יותר. יש באמור כדי להוריד גם כן במידה משמעותית את הסיכון, שהזיהום אליו נחשף מ' - הן הזיהום הסביבתי והן הזיהום הספציפי לגבי הנאשם - הובילו אותו להפריז בתיאוריו את המעשים שביצע הנאשם.

159. למעשה, יוצא, כי עת עסקין בנאשם, נשללת האפשרות, שהשמועות, האמירות והאווירה הקשה אליהן נחשף, השפיעו על גרסתו של מ' - לא במספר הפעמים בהן פגע בו הנאשם ולא בעצם המעשים שביצע הנאשם. בשני הנדבכים הללו, אף שנחשף לסטריאוטיפ שלילי על הנאשם, הוא ייחס לו מעשים קלים בהרבה לעומתם של פוגעים אחרים ועמד על כך, שפגע בו מעט פעמים. בהתחשב בכל אלה, הרי שההסתברות, כי הזיהום פעל את פעולתו והשפיע על מ' - הינה נמוכה למדי. להתרשמותי זו מצטרפים גם סימני האמת הרבים שאפיינו את עדותו של מ', עליהם עמדתי בהרחבה לעיל. אלה, מסירים גם הם את החשש, שמ' העתיק דברים ששמע מפי ילדים אחרים או כי בדה דברים מליבו על סמך השמועות אליהן נחשף. כאמור, הסבירות, שילד בגילו של מ' היה מצליח לחזור על דבריו בעקביות ובדיוק בהם חזר עליהם, הינה אפסית. כך גם ספק, האם אפשר, ששלל הפרטים הייחודיים שסיפק מ' ואמירותיו האוטנטיות, ייאמרו ע"י מי שלא חווה את הדברים באופן אישי.

160. לכל אלה מצטרפת התרשמותו של החוקר מתי, אשר מצא את מ' מהימן חרף הזיהום אליו נחשף. זאת, לנוכח מספר הקריטריונים הרב שהתקיימו בעניינו: "על אף ההשפעה אני חושב שדבריו היו מהימנים" (בע' 125 ש' 21). עיון בחקירה מלמד, כי לכל אורכה, בירר החוקר מתי ביסודיות ובקפדנות, לאיזה מידע נחשף מ' ומתי זה היה. הוא הקדיש חלק לא מבוטל מהחקירה לנושא הזיהום ותחקר את מ' עד תום, איזה מידע ידוע לו מידעה אישית ואיזה מידע שמע מאחרים. שוכנעתי מדבריו, כי גם בשלב השני, של הערכת מהימנותו של מ', הוא שקל באופן מקצועי וזהיר את נושא הזיהום וזה עמד לנגד עיניו כל העת: "אני יוצא מנקודת הנחה שההורים חקרו אותם בשאלות סוגסטיביות על הנושא. אני יוצא מנקודת הנחה שהוא סיפר לאחותו לפני שהוא בא לחקירה ... ועל פי כן לאור כמות הקריטריונים המטרופת שיש במקרה הזה ... אני יוצא מנקודת הנחה שמה שאת אומרת שהמקרה הגרוע הוא שקרה, אפילו יותר ממה שאת אומרת" (בע' 102 ש' 25 עד ע' 103 ש' 4). ב"כ הנאשם הלינה על כך, שהחוקר לא ציין את גורמי הזיהום בהערכת המהימנות שכתב, אך, כאמור, אין בליבי ספק, כי הוא לקח אותם בחשבון ומקובל על"י הסברו לעניין זה: "עצם כתיבת מהימנות היא ההתייחסות לזיהום, גם אם לא כותבים את המילה זיהום או

השפעה בתוך המהימנות, כשאני כותב מהימנות אני כותב שעל אף הזיהום שפה ציינתי בסיכום בתוך דברים שהילד מספר לי או דברים נוספים, אני מעריך שדבריו של הילד מהימנים (בע' 210 ש' 31 עד ע' 211 ש' 4).

161. ואחרון בעניין זה והוא, חקירותיו של מ' ע"י הוריו ואחותו הגדולה, בטרם חקירתו ע"י חוקר הילדים. אין מחלוקת, כי הם שאלו את מ' האם היה אצל בן ציון ובנימין (ר' דברי האם בע' 711 ש' 24). ואולם, התרשמתי, כי ההורים והאחות הגדולה לא שתלו במוחו של מ' רעיונות לפגיעות אפשריות ולא הכניסו בדבריהן תכנים של הפגיעה עצמה. בפרט, לא מצאתי לקבל את טענת ב"כ הנאשם, כי שיחתו עם האחות הגדולה היתה הכנה ותדרוך לקראת חקירתו ע"י חוקר הילדים ונחה דעתי, כי היתה זו אך שיחה בה סיפר לה על מספר פגיעות שחווה. על כך אני למד מדבריו של מ' עצמו. לאחר שמסר לחוקר, כי אחותו הקטנה מסרה לאחות הגדולה רשימה של פוגעים **"כי היא רצתה לדעת לפני שהיא הולכת לחוקרת שיהיה לה מסודר"**, נשאל, האם גם הוא עצמו סיפר למישהו את שקרה, כדי **"שיהיה מסודר לפני שאתה מדבר איתי?"**. מ' השיב: **"אני סיפרתי שלושה סיפורים ולא יותר. השאר כבר אני לא סיפרתי"**. לשאלת החוקר, האם האחות שאלה אותו שאלות כשסיפר לה את הדברים, השיב מ', **"לא. אני רק סיפרתי לה. שום שאלות לא שאלה. אני רק סיפרתי מה שקרה איתי"** (במוצג ת/10א, בע' 9 ש' 15-28 ובע' 10 ש' 12-14 לתמלול הקלטת הרביעית).

162. אני מוצא, כי דבריו אלה של מ' משתלבים עם דבריה האוטנטיים של אמו, כי מ' בא אליה מיוזמתו ו**"מעצמו סיפר את הכל"** בהוסיפה, כי היא לא יודעת אם אכן סיפר את כל שארע, שכן **"הוא ראה כמה שזה כל כך מעציב אותנו, אבל אני מאמינה שלחוקר הילדים הוא סיפר יותר"** (בע' 695 ש' 5-7). העובדה, שלכל אורך חקירותיו, לא הסתיר מ' מהחוקר את מקורות הידע שלו ואף סיפר עליהם מיוזמתו שלו, מחזקת גם היא את הרושם, כי אם היה נחשף מ' למידע של ממש על תוכן הפגיעות מהוריו או מאחותו הגדולה, הוא היה מספר זאת. בשולי הדברים אציין, כי לא מצאתי ולו שמץ של בסיס לטענה שהעלתה ב"כ הנאשם, כי הופעל על מ' לחץ באלימות, כדי שסיפר מה קרה. קטע חקירתו של מ' אליו הפנתה, מלמד, כי מ' לא אמר שחטף מכות מהוריו, אלא רק כי **"חטף מהם"** לאחר שהתנהג לא כשורה והם תפסו אותו גונב (זאת בהשפעת הפוגעים שאמרו לו שלא צריך לשמוע בקולם של ההורים) (במוצג ת/9א, בע' 7 ש' 24-25 לתמלול הקלטת הראשונה).

163. על כן, אני דוחה את טענותיה של ב"כ הנאשם לגבי השפעת הזיהום הסביבתי והספציפי על עדותו של מ'. נחה דעתי, כי עדותו על האירוע נשוא כתב האישום, היתה עדות עצמאית אשר אינה נגועה בזיהום.

164. אשר לדרישת הסיוע, אני מוצא, כי זו מתקיימת בדברי האם, על השינוי שחל בהתנהגותו של מ' לאחר חשיפת הפגיעה. היא מסרה, כי מ' נהג להרטיב במיטה כל לילה, עד גיל 12, ואחרי שהוא סיפר על הפגיעות, **"אחרי ממש תקופה קצרה הוא פשוט נגמל, כלום, כאילו לא היה, ועד אז זה פשוט היה נורא ואיום כל לילה"** (בע' 694 ש' 8-10). בנוסף, לדבריה, עד שסיפר על שהתרחש, היה מ' עצור ו**"ברגע שהוא השתחרר וסיפר וקיבל עידוד והנחייה איך ומה לעשות עכשיו הוא נהיה ילד אחר, הוא פשוט הוציא מהלב את מה שישב שם"** (בע' 693 ש' 10-15). התרשמתי לטובה מדבריה וניכרה אותנטיות רבה בעדותה. כך, לדוגמא, מסרה, כי אצל הבנות דווקא התגבר הלחץ לאחר שהן סיפרו **"(הלחץ נהיה איום ונורא" ... "הילדות רועדות" מהאיומים שיקרה להן משהו אם יספרו)** ואילו אצל מ' היה זה הפוך ואחרי שהוא סיפר **"הוא לא הרגיש פחדים"** (בע' 718 ש' 17-22). כן ישנם דבריה, כי כשסיפר

מ' את שארע, "הוא דיבר ובכה ודיבר ובכה" (בע' 693 ש' 28). בנוסף, ישנו סיוע בגרסתם של שלושת הקטינים האחרים.

165. לסיכום אישום זה, אני קובע, כי גרסתו של מ' מהימנה עליו וכי נמצאו לה ראיות סיוע שיש בהן להוכיח, שהנאשם אכן ביצע את המעשה המיוחס לו.

גרסתו של הנאשם

166. כאמור, להגנתו, העלה הנאשם את הטענה, כי הוא נפל קורבן ל"ציד מכשפות", על רקע היסטוריה שכונתית לאחר תחילת חקירת הפרשה. הוא טען, כי תושבי השכונה האשימו את כל מי שהיה חריג בנוף השכונה ואותו באופן אישי, בשל היותו גרוש, המתגורר בגפו. בעניין זה, הפנה לרשימת החשודים שהכינה אימה של ש', אשר המאפיין את המופיעים בה, הוא היותם אנשים חריגים בשכונה. בפרט, הפנה לסיפור ההתנכלות לגיורת בת 70 שהתגוררה בשכונה, לגביה נטען, כי היא מנסה להעביר ילדים לנצרות. ואולם, גרסה זו אינה עולה בקנה אחד עם דבריו של הנאשם עצמו, מהם עולה, כי הוא כלל לא היה נטע זר בשכונה. כך, העיד, כי מאז הגיע לשכונה לפני כ-19 שנה, הוא זכה לחיבוק חם מוותיקי השכונה והפך לדמות דומיננטית: **"כל פעם שעלתה איזה סוגיה על הפרק בדרך כלל, בגללה קרבה שלי לוותיקי השכונה אז אני הייתי בעצם הכתובת שביקשו שאני אטפל בזה"** (בע' 1,027 ש' 17-23). כן טען, כי כשהחלה התופעה של סיורי הסליחות בשכונה, ביקשו ממנו רבני השכונה, שירכז את כל הפעילות עם התיירים (בש' 29 ובע' 1,028 ש' 1). גם מבחינת לבושו, אישר הנאשם, כי הוא נהג להסתובב בלבוש המקובל בשכונה - חליפה, חולצה לבנה וכיפה שחורה - ואף הגדיל וטען, כי הוא בעל הסמכה לרב ועולה לתורה בבית הכנסת (בע' 1,065 ש' 5-13 ובע' 1,072 ש' 17-21). לכל אלה גם מצטרפות אמירותיו של הנאשם, על ההצלחה הרבה לה זכה בעיסוקו כיועץ זוגי.

167. ברור, כי כל אלה אינם מתיישבים עם טענתו של הנאשם, כי הפך לשעיר לעזאזל בשל היותו גרוש וזאת במיוחד משום שלדבריו, הוא החל את הליך גירושיו כחצי שנה לאחר שהגיע לשכונה ובמהרה התגורר שם לבדו (במוצג ת/36 בש' 15). יתר על כן, בהתייחסו למשפחתו של מ', אשר מתגוררת בשכנות אליו, טען הנאשם, כי עמדו לגרש את המשפחה מהשכונה והוא ארגן את כל השכנים בבניין לחתום על בקשה לאפשר להם להישאר: **"אני חושב שחלק מהטינה של המשפחה כלפי היתה ברגע שראו שיש לי את הכוח לגייס את כל השכונה לעזור להם, דבר שהם בעצמם לא יכלו לעשות"** (ההדגשה שלי - א' כ') (בע' 1,031 ש' 18-20). כן הוסיף, כי משפחתו של מ' נהגה לתפוס לו את המקום בבית הכנסת עד שהגבאים **"שמו לב לזה ועצרו את זה"** (בש' 30-31).

168. מן האמור עולה גם, כי להשקפתו של הנאשם עצמו, גירושיו לא השפיעו כלל וכלל על ההתייחסות אליו בשכונה - לא בקרב הרבנים מנהיגי הקהילה ולא בקרב התושבים עצמם. מעבר לכך, טענתו, כי במקום להוקיר לו תודה על הסיוע שלו, פיתחה משפחתו של מ' טינה כלפיו, אינה מתיישבת עם ההיגיון הבריאי. יש גם לשים לב, כי טענתו בדבר המתח המתמיד בינו לבין משפחתו של מ', אינה מתיישבת עם דבריו, כי קיבל משלוח מנות מהמשפחה **"בדרך כלל אחרי פורים"**, נתן להם משלוח בעצמו ואף השתתף בשיעור תורה בביתם (בע' 1,036 ש' 1 וש' 17 ובע' 1,074 ש' 12). למעשה, דבריו אלה משתלבים היטב עם עדותה של אמו של מ', שהיתה משכנעת, כנה ואמינה, כי השכנות עם הנאשם היתה **"לא משהו מיוחד. לא לכאן ולא לכאן"** (בע' 686 ש' 11). האם אף הוסיפה, כי הסיורים שהעביר הנאשם בשכונה לתיירים לא היו לרוחה וכי עץ התאנה שטיפח **"מאוד מאוד הפריע לנו ... הוא מוריד תאנים כל**

הזמן ודורכים, ונהיה לכלוך נוראי וגם באמת הסתיר לנו את החלון והסתיר לשכנים את הנוף. זה עץ שפשוט סבלנו ממנו (בע' 745 ש' 6-3). עדיין, היא לא התעמתה עם הנאשם על כך והם לא היו מסוכסכים (בע' 687 ש' 25 ובע' 745 ש' 13).

169. גם טענתו של הנאשם, כי נוצרה כלפיו איבה בשל עיסוקו בארגון סיורי סליחות בשכונה לקבוצות של תיירים חילונים, התבררה כטענה שאין לה בסיס של ממש. הנאשם טען, כי עיסוקו זה הוביל ל"הרעלה כללית" נגדו ולדיבור עליו בשכונה כעל "סוג של מפלצת בגלל העיסוקים שלי עם התיירים": "כנראה שכל ילד שהגיע לשם שמע עלי דברים רעים" (בע' 1,050 ש' 24-25 ובע' 1,084 ש' 13-18). ברם, לא ברור, כיצד טענה זו מתיישבת עם טענתו האחרת, כי רבני השכונה הם אלה ש"ביקשו שאני ארכז את כל הפעילות עם התיירים" (בע' 1,027 ש' 29 ובע' 1,028 ש' 1). האפשרות, שתושבי השכונה יידמו למפלצת שליח של רבני השכונה, נראית לי קלושה עד אפסית. נראה, כי לא בכדי, לא רצה הנאשם לחשוף את שמות רבני השכונה שלטענתו תמכו בו והנימוק, כי עשה זאת על מנת שלא יפגעו בהם, אינו משכנע (בע' 1,086 ש' 22-23). בנוסף, הנאשם אמר, כי ניסיונו להקים מסגרת למפגשים של נוער חרדי עם ציבור חילוני הקים "רעש גדול" (בע' 1,077 ש' 1), אך בצד זה אמר באותו עניין, כי "היה איזשהו נתק ביני לבין הצד שכנגד, לא בין כל השכונה אלא היו שלושה או ארבעה אנשים בשכונה שמאוד התנגדו לזה שיהיו פעילויות של קירוב בין קצוות בעם" (ההדגשה שלי - א' כ'). (בע' 1,076 ש' 31 עד ע' 1,077 ש' 2). כלומר, גם כאן סתר עצמו: מחד, אמר, כי שלושה או ארבעה אנשים התנגדו לפעילותו, ומאידך, אמר, שהדבר יצר נגדו "הרעלה כללית".

170. יתר על כן, לדברי הנאשם עצמו, הוא חדל מעיסוקיו עם התיירים כבר לפני 12 שנה, זאת לנוכח תגובותיהם של תושבי השכונה (העיסוק החל לפני 19 שנה) (בע' 1,085 ש' 4). גם ניסיונו להקים מסגרת למפגשים של נוער חרדי עם ציבור חילוני "ירד מהפרק" בשל ההתנגדות לכך (בע' 1,077 ש' 4). מאז, עבר הנאשם לעסוק באימון אישי והוא מיעט את נוכחותו בשכונה "בגלל שהתעסקתי בתחום אחר במקום אחר" (בע' 1,077 ש' 5-6). יש בחלופה הזמן של 12 שנה מאז שהפסיק הנאשם לעסוק בסיורי הסליחות כדי למוסס את טענתו, כי תושבי השכונה התנכלו לו בשל עיסוקו זה. לא סביר, שבשל עיסוק ממנו חדל לפני 12 שנים - לאחר שנענה לבקשת התושבים בעניין זה - הם יעלילו עליו ביצוע של מעשים חמורים ביותר של פגיעה מינית בקטינים. דברי הנאשם, כי מאז חדל מעיסוקו בתיירות הוא שמר על פרופיל נמוך ונוכחותו בשכונה היתה מעטה, גם הם מחלישים עד מאוד את האפשרות, שהתושבים "סימנו" אותו. מדוע שדווקא יטפלו התושבים לאדם שמזה 12 שנה בקושי נמצא בשכונה? אומר, כי בהמשך חקירתו הנגדית שינה הנאשם את גרסתו וטען, כי הוא המשיך לעסוק בתיירות "לעיתים רחוקות" וכי היו שני מקרים בהם קבעו אתו מורי דרך, על מנת ללמוד על השכונה (בע' 1,100 ש' 1-2 ובש' 31). ברם, גם טענה זו נותרה בגדר טענה בעלמא והוא לא תמך אותה בשום אופן (כך, למשל, יכול היה להעיד את אותם מורי דרך). היא עומדת בניגוד מוחלט לדברים שמסר קודם לכן, כי חדל מעיסוקיו בתחום התיירות, ובמיוחד לדברים שמסר במשטרה, כי "אני כמעט ולא נמצא בשכונה למעט לבוא לישון ולפעמים בשבתות" (במוצג ת/36 ש' 24).

171. טענה נוספת שנשמעה מפיו של הנאשם, היתה, כי גרושתו רודפת אותו והיא הסיתה את תושבי השכונה נגדו, זאת באמצעות "זרועה הארוכה" וחברתה מזה שנים - אימה של ש'. הוא טען, כי גרושתו סובלת מהפרעות פסיכיאטריות קשות, אך לא הציג ולו בדל של ראיה לתמוך בכך. מה גם שטענה זו אינה יכולה לדור בכפיפה אחת עם דבריו, כי גרושתו קיבלה את המשמורת על שלושת ילדיהם. ההסבר שסיפק למצב דברים זה, לפיו מרבית פקידות הסעד סובלות

בעצמן מהפרעות נפשיות וכי גרושתו ייעצה לפקידת הסעד בגירושה (בע' 1,067 ש' 16-18 ובע' 1,068 ש' 29-30) - היה לא פחות מהזוי.

ככלל, עדותו של הנאשם לא היתה עקבית והותירה רושם שלילי.

172. בהמשך לכך, אף שטען, כי בנו סיפר לו, שגרושתו ואימה של ש' היו בקשר לפחות פעם-פעמיים בשבוע וכי אימה של ש' ניסתה "**למצוא כל מיני דרכים להשמיץ אותי**", הוא לא הביא אותו להעיד בעניין זה. ובדומה, חרף לדבריו, כי "**עוד אנשים שצידדו בי כל הזמן**" אמרו לו, שאימה של ש' "**כל הזמן משמיצה אותך, כל הזמן תוקפת אותך**" (בע' 1,033 ש' 21 עד ע' 1,034 ש' 3) - הוא לא הביא וולו אחד מהם להעיד על כך. בהינתן שהיה בכוחה של עדות כאמור לאמת או להפריך את גרסתו של הנאשם, אני קובע, כי הימנעותו מלהביא וולו עד אחד בנידון - ובראש ובראשונה את בנו - מחלישה את גרסתו בדבר עלילה שנרקמה נגדו ופועלת לחובתו. ההסבר שסיפקה ב"כ הנאשם, כי הנאשם לא רצה שבנו יעבור "**עוד פעם משבר**" וכי "**הוא לא צריך לראות את העינוי הזה לנגד עיניו**" (בע' 1,114 ש' 9 ובע' 529 ש' 32) - אינו יכול להניח את הדעת. תמוה ביותר, מדוע יימנע אדם שעומד בפני אישומים כה חמורים, להעיד את בנו שלו - בנושא שעשוי לסייע לו באופן דרמטי. בהקשר זה גם חשוב לשים לב, כי לא מדובר בילד רך בשנים אלא בבחור בן 26 שנה (בע' 1,033 ש' 13).

173. המסקנה היא, כי הנאשם לא העיד את בנו משום שעדות כזו לא היתה מסייעת לו להוכיח טענת העלילה שנרקמה נגדו. ומתאימים הם לכאן דבריו של כבוד השופט נ' הנדל בע"פ 2098/08 **פרעוני נ' מדינת ישראל** (ניתן ביום 28.12.11): "**הימנעות מהצגת ראיה מקום שנדרש על פי ההיגיון הפנימי של המקרה להציגה מהווה ראיה נסיבתית מפלילה הפועלת לחובתו של נאשם ... לעיתים, הדרך שבה מנהל בעל דין את עניינו בבית המשפט עלולה להפלילו, באופן הדומה במובנים רבים לראיה נסיבתית. התנהגות כגון דא, בהעדר הסבר אמין וסביר-פועלת לחובתו של הנוקט בה" (שם, בפסקה 7ה). בנוסף, טענת הנאשם, כי חשש לחייהם של מי שיעידו לטובתו, נותרה בגדר טענה בעלמא, שאין לה כל תמך. בפרט, הספקולציה שהעלה, כי שותפו בפעילות עם התיירים נרצח, שכן "**בשביל אדם כזה להתאבד זה מופרך כי אני הכרתי אותו**" (בע' 1,079 ש' 8) והסברו ההזוי ואף המקומם, כי המשטרה העדיפה שלא להעמיד לדין את אימה של ש' באשמת מותו (בש' 10-11).**

174. יתר על כן, לא רק שהגרסה שסיפק הנאשם בעניין רדיפתו ע"י גרושתו וע"י אימה של ש' - לא נתמכה בכל ראיה שהיא, הרי שהיא נחלשת אף יותר בהינתן ששמו כפוגע עלה רק בשלב מאוחר יחסית ובאופן מינורי לעומת אחרים, וכך גם הוא הופיע באמצע רשימת הפוגעים שכתבה אימה של ש', במקום ה-12, ולא בתחילתה. אם אכן כטענתו של הנאשם, היה "**לאימא איזשהו שיגעון שאני נושא השיחה רוב היום מדברת עלי**", ברור, כי הדבר היה בא לידי ביטוי ברשימה שערכה (בע' 1,104 ש' 25-26 ובע' 1,105 ש' 8). סבורני, כי כל אלה ממוססים את טענת הרדיפה ע"י אימה של ש' ותומכים בגרסתה, שהיתה מהימנה ומאוזנת, כי אמנם עמדה בזמנו בקשר עם גרושתו של הנאשם, אך השתיים לא היו חברות קרובות אלא "**היא היתה חברה כמו כל אנשי השכונה**". לאחר עזיבתה של הגרושה את השכונה, היא לא שמרה עמה על קשר (בע' 964 ש' 24-26).

175. בהמשך לכך, טענת העלילה נעדרת כל בסיס עת עסקינן במשפחתם של י' וד'. הקטינה ד', כלל אינה תושבת השכונה ואילו לגבי משפחתו של י', הנאשם עצמו הסכים, כי מדובר במשפחה חדשה יחסית בשכונה, שהוא כלל לא

הכיר ורק ראה את אבי המשפחה "פה ושם" (בע' 1,035 ש' 3). הנאשם טען, כי אצל משפחתו של י' "הנושא של התיירות היה הרבה יותר כואב ממקום אחר" (בע' 1,099 ש' 13-14) אך מדוע שייפנו את כל כעסם בעניין זה דווקא על הנאשם, אשר גם לשיטתו שלו, המשיך לעסוק בתיירות רק "לעיתים רחוקות" והוא בקושי נמצא בשכונה?

היעלמותם המסתורית של המחשבים מביתו וממשרדו של הנאשם

176. לגרסתו הרעועה של הנאשם בעניין העלילה שנרקמה נגדו, אשר היתה רצופה בסתירות, מצטרפת היעלמותם הפתאומית של המחשבים מביתו (בשכונת נחלאות) וממשרדו (בבנין כלל), בסמוך למעצרו. כך, בחיפוש שנערך במשרדו ביום 19.9.11, נמצא, כי נעלם ממשרדו של הנאשם כונן המחשב, כאשר נשאר המסך, הרמקולים, העכבר והמקלדת (ר' במוצג ת/52). במשרד, לא היו סימני פריצה והנאשם עצמו לא ידע להסביר את היעלמות כונן המחשב לבדו (במוצג ת/35 ש' 69). כך גם, אף שטען, כי "יש לי רק מחשב אחד", שנמצא במשרד, מיד לאחר מכן, לשאלת החוקר "הבן שלך אומר שהיה לך עוד שני מחשבים", השיב הנאשם, כי לבנו לא היתה נגישות "למחשבים שלי" (במוצג ת/35 ש' 65 וש' 73-74). בחקירה נוספת, טען, כי אין לו מושג איזה מחשב היה לבנו אך מיד לאחר מכן אמר: "אני יודע שיש שם מחשב לפטופ" (במוצג ת/36 ש' 128-133). בהמשך לכך, העיד החוקר קדוש, כי ביום 7.9.11, מספר ימים לפני מעצרו של הנאשם (ביום 15.9.11), הגיש בנו של הנאשם תלונה (בשעה 1:00 בלילה), על כך, שגנבו לו מחשבים מהבית, "גם כן ללא סימני פריצה, ללא כלום, הוא אמר שנעלמו המחשבים ... לא דיבר שום דבר על המשרד עצמו" (בע' 481 ש' 19-14 ובע' 545 ש' 32). הבן גם אמר לחוקר, כי היה בבית רכוש יקר ערך שלא נלקח (בע' 524 ש' 21).

177. כאמור, גם בנושא חשוב זה, לא העיד בנו של הנאשם בבית המשפט וגם לכאן, הנימוק לפיו ילד אינו צריך "לעמוד במצב כזה" (בע' 529 ש' 29) אינו מספק, בהינתן שהיה בכוחה של עדות כאמור לסייע לנאשם במידה לא מבוטלת. זאת, לנוכח היעדרם של סימני פריצה (במשרד ובבית); התזמון המחשיד בו נעלמו המחשבים (בסמוך למעצרו); היעלמותם הבו-זמנית של המחשבים הן מהמשרד והן מהבית, חרף המרחק ביניהם (המשרד נמצא בבנין כלל ואילו הנאשם מתגורר בשכונת נחלאות); דבריו של הנאשם, כי רק לבנו ולו יש מפתח לבית ודבריו של הקטין מ' בחקירתו, כי "הבן של זלמן כל הזמן גם עובר, מצלם" ומפחיד ילדים וכי הבן "היה בהכל, הוא צילם גם, אצל סקיפי הוא צילם" (במוצג ת/10א, בע' 2 ש' 20-19 לתמלול הקלטת הראשונה ובע' 1 ש' 32-31 לתמלול הקלטת הרביעית).

178. אני מוצא, כי הימנעותו של הנאשם להעיד את בנו על מנת שיפריך את כל אלה, פועלת לחובתו ומחזקת את הרושם העולה, כי הוא האחראי להיעלמותם של המחשבים, על מנת להסתיר חומר מפליל שהיה בהם: "הלכה פסוקה היא, שהימנעות מהזמנה לעדות של עד הגנה, אשר לפי תכתיב השכל הישר עשוי היה לתרום לגילוי האמת, יוצרת הנחה, שדבריו היו פועלים לחיזוק הגירסה המפלילה, בה דוגלת התביעה" (דברי כבוד השופט מ' בן פורת בע"פ 437/82 סלומון נ' מדינת ישראל (ניתן ביום 6.4.83), בפסקה 4(ו)). וראו גם י' קדמי בספרו על הראיות - הדין בראי הפסיקה, חלק רביעי, התש"ע-2009, בע' 1,889: "ככל שהראיה יותר משמעותית, כן רשאי בית המשפט להסיק מאי הצגתה מסקנות מכריעות יותר וקיצוניות יותר, נגד מי שנמנע מהצגתה". כן אין להתעלם מדבריו של הנאשם, כי לפני נסיעתו לדרום אפריקה, הוא הוריד חומר מהמחשב לדיסק הנייד שלו (בע' 1,113 ש' 16). אוסיף, כי הנאשם העלה את הטענה, שתושבי נחלאות הם שפרצו לדירתו, בהוסיפו, כי אפשר להיכנס לדירה דרך גג הרעפים

מבלי להשאיר סימנים (בע' 1,119 ש' 8-9). ואולם, אין בכך כדי להסביר, כיצד נכנסו למשרדו ללא כל סימני פריצה.

179. כאן המקום לומר, כי לא מצאתי כל פסול בחיפוש שבוצע בביתו ובמשרדו של הנאשם. בעניין זה, ישנו דו"ח הפעולה של החוקר שלמה קדוש מיום 26.9.11 בשעה 18:45, בו כתב, כי לאחר שהנאשם ובנו סרבו להיות נוכחים בחיפוש "ולאחר שיחה עם עורכת הדין של זלמן כהן שלא הסכימה" - הוא צילם, יחד עם החוקר יעקב ידידיה, את הדירה בווידאו "מרגע פתיחת הדלת ועד סגירת הדלת" (במוצג ת/34 ובע' 565 ש' 561-563). יש לשים לב, כי בצד מזכר זה, ישנו מזכר נוסף מאותו יום ובשעה סמוכה (בשעה 17:00), בו נכתב, כי הנאשם ובנו סרבו להתלוות לחיפוש בדירה וכי ב"כ הנאשם מסרה שאין לה מי שיצטרף לחיפוש בדירה והיא תנסה למצוא מישהו (במוצג נ/12).

180. לבסוף, אין להתעלם מדבריו של הנאשם, כי הלך בעבר להיבדק אצל פסיכיאטרית, האם יש לו מאפיינים של פדופיל. לדבריו, הוא עשה זאת כדי לוודא ש"אם אני לוקח אחריות לייצג שיטת טיפול, שאין לי משהו בתוך הארון שלי שאני לא ראיתי" (בע' 1,069 ש' 19-20 ובע' 1,070 ש' 8-4). תמוה ביותר, מדוע דווקא ביקש לבדוק האם יש לו מאפיינים של פדופיל? מדוע לא ביקש לבדוק האם יש לו מאפיינים של הפרעות אחרות?

סיכום

181. אני קובע כי הוכחו בפניי היסודות העובדתיים של העבירה של ביצוע מעשה מגונה המיוחסת לנאשם וכי התקיימה דרישת הסיוע לגבי כל אחד מהאירועים המיוחסים לו. אשר ליסוד הנפשי של העבירה, נדרש להוכיח אחת משלוש חלופות: (א) מטרת המעשה היתה לשם גירוי המיני של העושה (ב) מטרת המעשה היתה לשם סיפוק המיני של העושה (ג) מטרת המעשה היתה לגרום לביזיון המיני של הקורבן. הלכה פסוקה היא, כי "מחשבותיו וכוונותיו של נאשם נלמדות בדרך של הסקת מסקנות מן העובדות שהוכחו, תוך בחינתן במאזני סבירות והגיון" (ע"פ 5757/00 פלוני נ' מדינת ישראל, ניתן ביום 2.10.10, בפסקה 2). בענייננו, נלמדת כוונה זו מן המעשים שביצע הנאשם. לא ניתן לייחס להם כל משמעות אחרת מלבד משמעות מינית והמסקנה היא, כי הם בוצעו לשם גירוי או סיפוק מיני.

182. בנוסף, אני קובע כי הוכח בפניי היסוד העובדתי של העבירה של הדחה בחקירה בדרך של איומים, בכך שהנאשם איים על י' עם אקדח צעצוע, שלא יספר להוריו על שאירע וגם הפחיד אותו, כי ילדים שעשו כאמור - נהרגו. כידוע, הלכה היא, שבעבירה של הדחה בחקירה "אין צורך שתתקיים חקירה, ודי אם בנסיבות העניין ברור לנאשם כי תלונה תוביל לפתיחת חקירה" (דברי כבוד הנשיא א' ברק בע"פ פלוני נ' מדינת ישראל, ניתן ביום 6.3.00, בפסקה 5). ברור, כי אם היה מספר י' להוריו על שהתרחש, היה מוביל הדבר בוודאות לחקירת משטרה (כפי שאכן קרה לבסוף). כן מתקיימת דרישת הסיוע (ראיה חיצונית, המסבכת את הנאשם ונמצאת ביריעת המחלוקת): באקדח הצעצוע שנתפס במשרדו של הנאשם ובאמירותיה של אמו של י', על דבריו של י' לאחר שחשף בפניה את הפגיעה: "אמר אנחנו עוברים דירה ביום ראשון, הוא יהרוג אותי אם הוא ידע שדיברתי עליו" (בע' 781 ש' 9-5) ... "הוא פחד מאוד מאוד מהתגובה של זלמן כהן ויתר האנשים" (בע' 772 ש' 29-23). על כן, התקיימו התנאים להרשעת הנאשם בעבירת ההדחה.

183. לפיכך, אני מרשיע את הנאשם בביצוע העבירות הבאות:

שלוש עבירות של מעשים מגונים בקטינים שטרם מלאו להם 16 שנה, שלא בהסכמתם החופשית, לפי סעיף 348(ב) בנסיבות סעיף 345(ב)(1) ובנסיבות סעיף 345(א)(1) לחוק (לגבי הקטינים ד', י' ו-ש').

עבירה של מעשה מגונה בקטין שטרם מלאו לו 14 שנה, לפי סעיף 348(א) בנסיבות סעיף 345(א)(3) לחוק (לגבי הקטין מ').

עבירה של הדחה בחקירה בדרך של איומים, לפי סעיף 245(ב) לחוק (לגבי הקטין י').

ניתנה היום, י' תמוז תשע"ד, 08 יולי 2014, במעמד הצדדים